

D05659433Z

Duke University Libraries

יִשְׂרָאֵל עַם / אֶחָד בֶּן גֵּרָא

ישראל שך

אֵהוּד בֶּן גֵּרָא

ספור היסטורי

הוצאת "אמנות"
פרנקפורט ע"נ מין
מוסקבה — אוֹדֵיסָה

בית-הדפוס "הדפוס" פרנקפורט ע"נ סין

פֶּרֶק ראשון

עמינדב ואביגיל

בַּצֵּאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וַיָּבֹאוּ מִדְבַּר פָּאָרֹן, וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה
מִרְגָּלִים לַתּוֹר אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן.

וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרֹד יוֹשֵׁב הַנֶּגֶב, כִּי בָאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים, וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ שָׂבִי. וּבֵין הַשְּׂבוּיִם
אִישׁ אֶחָד וּשְׁמוֹ עַמִּינָדָב וְאִשְׁתּוֹ אֲבִיגִיל. וְאֲבִיגִיל הָיְתָה יֹפִת
תֹּאֵר וַיִּפֹּת מֶרְאָה מְאֹד; וּמִטָּרֵד, שֶׁר צָבָא מֶלֶךְ עָרֹד, רָאָה
אֶת אֲבִיגִיל אִשְׁת׃ עַמִּינָדָב הַשְּׂבוּיָה וַיַּחֲמֹד אֶת יָפֶיהָ בְּלִבּוֹ,
וַיֹּאמֶר לִקְחָת אוֹתָהּ לִּי לְאִשָּׁה, אֵךְ אֲבִיגִיל לֹא שָׁמְעָה אֶל
דְּבָרָיו וַתִּתְּעֶבְהוּ.

יוֹם יוֹם דִּבֶּר מִטָּרֵד אֶל אֲבִיגִיל דְּבָרֵי חַן וְאַהֲבָה, וְאֲבִיגִיל
דִּחְתָּתָה אוֹתוֹ מֵעַל פָּנֶיהָ בְּאַמְרָה כִּי לֹא תוּכַל לְהִיזֹת לִי לְאִשָּׁה,
כִּי נְשׂוּאָה הִיא לְעַמִּינָדָב בְּחִירָהּ, וְכִי תִשְׁקַץ פָּנַי כָּל עוֹבְדֵי
הָאֱלִילִים.

וּכְכֹל אֲשֶׁר תַּעֲבֹה אֲבִיגִיל אֶת מִטָּרֵד בֶּן כְּלָתָהּ נִפְשׁוֹ
אֵלֶיהָ.

וַיְהִי כֹאֲשֶׁר נִבְרָה אַהֲבָתוֹ מְאֹד וַיְדַבֵּר אֵלֶיהָ רַבּוֹת לֵאמֹר:

— עֹב אֶעֱזֹב אֶת אֶרְצִי, אֶת עַמִּי וְאֱלֹהֵי, אֶסִּירָה אֶת
אֱלֹהֵי הַנֶּכֶד מִקֶּרֶב אֱהִלִּי וְאֶעֱבֹד אֶת לֵאלֹהֵי הָעֶבְרִים.
וְאֲבִיגַיִל עָנְתָה לֵאמֹר:

— מַה בָּצַע כִּי תִמֹר אֶת אֲמוּנָתְךָ בְּאֲמוּנַת עַמִּי וְאֲנֹכִי
נִשְׁוֹאָה לְאִישׁ, וְהָאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּבְגֵּד בְּאִשָּׁה מִזֹּת תָּמוּת עַל
פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ אֲדֹנָי, וְאֲנֹכִי אֶתְּבִית אֶת עַמִּינָדָב
וּמִצֻּצֹת אֲדֹנָי לֹא אֶסּוּר לַעֲוָלִים.

— שְׁמָעִי נָא אֲבִיגַיִל, הֵן יֵשׁ לֹאל יָדִי לְקַחַת אוֹתְךָ
בְּחֻזָּקָה, וְאוּלָם חֲלִילָה לִי מַעֲשׂוֹת כְּדָבָר הַזֶּה, אֶהָב אֶתְּבִיתְךָ
וְלֹא אֶחַפֵּץ לְשַׁלַּח בְּךָ יָד לְרָעָה, גַּם לַעֲמִינָדָב אִישֶׁךָ לֹא
עָשִׂיתִי עַד עַתָּה כָּל דְּבָר רָעָה כְּגִלְלָה, וְעוֹד גַּם זֹאת, נִבּוֹן
אֲנֹכִי לְקִרְוֹת דְּרוֹר לַעֲמִינָדָב וְלִהְיוֹתָ לְעַמּוֹ, אִם תִּשְׁמָעִי
לְקוּלִי וְהָיִית לִי לְאִשָּׁה. וְגַם הֵבֵן אֲשֶׁר תִּלְדִּי לִי הוּא יִירָשׁ
עֲשָׂרִי וּכְבוֹדִי.

— לָמָּה תַּעֲתִיר עָלַי דְּבָרִים לְשׁוֹא, אִם יָכֹל תּוּכַל לְקַחַת
אוֹתִי בְּחֻזָּקָה.

— אוֹתְךָ לֹא אוּכַל לַעֲנוֹת, וְאוּלָם אֶת עַמִּינָדָב אִישֶׁךָ
אֶעֱנֶה לְעֵינֶיךָ, וְאִז תֵּאָבִי וְתִשְׁמָעִי לִי.
וְאֲבִיגַיִל הִתְאַוְּרָה עָו וַתֹּאמֶר:

— אֵל נָא תֹאמֶר בְּלִבְּךָ כִּי תִטָּה אֶת לִבִּי לְאַהֲב אוֹתְךָ
כְּעֻזְתְּךָ אֶת אִישִׁי לְעֵינִי, גַּם אֲנִי גַם עַמִּינָדָב בּוֹז נִבּוֹן
לַעֲנִי מוֹת.

וַיַּחַר אֵף מִטֶּרֶד, וַיִּשְׁלַף חֲרָבָו מִתַּעֲרָה וַיַּךְ עַל הַשִּׁלְחָן,
וַיָּבֹא עֶבֶד מִטֶּרֶד וַיִּפֹּל עַל בִּרְקִיו וַיֹּאמֶר:

— הנני לפקדתך אדוני. ויאמר ממרד: — קום וקח אתך אחד מעבדי ולך אל בית הסתר, אשר שם אסורים העברים אשר לקחו שבי בדי, והבא לי משם את עמינדב; שים נחשתים על רגליו ואסר את ידיו בתבלים למען לא ימלט מידך.

— במצותך אדוני — ענה העבד, ויכרע אל מול פני אדוני ויצא.

רגעים אחדים שררה דומיה בחדר. אביגיל הביטה אל ממרד בעינים מפיצות אש עברה אך הנה לא הוציאה מפיה.

קול צלצול נחשתים הולך וקרב הפריע את הדומיה. שני העבדים אשר הובילו את עמינדב פתחו את דלת חדר ממרד וביאו את עמינדב החדרה. ועמינדב נבהל בראותו את אביגיל, חמדת נפשו, עומדת למול ממרד, וישף את בשרו בשניו וידם. ואולם אביגיל לא יכלה לעצר ברוחה ותתנפל לרגלי עמינדב אישה ותקרא:

— אל נא תחשב עלי תועבה, כי הלכתי אחרי זרים; כל עוד רוחי בי לא אבגד בך, עמינדב בעלי. וממרד פנה אל עמינדב ויאמר:

— עבדי, הנה מצאה אשתך חן בעיני ואמר לקחת אותה לי לאשה, אך היא תקשה ערפה ולא תשמע לדברי, באמרה כי על פי חקי תורתכם מות תמות האשה אשר בעל לה.

אם תהיה לאיש אחר; אנכי לא אחפץ לדעת את חקי
תורתכם ולא לשמע לקח מפיה הביאותיך הנה, כי אם להורות
לי את אשר עלי לעשות למען החר את אשתך להיות לי
לאשה, הלא טוב לה להיות לאשה לשר צבא נכבד כמוני
מהיותה אשה לעבד נקלה כמוך.

ואביגיל אשר שמעה את כל דברי מסרד ענתה בשרם
יענה עמינרב:

— גם אם יכתב לי אישי ספר פריתות לא אשמע לך
כי לא אוכל הבט אל פניך הנתעבים.

חמת מסרד גדלה עד להשחית ויאמר:

— ראי, כי רעה את מביאה עליך ועל אישך; אנכי
אמרתי ללכת אתך בשלום ולבלתי ענות את אישך, אמר אמרתי,
תחבמי לבחור בחיים לך ולאישך אשר אהבת, ואולם עתה
נוכחתי כי גדל קשי ערפך עד מאד ובדברי תלקות לא אקנה
את לבך, לכן הנני לנסות את ידי הקשה על עמינרב אישך,
אולי ירד לבך האבן בשמעך את גאקות המענה מעצמת
מכאוביו, ולכן אדברה אליך אך הפעם — התאבי להיות
לי לאשה! —

— אחת דברתי ולא אשנה!

עמינרב הביט אל אביגיל בעינים מפיקות תודה ורחמים.
רגעים אחדים חכה מסרד, כי אמר אולי תנחם אביגיל,
אך בראותו את פני אביגיל, המלאים עז ומרי, נוכח כי לא
תשוב מדבריה, ניפן אל עבדיו ויאמר:

— השיבו את עמינדב אל בית הספר והביאו גם את
אביגיל אשתו אתו, למען תראה בעיניה את ענות אישה
ולמען תשמע באזניה את נאקזותיו.
ויחזיקו העבדים בידי עמינדב ואביגיל ויסתכסו אל בית
הספר.

עיני אביגיל חשכו בבואה אל חדר בית הספר. האור
הכהה, אשר חדר דרך הסדק הצר, האיר אך מעט את החשך,
ובאפה עלה ריח צחנה, ריח תבן רקב, ואד לח שם מתנק
לגרונה. כל בשרה סמר מפחד, כי הספינה אל האור אשר
בכלא ותרא את חשוקי הפרזל ואת היתדות התקועות בקיר
ואת הקלחת הנדולה אשר על הפירה בפנת החדר.

ושני העבדים עמדו על מפתן החדר ויחכו למוצא פי מטרה.
— הביאו זפת! — צוה מטרה את עבדיו.

בשדי שחת רצו העבדים וביאו שני כדים מלאים זפת.
— שים את הזפת בקלחת ותן גורי עצים מתתיה! —
צוה מטרה את אחד מעבדיו.

ויעש העבד כן.

— העל אש בעצים! — צוה את עבדו השני.

העבד לקח שני גורי עצים חלקים ויבשים ויקרב אליהם
קש יבש וישף העצים זה בזה עד אשר הוציא רשפי אש
מתוכם. הרשפים אהזו בקש היבש ותהי שלהבת גדולה
אשר האירה את כל החדר. אז שם העבד קסמי עץ ושכבים
דקים בשלהבת, ומדי רגע הוסיף עצים על האש לבל תכבה.

עשן וקיסור מלאו את הכלא, קול האש עלה באוני
אביגיל, ומקץ זמן מעט נשמע קול הנפת הרוחמת אשר
העלתה צחנה עד למחנק.

ומטרד פנה שנית אל אביגיל ויאמר:

— הנה שמעו אוניכם את קול הנפת הרוחמת, והנה
אם לא תשמע אביגיל לדברי אצנה את עבדי לצקת מן
הנפת הרוחמת על בשר עמינדב.

עמינדב ואביגיל עמדו על מקומם ואין הזכר דבר.

מטרד רמו לעבדיו להחל את עבודתם.

כמלאכי ועם התנפלו שני העבדים על עמינדב ויפשיטוהו
את בגדיו ויציוהו ערם כיום הולדו.

וישכיבו את עמינדב על קרקע הבית ויקח האחד סף
חרס וישאב בו זפת רוחמת מתוך הקלחת ויצק על פני
עמינדב.

ואולם השבוי לא הוציא אף קול אנחה מפיו, לבלתי
הקאיב את לב אביגיל.

ואביגיל הרה ללדת ובראותה את הפחזה האים הנה,
נהפכו ציריה עליה ותברע ותזעק בתכליה.

כשמע מטרד את זעקת אביגיל רפו ידיו, ויצו את העבדים
להרפות מעמינדב, ויפן אל אביגיל וישאל בקול רך:

— הלא תשמעי עתה בקולי ותמלאי את בקשתי?

ואביגיל לא שמעה את דברי מטרד, כי אחזה השבין.
עיניה קמו וכל יציריה נעו, וקול שריקה אימה פרץ מפיה.
נידע מטרד, כי חבלי לדה אחזו את אביגיל, ויצו את עבדיו

להביאה אל ארמזנו ולהבהיל אליה מילדת, ועל עמינדב צוה להסיר את האסורים מעל ידיו ורגליו, להלבישו את בגדיו ולהשיבו אל מקומו.

בבוא המילדת ותרא את אביגיל, השוכבת על מטתה באין אונים, אמרה כי קצרה ידה מהושיע לחולה, אשר הבהילו את לדתה בטרם מלאו ימיה ללדת, ועתה קרב קצה.

אז נחם מטרה על מעשהו, ויהי גבהל ונדהם עד מאד, ויזעק בקול במתחנן:

— הצילי את נפש האשה הזאת ממות, ואנכי אעשירך עשר רב.

— לא יועיל הזן ביום עברה, — ענתה המילדת, — הקרב נא זבח ומנחה והסד נסכים לעשתרת אלהינו, הקטר קטרת למלכום אלהינו, כי רק האלהים האדירים יצילו את נפשה מרדת שחת.

ורוח אביגיל שבה אל קרבה, ותשאל:

— איה עמינדב בעלי?

— הרגעי נא, אביגיל, כל רעה לא יאנה לז, ענה מטרה. המילדת הביטה משתאה אל מראה עיניה ומשמע אזניה. ומטרה רא פן תגלה המילדת את כל אשר ראתה בביתו ופן יודע למלך, כי לקח מטרה את השבויה לביתו וקצף עליו, כי חק הוא למלכי כנען לתת למלך כל אשה ופה אשר תלקח בשביה, ויצו מטרה את עבדיו לבלתי תת למילדת לצאת מביתו עד אשר יצוה מה יעשה לה.

עוד אביגיל וזעקת בתכליה, וקול ילד רך נשמע בבית;
ותקרא המילדת אל מטטרד: — הנה בת נולדה לך, מטטרד
גבור החיל.

אביגיל לא שמעה בדבר המילדת את דבריה אל מטטרד,
כי כחה עזבה ונהדבר לא היה בפיה.

והמילדת פקדה להשגיח על הילדת, כי רפת כח היא,
ותלילה לאיש למרות את רצונה, כי בגפשה הוא.

כאשר שבה רוח אביגיל אליה ותפקח את עיניה הוציאה
קול אנחה מפיה.

— מנעי גרונך מאנחה, — קראה המילדת — בת יפה
נולדה לך.

אביגיל הביטה אל הילדה ותשמח, ותקרא את שמה קציעה
לאמר: אלהי הרתמים ישים קץ למצוקותי.

— אנכי אליה פה הלילה, — קראה המילדת אל
מטטרד, — לחפך את משכב הילדת בתליה ולחתל את
הילדה אשר ילדה לך, ואמה שלח אחד מעבדיך ויאמר אל
איש אחימן כי בביתך אני, ולא ידאג לי.

— פדברוך אעשה, — קרא מטטרד, ויצא אל עבדיו
וילחש דברים אחרים באזניהם וישב.

ומטטרד לא שלח איש מעבדיו אל בעל המילדת, כי אם
צוה לבלתי תמה לצאת מפתח ביתו החוצה.

ויעזב מטטרד את חדר אביגיל.

והמילדת שחה אל אביגיל ותדבר אליה בקול דק:
— הלא אשה עבריה את אשר לקחת בשכיה?

— כְּדַבְרֶיהָ, מִיִּלְדֶּת כְּבוֹדָהּ.
 — זֶה חֶלֶק הַנָּשִׁים הַיְּפוֹת הַנוֹפְלוֹת שְׂבִי בְיַד־צָר, חֲנָן וַיִּפְּנוּ שְׁמוּרִים לָהֶן לַרְעֵתָן. לִבִּי יִהְיֶה לַגּוֹדֵלֶךָ, בַּת עִם גֹּכֵר, כִּי תִלְאֹזֹת רַבּוֹת נִכּוֹנוּ לָךְ, אֵךְ עֵתָה לֹא יַעֲשֶׂה לָךְ אֲדוֹנֶךָ כָּל רָעָה, כִּי צִוָּה צְוִיתִי עָלָיו לְבַל יִמָּרֶה אֶת רְצוֹנֶךָ וְאֶת כָּל מִשְׁאֲלוֹת לִבֶּךָ יִמְלֹא.
 — חֵן חֵן לָךְ, אֲשֶׁה כְּבוֹדָהּ, וְאֵלֶּהי הַרְחֵמִים יִשְׁלַם לָךְ בְּפַעֲלֶךָ אִתִּי.

וְאַחֲרֵיכֵן, בַּעַל הַמִּילְדָּת, בָּא מִן הַשָּׂדֶה וַיִּשְׁמַע כִּי נִקְרָאָה אִשְׁתּוֹ לְבּוֹא אֶל בֵּית מִטְרָד וַיִּפְּלֹא הַדָּבָר בְּעֵינַי אַחֲרֵיכֵן, כִּי יָדַע, כִּי מִנֵּעַ אֲדוֹנִי מִנָּשִׁי מִטְרָד פָּרִי בָטָן. וַיְהִי בַּבֹּקֶר וַיֵּרָא כִּי לֹא שָׁבָה אִשְׁתּוֹ עוֹד, וַיִּתְּכַבֵּשׂ אֶת חֲמּוּזוֹ וַיִּרְכַּב וַיֵּלֶךְ אֶל אֶרְמוֹן מִטְרָד לְדַעַת מָה הָיָה לְאִשְׁתּוֹ, וְלֹא נִתְּנָהוּ הַשּׁוֹמֵר לְבּוֹא אֶל הַחֲצֵר פְּגִימָה, כִּי מִטְרָד צִוָּה עָלָיו אֲשֶׁר לֹא יִתֵּן לְכָל אִישׁ לְבּוֹא אֶל חֲצֵרוֹ.

בַּבֹּקֶר כַּאֲשֶׁר הִקִּיצָה הַמִּילְדָּת מִשְׁנֵתָהּ, וַתִּבְטֵ אֶל פְּגִי אֲבִיגַיִל הַחֹזֶרֶת, וַתְּהִי בְּעֵינֶיהָ כְּמִלֶּאכֶּה וְכֵן אֲשֶׁר יָרַד מִשְׁמִים אֶרֶץ; וַיִּמְלֹא לָבָה רַחֲמִים עָלֶיהָ כִּי נִפְלָה שְׂבִי בְיַד אֲכֹזֵר, אֲשֶׁר לֹא יָדַע רַחֵם, וַתֹּאמֶר לְהַעִיר אוֹתָהּ מִשְׁנֵתָהּ וּלְבָרֶךְ אוֹתָהּ בְּטָרֶם תִּפְרֹד מִמֶּנָּה, וְאוֹלָם אֵךְ פִּתְחָה פִּיהָ לִקְרֹא בְּשֵׁם: "אֲבִיגַיִל," וַיַּחֲזֹק חֵן הַזֹּפִיעַ עַל פְּגִי הַנִּרְדָּמָה, בְּקֶרֶן אֹזֶר אֲשֶׁר תִּשְׁלַח הַשֶּׁמֶשׁ בְּצֵאתָהּ. וַיַּעַר לַמִּילְדָּת מְאֹד לְהַעִיר אֶת אֲבִיגַיִל, כִּי אָמְרָה: אוֹלִי חֲלוּם נָעִים תִּחְלֹם הַשְּׁבוּיָה,

ואיבכה אוכל ואעירה מחלומה, לכן זאת אעשה ואשובה
לביתי בסרם תיקץ משנתה, ורק אצוה להגיד למטרה כי
נעמיד אחת משפחותיו לכלכל את מחלתה ולקרוא לי אם
ירע לה. בלב מלא רגשי חמלה וחנינה הביטה שנית אל
החולמת אשר לא סר עוד הצחוק הקל מעל פניה, ותקרב
אל הפתח ואשר תעבור בו לשוב אל ביתה, אולם שומר
הפתח לא נתנה לצאת, כמצות אדוניו.

אז ידעה המילדת כי רעה נגד פניה, ותתאמץ לבוא אל
חדר המשכב אשר למטרה ולבקש מלפניו, כי יתן לה לשוב
אל ביתה, ולא נתנה שומר-הסף לגשת אל חדר מטרה הישן
עוד את שנתו. ותחכה עד אשר הקיץ מטרה משנתו ואחיימן
אישה עומד בחוץ, מחכה עד אשר יצא מטרה מן החצר
לבוא לפני המלך, בדרך יום יום.

אז פתח מטרה את דלת חדרו ויצא ללכת אל ארמון
המלך, התנפלה המילדת לרגליו ותקרא: רחם-נא אדוני שר
הצבא!

מטרה בעט בה ברגלו ויקרא:

— סורי ממני, אשה סרת טעם, הלא צויתי את עבדי
לבלתי תת לך לצאת מפתח ביתי החוצה.
ותחבק המילדת את רגלי מטרה ותקרא:
— תמל-נא עלי, כי מה חטאתי לך.

דמי, בת בלעל! — קרא מטרה בחרו אף, ובדברו
שלף תרבו מתערה — מות תמותי בחרב הזאת אשר בידך,
אם תזסיפי עוד להרים קולך.

ואחִימֶן הָעֹזֵמֵד לִפְנֵי שַׁעַר הָאֶרְמוֹן לֹא יָכַל עֹזֵר לַחֲבוֹת,
כִּי קָצְרָה רוּחוֹ, וַיָּנֶם לִפְרִיץ בְּחֻזָּקָה אֶל תוֹךְ הַחֲצֵר פְּנִימָה,
וְאוֹלָם הַשּׁוֹמֵר אֲשֶׁר עַל יַד הַשַּׁעַר נָטָה אֶת כִּידּוֹנוֹ אֵלָיו;
וַיִּתְנַפֵּל אַחִימֶן עַל הַשּׁוֹמֵר וַיִּגְזֹל אֶת הַכִּידּוֹן מִיָּדוֹ וַיִּדְקַר בּוֹ
בְּלֵב הַשּׁוֹמֵר, וַיַּפּוֹל הַשּׁוֹמֵר אֶרְצָה מִתְּבוּסָם בְּדָמוֹ.

וַיַּחֲרִדוּ כָל אַנְשֵׁי הָאֶרְמוֹן כִּי הִיתָה מֵהוּמַת מָוֶת בְּבֵיתוֹ,
וַיָּגִיעַ הַקּוֹל עַד לְאַנְשֵׁי מִטְרָה, וַיִּמְהַר מִטְרָה לָצֵאת מִבֵּיתוֹ,
וְהַמִּלֻּדָת אוֹחֲזֹת בְּרַגְלָיו, וַיִּבְעֵט מִטְרָה בְּרַגְלָיו בְּרֹאשׁ הַמִּלֻּדָת
וַיַּפְצֵעַ אֶת רֹאשָׁהּ. וְאַחִימֶן נִחְפּוֹ לְבוֹא עַד לִפְנֵי מִטְרָה, וַיֵּרָא
אֶת אִשְׁתּוֹ מִתְּבוּסָסָת בְּדָמָה לְרַגְלֵי מִטְרָה, וַיִּבְהוּ בְּכִידּוֹן
וַיַּפְצִיעֻהוּ.

וַתִּגְדֹּל הַמֵּהוּמָה בְּבֵית מִטְרָה, וַחֲקוֹל נִשְׁמַע בֵּית מֶלֶךְ
עָרָה כִּי נִפְצַע מִטְרָה, וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ אֶת אֶחָד הָרוּפָאִים לַחֲבֹשׁ
אֶת פְּצָעֵי מִטְרָה, וְאֶת פְּקִידוֹ שְׁלַח לְדַעַת אֶת הַנַּעֲשָׂה שָׂם.
וַיָּבֹא הָרוּפָא וַיַּחֲבֹשׁ אֶת פְּצָעֵי מִטְרָה וְגַם אֶת רֹאשׁ
הַמִּלֻּדָת חֲבֹשׁ.

וְהַפְּקִיד אֲשֶׁר שְׁלַח מֵאֵת הַמֶּלֶךְ בִּיתָה מִטְרָה שָׁמַע אֶת
דְּבַר אֲבִיגַיִל, כִּי הִגִּידָה לוֹ הַמִּלֻּדָת אִשְׁתּוֹ אַחִימֶן, לֹא הִסְתִּירָה
מִמֶּנּוּ דָּבָר.

קוֹל הַתְּמוּלָה הִגִּיעַ גַּם לְאַנְשֵׁי אֲבִיגַיִל וַתִּבְהַל, וּמִרְבַּ
חֲרָדָתָה גָּבַר חֵם הַקִּדְחָת בְּקֶרְפָּה וַיְהִי כְמוֹקֵד בַּעֲצֻמוֹתֶיהָ,
אֲדָם קָל כִּפְסָה אֶת לַחֲיִיָּה הַחֹרוֹת וַעֲיָגָה הַפִּיצוֹ בֶּרֶק אוֹר
מוֹזָר, עֲשָׂתוֹנוֹתֶיהָ נִבְכוּ וּשְׁפָתֶיהָ הִצְרוּבוֹת וַדְּבָרוֹ בְּלִי דַעַת;
דְּמִיּוֹנָה הַכּוֹזֵב הִצִּיג לַעֲיָגָה מַחֲזוֹת שְׁוֹא וְדְמִיּוֹנֵי תַעֲתוּעִים.

ומבלי דעת נפשה נסתה לרדף אחרי התמונה אשר לנגד
עיניה התועות, אך כמעט הציגה רגלה על רצפת החדר
נפלה באין אזנים ארצה ותתעלה.

כבוא הרופא אל חדר אביגיל והנה רוח חיים אין
בקרבה, ויו עליה מעט מים, וישף רקותיה בכת עד אשר
שבה רוחה אל קרבה, אז פקחה את עיניה. הרופא השכיבה
על מטתה וישף גמפי ויו אל פיה, ובסתרם יצא מאת פניה
החשוב אחד ממשרתיו להשגיח עליה ויצו לבלתי עזבו אותה
אף רגע.

ומלך ערד צוה לשום משמר על ארמון מטרה ולבלתי
תת איש מן הארמון לצאת.

ואל הרופא צוה המלך להביא לפניו את אביגיל אחרי
שובה לבריאותה, כי הגיד לו הרופא כי יפה היא מאד.
ועל מטרה קצף המלך קצף גדול על אשר הסתיר מעיניו
את אביגיל היפה.

ששה שבועות עברו עד אשר סרה מחלת אביגיל ממנה
ובשביעי הובאה יחד את קציעה בתה אל ארמון המלך, אל
בית הנשים.

ותמצא אביגיל מן בעיני המלך, ויאהבה, ואולם לא
קרב אליה, כי הגידה לו אביגיל, כי אשת עמינדב העברי
היא, היושב בבבל על פי מצות מטרה, ומלך ערד ידע את
כל אשר עשה אלהי העברים לפרעה מלך מצרים ולאבימלך
מלך גרר, אשר נגע אותם נגעים גדולים על דבר אשר
לקחו את שרה אשת אברהם העברי.

וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ לְהָבִיא לְאַבְיָגַיִל אֶת קַצִּיעָה בְּתוּלָה וּלְהוֹשִׁיב אֶת
עַמִּינָדָב אִישׁ אַבְיָגַיִל לְפָנָיו כָּל יְמֵי חַיָּו. וְאַרְחָתוֹ אַרְחַת
תְּמִיד נִתְּנָה לוֹ מֵאֵת הַמֶּלֶךְ דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ.

וּבְיָמִים הֵם שָׁבְטֵי הַנּוֹדְדִים גִּלְחָמִים בְּשָׁבְטֵי הַכְּנַעֲנִי
וְהָאֲמֹרִי. וַיִּפְשְׁטוּ בְּגָבֹל אֶרֶץ, וַיִּשְׁחִיתוּ אֶת יְבוּל אֲדָמָתָם,
וַיַּבְעִירוּ אֶת כְּרָמֵיהֶם, וַיִּשְׁלְחוּ אֶת בְּהֶמְתָּם בַּקָּמָה וּבַגְּדִישׁ, וְעַל
הָעֵרִים עָלוּ וַיַּהַרְגוּ אֶת הַזָּכְרִים, וְאֶת הַנָּשִׁים וְאֶת הַטֶּף לְקַחוּ
שָׁבִי וַיִּמְכְּרוּם לַעֲבָדִים וּלְשִׁפְחוֹת.

וַיִּפֹּל פַּחַד הַשָּׁבְטִים הַנּוֹדְדִים עַל כָּל יוֹשְׁבֵי עָרֵי הַכְּנַעֲנִי
וְהָאֲמֹרִי וַיִּתֵּר שָׁבְטֵי הַגּוֹזִים, וְרַק אֲנָשֵׁי עָרֹד לְבַד לֹא חָרְדוּ
מִפְּנֵיהֶם, כִּי בָטְחוּ בְּגִבּוֹרֶת מִמֶּרֶד אֲשֶׁר הָגִים אֶת כָּל הַקָּרֵב
לַנָּשֶׁת אֶל הָעִיר.

וְהַשְׁמוּעָה כִּי הוֹשֵׁם מִמֶּרֶד גְּבוּר הַחִיל בְּבוֹר כָּלֹא הִגִּיעָה
אֶל אֲזֻנֵי שָׁבְטֵי הַנּוֹדְדִים וַיִּמָּהְרוּ וַיַּעֲלוּ כִּלְק עַל עָרֹד וַיִּשְׁחִיתוּ
אֶת יְבוּלָהּ, וַיַּגְזְלוּ אֶת צֹאנָם וְאֶת בָּקָרָם, וַיַּהַרְגוּ בְּאֲנָשֶׁיהָ
הָרֹג רַב וְאֶת נָשֶׁיהֶם וְאֶת טַפָּם נִהְגוּ.

וַיָּבֹא הָעָם לְפָנָי שַׁעַר הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא:

— הוֹשִׁיעָה, אֲדוֹנָי הַמֶּלֶךְ, כִּי עָלוּ שׂוֹדְדִים בְּגִבּוֹלָנוּ
וַיִּשְׁחִיתוּ אֶת תְּבוּאָתָנוּ, וְאֶת נָשֵׁינוּ וְאֶת טַפָּנוּ לְקַחוּ. שְׁלַח נָא
אֶת מִמֶּרֶד גְּבוּר הַחִיל וַיִּנָּקֶם אֶת נַקְמָתָנוּ מִיַּד אֲזֻבֵּינוּ מִחֲרִיבֵי
בְּתִינוּ וּבּוֹזְזֵי רַכּוּשָׁנוּ, וְאִם אֵין מוֹת נָמוּת כָּלָנוּ בְּחֶרֶב הָאֲזֻבִּי
וַיֵּרָא הַמֶּלֶךְ כִּי בָרַע הוּא, וַיֵּצֵא לְהָבִיא לְפָנָיו אֶת מִמֶּרֶד.

וַיָּבֹא מִמֶּרֶד לְפָנָי הַמֶּלֶךְ פָּנָה אֵלָיו הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר:

— ראה, מטֶרֶד, הִנֵּה קִרְאתִי לְךָ דְּרוֹר וְסִלַּחְתִּי לַעֲוֹנֶךָ
הַגָּדוֹל אֲשֶׁר חָטֵאתָ נִגְדִי, וְעַתָּה קַח אֶת כָּל גְּבוּרֵי הַחֵיל וְצֵא
הֶלַחֵם בְּשִׁבְטֵי הַנוֹדָדִים אֲשֶׁר בָּאוּ בְּגִבּוֹלֵנוּ, וְאַל תָּשׁוּב לִרְאוֹת
פָּנַי בְּמִרְם׃ תִּכְרִיעַ אֶת כָּל שִׁבְטֵי הַנוֹדָדִים עַד בִּלְתִּי הַשְׁאִיר
לָהֶם שְׂרִיד.

וְחַמַּת מִטֶּרֶד בַּעֲרָה בַּמֶּלֶךְ עַל אֲשֶׁר שָׂם אוֹתוֹ בְּכֹלָא בְּעֹן
הָאִשָּׁה הַעֲבֻרָה, אֵד הַסִּתִּיר וְעַמּוֹ בְּקִרְבּוֹ וַיִּשָּׂם לוֹ סֵתֶר פָּנִים,
וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לְפָנַי הַמֶּלֶךְ וַיְדַבֵּר אִתּוֹ מִזִּבּוֹת:

— עֲבֹדֶךָ אֲנִי, אֲדוֹנִי הַמֶּלֶךְ, וְלִכְל אֲשֶׁר תִּשְׁלַחֲנִי אֵלֶיךָ,
נִכּוֹן אֲנִכִּי לַתֵּת חַי כֶּפֶר נִפְשֶׁךָ וְנִפְשֵׁךָ בְּנִי עֵירֹנוּ.

וַיִּלַּחֵם מִטֶּרֶד בְּשִׁבְטֵי הַנוֹדָדִים וַיַּעַשׂ אִתָּם כָּלָה.
וַיִּכְתֹּם הַמֶּלֶחֶמָה אֶסֶף מִטֶּרֶד אֵלָיו אֶת כָּל גְּבוּרֵי הַחֵיל,
אֲשֶׁר יָדַע כִּי נֶאֱמָנָה רוּחָם אִתּוֹ, וַיָּקָם עַל בֵּית הַנָּשִׁים אֲשֶׁר
לַמֶּלֶךְ עָרֵד, וַיִּמָּת אֶת כָּל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר בּוֹ, וְרַק אֶת אַבִּיגַיִל
וְאֶת קַצִּיעָה בָּתָּה לֹא הִמִּית; וַיִּשָּׂם נִחְשָׁתִים עַל רִגְלֵי אַבִּיגַיִל
לְבַל תִּמְלֹט עַל נִפְשָׁהּ וַיַּרְבֵּב אוֹתָהּ וְאֶת קַצִּיעָה עַל סוּם
קַל אֲשֶׁר יָשָׁב עָלָיו גַּם הוּא וַיִּבְרַח וַיִּמְלֹט אֶל נַחַל הַיַּרְדֵּן,
וְהַיָּמִים יָמִי קָיִץ.

בַּהֲגִיעַ מִטֶּרֶד אֶל נַחַל הַיַּרְדֵּן בָּכַר נִטְתָּה הַשָּׁמֶשׁ לַעֲרֹב.
הוּא הִזְרִיד אֶת אַבִּיגַיִל וְאֶת קַצִּיעָה וַיֵּשֶׁב אוֹתָם עַל הַדָּשָׁא
הַרְדָּ, וְאֶת סוּסוֹ הָעֹנֵף הִחְלִיק בְּאַהֲבָה.

וַתֵּשֶׁב אַבִּיגַיִל עַל הַדָּשָׁא הַרְדָּ וְעַל יְדֶיהָ קַצִּיעָה הִקְטִינָה
וּפָנֶי הַיַּלְדָּה נִהְרּוּ בְּשִׁקְעַ הַשָּׁמֶשׁ. אַבִּיגַיִל הִנִּיעָה בְּכַבְדּוֹת
אֶת רִגְלֶיהָ הָאֲסוּרוֹת בְּנִחְשָׁתִים וַתִּקְרַב אֶל שְׂפַת הַיַּרְדֵּן, וְקַצִּיעָה

מביטה חליפות אל אמה ואל מטרה. ותפחד קציעה מפני עיני מטרה היוגעות והזועפות ותתן קולה בבכי; אביגיל, אשר אמרה, כי יציק הרעב לקציעה, חלצה לה שד להניקה, אף קציעה הסבה את ראשה ותבט אל עבר הנחל.

וקרני השמש פבו מעט מעט, חרמש בסף יצא על חוג שמים ורבבות בוכים נוצצו בזהרם; ואז הירח, בהיר, מתזק ורד, לחש מי הירדן המפכים חרש ורנת הצפרים מסתר החרשה מלאו את גפשי אביגיל רגשות עצב וגיל גם יחד. זמן רב שכבה אביגיל בדממת הערב שקועה במחשבותיה; פתאם הניע אליה קול מטרה הקורא אליה: הנה תרתי מקום לשכב הלילה לך ולקציעה בתך. הקול הזה הפריע את מחשבותיה ואת שלותה הנונה וימלאנה פחד פתאם.

מטרה העיף מעמל הדרך גרדם ויישן שנה מתוקה, וקול נחרתו אימה הפיל חרדה על אביגיל, כי בדממת הליל נדמה קולו באזניה כקול פריצי חיות שואפי סרף. ולא יכלה אביגיל לעצם עיניה, ותשבע רגו ונדודים כל הלילה.

הבקר אור ומטרה קם משנתו נאזר בגבורה, ויקרב אל אביגיל וקציעה ויצגן ללכת אחריו. ויוצא מתחת לפר אשר על סוסו את גרזנו, ויבחר לו עץ רם מעצי היער ויך בו בגרזנו, והד קולו נשמע ביער, ויפל חרדה גדולה על אביגיל הנפעמת מנדודי הלילה, וגם קציעה רגזה ותתחלחל בידי אביגיל אמה, ותתן קולה בבכי גדול.

ומטרה לא שם לבו אל קציעה ואל בכיה ויוסף לעשות את מלאכתו, כי גרא פן ושיגוהו רודפי המלך אשר שלח

אחריו לתפשו. שעות אחדות עבד מטרד את מלאכתו הקשה עד אשר חזק עליו הרעב, ויצוב את מלאכתו ויירד אל שפת הירדן, וירחץ את פניו ואת ידיו במים, ויסעד את לבו בשארית הצידה אשר בילקוטו ונם לאביגיל נתן, ואחר שב אל עבודתו, ויפל את העץ ארצה ויקציעהו ויעש ממנו סירת דונה לעבר בה את הירדן לבא אל אחת מערי האמורי או היבואי.

השמש עמד בחצי השמים ונתן על ראש מטרד, ויצא מטרד מאד, ויירד אל הירדן וישאב בחפניו מים וישת, ונם לאביגיל הביא מים לשתי. והלחם אשר בילקוט מטרד אול וירעב מטרד ללחם, וישכב מלא קומתו ארצה, ויט אונזו להקשוב אולי ישמע קול חיתו יער אשר יוכל לצוד מהם בחרב ובקשתו, ואל השמים נשא עיניו לראות אולי עוף פורח באויר ושלח אליו חץ, אך לא ראה דבר, כי נאספו כל צפרי היער לבא אל קניהן להסתתר בהם מחם השמש הבורח, ויבקש מטרד אולי ימצא בין עצי היער גרגרים לאכלה, אולם יבש כל ציץ, גבל כל עשב וכל גרגרי היער קמלו מהשרב הרב, וירעב מטרד וייעף עד מאד.

כל היום התענה מטרד ברעב, וישב עיף וגלאה אל מלאכתו, ויעבד בלי חמדה; הוא כרת לו בגרזן שוכת עץ גדולה ויעש ממנה משוט לחתור בו בעברו בסירתו על פגי הירדן.

ויהי כאשר הציק הרעב למטרד עד מאד, וישלף את חרבו מתערה ויתקענה בבטן סוסו אשר רכב עליו, ויפל

הסוס ארצה וימת; ומטרד נתח את בשר הסוס לנתחים
ויאכל ממנו לשבעה.

ואביגיל ראתה את כל אשר עשה מטרד לסוסו הנאמן
ויקרא לבה עליה.

— הנה המית האכזר את סוסו הנאמן, אשר זה עתה
החליק את עורו ואת רעמתו באהבה — אמרה אביגיל אל
לבה, — את סוסו הנאמן אשר נשאו על גבו בכל הדרך
הקשה, ועתה, בהשלימו את מלאכת הסירה, היה לו ככלי
אין חפץ בו וניהרגו באפו, וגם אכל מבשרו בעודנו חיו.
שלשה ימים ושלשה לילות ענה כחו בדרך. פעמים אין ספורות
נגף הסוס הנאמן בצורים, ובכל פעם יסרהו האכזר ויכהו
בחמת רצת, ועתה קם עליו וימיתוהו. אמנם רבה רשעת
בני האדם בענותם את בהמתם בכל עבודה קשה בחייהם
ויאכלו את בשרם במזותם.

ועמינדב מצא חן בעיני מלך ערד, ויש אליו חסד וישימתו
לאחד מרואי פניו, ויאכל תמיד על שלחן המלך ולא ידע
כל מחסור, אולם רוחו בקרבו סרה על אביגיל אשתו אשר
לא ידע איה מקומה, כי המלך צוה את שומרי בית הנשים
לב לא יגלו לאזן איש דבר על אדות הנשים הנמצאות שמה,
ויתאבל עליה ויהי סר וועף כל הימים.

וכאשר הגיעה השמועה לאזני המלך, כי הרג מטרד
את כל הנשים אשר לו ויברת, צוה את עמינדב לרדף אחרי

מִטָּרַד; וַיָּתֵן אֹתוֹ שְׁלֹשִׁים רוֹכְבִּים קָלִים, וַיֵּצֵאוּ עַל עַמִּינָדָב לְבַלְתִּי שׁוּבוּ אֵלָיו אִם לֹא יָבִיֵא אֹתוֹ אֶת מִטָּרַד חַי אִם מֵת. וַיַּחֲלֵק עַמִּינָדָב אֶת שְׁלֹשִׁים הָאָנָשִׁים אֲשֶׁר אֹתוֹ לְשָׁלֹשָׁה רִאשִׁים וַיִּשְׁלַחֵם בְּשָׁלֹשָׁה דְּרָכִים, וְהוּא וַעֲשֻׁרֶת הָאָנָשִׁים אֲשֶׁר אֹתוֹ בָּחֲרוּ לָהֶם אֶת כָּפַר הַיַּרְדֵּן לְבַקֵּשׁ שָׁמָּה אֶת מִטָּרַד, וַיִּמָּצְאוּ בְּדֶרֶכָם אִישׁ מֵאָנָשֵׁי יִרְחוֹ וַשְּׁמוֹ גַּעַל, וַיִּשְׁאַלְהוּ אִם לֹא רָאָה בְּדֶרֶכּוֹ אִישׁ אֶחָד מִשְׁבָּט הַכְּנַעֲנִי, וַיֹּאמְרוּ: רָאִיתִי. וַיֵּלֶךְ גַּעַל אִתָּם וַיִּנְהָגֵם בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר הָלַךְ בָּהּ מִטָּרַד.

וּמִטָּרַד כָּלָה אֶת מְלָאכַת הַסִּירָה וַיִּזְרִידְנָה הַמִּימָה, וַיִּשָּׂא אֶת אַבְיגִיִל וְאֶת קַצִּיעָה וַיְבִיאוּן אֶל הַסִּירָה, וְלֹא יָכַל מִטָּרַד לָעֵבֶר אֶת הַיַּרְדֵּן אֲשֶׁר מִימֵיו חָרְבוּ בִימֵי הַקִּיץ הַלִּזְזִימִים, וַיִּסַּע אֶת סִירָתוֹ בְּכַח יָדָיו. וַיִּירָא לָעֵבֶר אֶת הַיַּרְדֵּן אֶל עֵבֶר יִרְחוֹ, פֶּן יִפְּלוּ עָלָיו חֵיל הַמִּשְׁמָר אֲשֶׁר בִּירְחוֹ וַיִּתְּנוּהוּ לְמַרְגָּל וַיְבִיאוּהוּ אֶל הַמֶּלֶךְ וְהוּא יָשׁוּב אוֹתוֹ לְמֶלֶךְ עָרֹד, כִּי שָׁלוֹם בֵּין מֶלֶךְ יִרְחוֹ וּבֵין מֶלֶךְ עָרֹד, וַיִּבְחַר לוֹ מִטָּרַד לְשׁוֹמֵר בְּסִירָתוֹ לְאַרְבֶּּה הַיַּרְדֵּן עַד הַגִּיעוֹ אֶל מְקוֹם שָׁמַם מֵאִין יוֹשֵׁב לָעֵבֶר שָׁם אֶת הַיַּרְדֵּן.

כָּבֹא הַסִּירָה אֶל מִי הַיַּרְדֵּן הַעֲמָקִים וּמִטָּרַד יָדַע כִּי לֹא תוּכַל עוֹד אַבְיגִיִל לְהַמְלִיט, וַיִּסֶּר אֶת הַנְּחָשְׁתִּים מֵעַל רִגְלֶיהָ. אַבְיגִיִל הַבִּיטָה אֶל מִי הַיַּרְדֵּן הַזִּכִּים בְּבַדְלַח וְאֵל שֶׁמֶשׁ הַזֹּהָב הַטּוֹבֵלֶת בֵּין גִּלְיֹה, וַתֵּט אֶת אָזְנָהּ לִשְׁמֹעַ אֶת הַמִּלַּת הַמִּים הַמְּפַכִּים פַּעַם בְּקוֹל מְלָחִשִׁים וּפַעַם בְּקוֹל שְׂאוֹן וְרַעַשׁ בְּעֵבְרָם עַל פְּגֵי צוּרִים וְסִלְעֵי אֶבֶן, וַתִּבְטַח אֶל עַרְבֵי הַנַּחַל

אֲשֶׁר עַל גְּדוֹת הַיָּרְדֵּן וַתִּשְׁכַּח רַבֵּעַ אֶת הָרָעָה הַנִּכְזָנָה לָהּ
מִיַּד מְטָרֵד הָאֲכֹר, וַתִּתְעַנֵּג עַל מַחְזֵה הַטֶּבַע אֲשֶׁר לִנְגֵד
עֵינֶיהָ; וְאוֹלָם קוֹל בְּכִי קָצִיעָה הַזִּפּוֹר לָהּ אֶת יָמֵי הָעֵנִי
וְהַמְרוּדִים הַנִּכְזָנִים לָהּ, וְלִבָּהּ נִמְלֵא חֲרָדָה וּבִהְלָהּ; דִּמְיוֹנָהּ
הַצִּיב לִנְגֵד עֵינֶיהָ מְרֹאוֹת מְרִנּוּיִם מָאֵד, וַתִּבְחַר מוֹת מַחִיִּים,
וַתֹּאמֶר אֵל לִבָּהּ: טוֹב לִי לִמְצֹא קֶבֶר בְּגִלִּי הַיָּרְדֵּן מִהִתְעַנּוֹת
תַּחַת יַד מְטָרֵד הַמְרָצָח; וְאוֹלָם יָדַע יָדָעָה אֲבִיגַיִל כִּי לֹא
יִתְנַגֵּה מְטָרֵד לִבְצֹעַ חֲפָצָהּ, לָכֵן סָגְרָה אֶת עַפְעַפֶּיהָ וַתְּהִי
כְּנִדְמָתָה, לִבְעָבוֹר לֹא יָשִׁים מְטָרֵד אֶת לִבּוֹ אֵלֶיהָ, וְאַמָּנָם
עָרַמְתָּה עִמָּדָה לָהּ לְהוֹלִיךְ אֶת מְטָרֵד שׁוֹלֵל, וַיֹּאמֶר אֵךְ נָמָה
אֲבִיגַיִל שָׁנְתָהּ, וַיֵּשֶׁם כָּל מַעֲנֵנוּ אֵךְ לְמַהֵר לַחֲתוֹר בְּמִשְׁוֹט,
וַיִּבֹט מִדֵּי רַבֵּעַ מֵאַחֲרָיו לְדַעַת אִם לֹא יֵרָאוּ עֲקָבוֹת אֲנָשִׁים
רוֹדְפִים אַחֲרָיו. וְאַבִּיגַיִל רָאֲתָה כִּי לֹא יִתְבּוֹנֵן מְטָרֵד אֵלֶיהָ, וַתַּנַּח
אֶת קָצִיעָהּ לְרִגְלֶיהָ, וַתִּבֹט אֵלֶיהָ בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים וַתְּדַבֵּר אֵל לִבָּהּ:
— סֵלַח לִי אֱלֹהֵי הַרַחֲמִים וְהַסְלִיחָה, עַל אֲשֶׁר עֲוֹבָתִי
אֶת נֶפֶשׁ בְּתִי הַקְטַנָּה לְבִדָּה; בְּיָדְךָ, אֱלֹהֵי, אֶפְקִיד אוֹתָהּ,
וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּשְׁלַח אֶת מַלְאָכֶיךָ מִמְרוֹמִים לִפְרֹשׁ
כַּנְפֵי חֹסֶד עָלֶיהָ, אֲתָה תִתֵּן רַחֲמִים בְּלֵב הָעָרֵל הַזֶּה לְשִׁים
עֵינָיו עָלֶיהָ לְחַמְלָה.

וּכְהִתְחַמָּה לְדַבֵּר אֵל לִבָּהּ הִטָּתָה שְׁנִית אֶת רֹאשָׁהּ אֵל
מוֹל מְטָרֵד וַתֵּרָא כִּי לֹא יָשִׁים לֵב אֵלֶיהָ, וַתִּקַּם וַתִּתְנַפֵּל אֵל
תוֹךְ מִי הַיָּרְדֵּן הַסּוֹעָרִים.

מְטָרֵד שָׁמַע אֶת קוֹל אֲבִיגַיִל בְּנִפְלָהּ, וַיֵּרָא כִּי אֵין אֲבִיגַיִל
בַּסִּירָהּ, וַיִּבֹט מֵאַחֲרָיו וַהֲגֵה גּוֹיֹת אֲבִיגַיִל רַבֵּעַ יוֹרְדֵת מְצוּלוֹת

וְרָגַע עֲזֹלָה וְצָפָה עַל פְּנֵי הַמַּיִם, וַיִּקְפֹּץ אֶל הַמַּיִם, לְשׁוֹט
אֲחֵרֵי אַבְיגַיִל וּלְמִשְׁוֹתֶיהָ, אוֹלָם בְּגִדָיו הֵנִיאוּ אוֹתוֹ מִשׁוֹט נָגֵד
הַנָּהָר הַזֶּה.

וַתִּצְיֵץ פָּקַחָה אֶת עֵינֶיהָ וַתִּבֹּט סְבִיבָהּ וַתֵּרָא כִּי אֵין
אִישׁ אִתָּהּ וְרַק מִי הֵיָרְדֵן הַסּוֹעְרִים וְהַחֲזָמִים לִנְגֹד עֵינֶיהָ,
וַתִּבְדֹּק קוֹל גָּדוֹל, אוֹלָם קוֹלָהּ נִבְלַע בְּהִמָּנוּת הַגָּלִים הַסּוֹעְרִים
וְלֹא הִגִּיעַ לְאָזְנֵי אִישׁ.

וַעֲמִינַדָב עָבַר עִם גַּעַל וְעִם אֲנָשָׁיו דֶּרֶךְ הַיַּעַר אֲשֶׁר עָבַר
בּוֹ מִטָּרֵד וְאַבְיגַיִל, וַיִּפְשְׁטוּ אֲנָשֵׁי עֲמִינַדָב אִישׁ לְעֵבֶר אַחֵר
לְבַקֵּשׁ אֶת מִטָּרֵד, וַעֲמִינַדָב לְבַדּוֹ בָּא אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר שָׁם
אָחֻז מִטָּרֵד אֶת דֶּרְכּוֹ בְּסִירְתּוֹ, וַיַּעַל עַל גִּבְעָה אַחַת וַיִּשְׁקֹף
מִשָּׁם עַל פְּנֵי כָל הַכֶּכֶר, וַיֵּרָא מֵרְחוֹק וְהִנֵּה שְׁתֵּי גִוִּיּוֹת צֹפּוֹת
עַל פְּנֵי מִי הַיָּרְדֵן, וַיִּרְץ, וַיִּשְׁלַךְ אֶת נַפְשׁוֹ אֶל תּוֹךְ הַגָּלִים,
וַעֲמִינַדָב קָל לְשַׁחֲזוֹת בַּמַּיִם בְּאַחַד הַדָּגִים. וַיְהִי כֹאֲשֶׁר הִקְרִיב
לְבָא, וַיֵּרָא כִּי גִוִּית אִשָּׁה הִיא הָעֲזֹלָה וַיִּזְרְדֵת בְּתוֹךְ מְצוֹלוֹת
מִי הַיָּרְדֵן, וַיִּמָּהַר אֵלֶיהָ וַיֹּאחֲזוּ בְּצִיצִית רֹאשָׁהּ וַיִּמְשְׁנָהּ, וַיִּבֹט
אֶל פְּנֵיהָ וְהִנֵּה אַבְיגַיִל אִשְׁתּוֹ הִיא.

וּמִטָּרֵד רָאָה מֵרְחוֹק אֶת מַעֲשֵׂי עֲמִינַדָב וַיִּקְרָא אַחֲרָיו
קוֹל גָּדוֹל: הֵרָף מִן הָאִשָּׁה הַזֹּאת כֵּן אֲמִיתֶךָ בְּחֶרֶב; אֵךְ קוֹל
דִּבְרָיו לֹא הִגִּיעַ לְאָזְנֵי עֲמִינַדָב, כִּי שָׁם עֲמִינַדָב כָּל מַעֲשָׂיו
אֵךְ בְּאַבְיגַיִל אִשְׁתּוֹ, אֲשֶׁר לֹא פָלַל עוֹד לְרֹאוֹתֶיהָ, וַיִּשְׁכַּח אֶת
פָּקַדֶת מֶלֶךְ עַד אֲשֶׁר צִוּהוּ עַל דִּבְרֵי מִטָּרֵד, וְרַק בְּאֲשֶׁר צִלַּח

את הירדן וזכר ויבן כי את מטְרד רָאָה שָׁט בְּנֶהֱרִי; וַיֵּרַע
בְּחִצּוֹצָהּ לְאוֹת כִּי יָבֹאוּ אֲנָשֵׁי לוֹיְתוֹ אֵלָיו.

מטְרד רָאָה כִּי כַחוֹ הוֹלֵךְ וְרָפָה, וַיֵּדַע כִּי אִם יוֹסִיף
לְשׁוֹט אַחֲרֵי אַבִּיגַיִל לְתַפְשָׁהּ וַיָּלֵל בְּמִי הִירְדֵן, וַיָּשָׁב אֶל
סִירְתּוֹ לְעֵבֶר אֶת הִירְדֵן.

וְאֲנָשֵׁי עַמִּינָדָב מִהָרֹו לְקוֹל הַתְּרוּעָה אֲשֶׁר הִגִּיעַ לְאָזְנָם,
וַיָּבֹאוּ אִישׁ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ אֶל עַמִּינָדָב מִפְּקָדָם, אֶדָּה מִטְרֵד
כָּבֵד עֵבֶר אֶת הִירְדֵן בְּבוֹאָם וְעַקְבוֹתָיו לֹא נִזְדָּעוּ, וְעַמִּינָדָב
אֲשֶׁר עָמַל הִרְבָּה לְהָשִׁיב אֶת רוּחַ אַבִּיגַיִל לֹא יָכַל לְעֵבֶר
שְׂגִית אֶת הִירְדֵן.

וַיֵּדַע עַמִּינָדָב וְאֲנָשָׁיו, כִּי כָלְתָה אֱלֵיהֶם הָרָעָה אִם יָשׁוּבוּ
אֶל מֶלֶךְ עָרֵד וּמִטְרֵד אֵין אִתָּם, וַיִּדְּבֶר עַמִּינָדָב עַל לֵב אֲנָשָׁיו
לְעֹזֹב אֶת עָרֵד עִירָם וּלְהִסְתַּפֵּחַ אֶל מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל. וַיִּשְׁמְעוּ
הָאֲנָשִׁים לְדִבְרֵי עַמִּינָדָב, וַיָּבֹאוּ אֶל מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל הַחֹזֶקֶת אוֹ
בְּעֵלְמוֹן וּבְכֻלָּתָם אֲשֶׁר בַּמִּדְבָּר; וַיִּלְמַד אוֹתָם עַמִּינָדָב אֶת חֻקֵּי
אֱלֹהֵי וְאֵת תּוֹרָתוֹ, וַיִּשְׁמְרוּ אֶת תּוֹרַת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר נָתַן בְּיַד
מֹשֶׁה עֶבְדּוֹ, רַק אֶת בָּשָׂר עָרְלָתָם לֹא מָלוּ, כִּי לֹא מָלוּ בַּדֶּרֶךְ
אֶת כָּל הָעָם הַיִּלְדִּים בַּמִּדְבָּר, וְרַק בְּאֲשֶׁר בָּאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶל אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי, מֶלְ אוֹתָם יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון, וְגַם אֶת גַּעַל
אֲשֶׁר הִרְאָה לְעַמִּינָדָב אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הָלַךְ בָּהּ מִטְרֵד וְאֵת
עֲשֻׁרַת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אִתּוֹ מֶלְ יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון בָּעֵת הַהִיא.
וְעַמִּינָדָב הַתַּאֲבָל עַל קְצִיעָה בָּתּוֹ אֲשֶׁר נִפְלָה בְּיַד מִטְרֵד,
וַיִּירָא מְאֹד לְנִפְשָׁהּ, וַיְהִי סֵר וְזַעַף כָּל הַיָּמִים, וְלֹא יָדַע שְׁלוֹ.

וּבְגִבּוֹר עָלָיו יִגְוֹנוּ חֵלֶה וַיֵּאָנֵשׁ. וַיַּדַּע עֲמִינָדָב כִּי לֹא יֵאָרִיד
עוֹד יָמִים, וַיִּקְרָא לְאַבְיָגַיִל אִשְׁתּוֹ וַיִּדְבֵּר אֵלֶיהָ לֵאמֹר:

— הִנֵּה אָנֹכִי הוֹלֵךְ לְמוֹת וּבֵן אֵין לִי אֲשֶׁר יִירֶשׁ אֶת
הַזֵּנוּי אַחֲרָי, כִּי אִם בַּת, הִיא קָצִיעָה אֲשֶׁר נָפְלָה בְיָדִי מִטֶּרֶד.
לְבִי יִגְבֵּא לִי כִּי עוֹד תָּשׁוּב קָצִיעָה בְּתַנּוּ אֶל עַמְּנוּ וְאוֹתָהּ
אֲנַחֵל אֶת כָּל הַזֵּנוּי אַחֲרָי, וְאוֹלָם כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר לֹא תָשׁוּב
קָצִיעָה יִהְיֶה רְכוּשִׁי לְמִשְׁמֶרֶת בֵּית אֱלֹעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן
הַגָּדוֹל וּבֶיֶד יוֹרְשָׁיו אַחֲרָיו.

וַתַּעַן אַבְיָגַיִל וַתֹּאמֶר:

— לָמָּה, עֲמִינָדָב, לָמָּה תִּדְבֹּר בַּדְּבָרִים הָאֵלֶּה, אֵיךְ חָלִי
הוּא וְתִשְׁאַנְנוּ, וְלָמָּה תִּדְרֹאִיב בַּפֶּשֶׁךְ חֲנָם.

וְעֲמִינָדָב עָנָה:

— אֵל נָא נִשְׁלַח נַפְשָׁנוּ לְשׂוֹא, יַדְעָתִי כִּי כְחִי כָלָה
וַיְמִי חַיֵּי סְפוּרִים, מוֹת אָמוֹת בְּחֶטְאִי אֲשֶׁר חֲטָאתִי לַאלֹהִים
בְּבִכּוֹתִי עִם כָּל עַדַּת יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר הוֹצִיאוּ הַמֶּרְגָּלִים אֶת
דִּבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרוּ, וְאלֹהִים נִשְׁבַּע אֲנִי לֵאמֹר: "חִי אֲנִי,
נָאִם אֲדֹנִי, אִם לֹא כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּם בְּאָזְנִי כֵּן אֶעֱשֶׂה לָכֶם,
בְּמִדְבַּר הַזֶּה יִפְּלוּ פְגָרֵיכֶם". וְעַתָּה, אַבְיָגַיִל, לְכִי קְרָאִי לִי שְׁנַיִם
אֲנָשִׁים וְאֹמַר בְּאָזְנוֹתֵיהֶם אֶת חֲפָצִי זֶה הָאֶחָד, לְכִי אֵל תַּתְּמַהֲמָהִי.
וַתֵּלֶךְ אַבְיָגַיִל וַתִּקְרָא לְשְׁנֵי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר שֵׁם הָאֶחָד
אַבִּישׁוּעַ וְשֵׁם הַשֵּׁנִי אֲשֶׁתְּמוּזַע.

וַיִּקְרָא עֲמִינָדָב בְּאָזְנוֹתֵיהֶם אֶת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר לְאַבְיָגַיִל
וַיִּקְרָבוּ אוֹתָם בַּסֶּפֶר; וַיִּסְפֹּר לָהֶם אֶת כָּל הַקְּזוּזוֹת אוֹתוֹ וְאוֹת
אַבְיָגַיִל אִשְׁתּוֹ וְגַם אֶת דִּבַּר קָצִיעָה הַשְּׁבוּיָה בְיָדִי מִטֶּרֶד.

וכהתמוז לדבר את דבריו אסף רגליו אל המטה ויגוע וימת.
ואביגיל לא האריכה ימים אחרי מות עמינדב אישה
ותמת גם היא.

ומטרד הזליך את סירתו אל עבר הירדן השמים מאין
יושב, ויבט אל קציעה הנרדמת בירפתי הסירה, כי עיפה
מרב זעקותיה ובכיה ותרדם. ויחשב מטרד מחשבות מה
לעשות בילדה העבריה אשר השאירה לו אשת עמינדב,
ויאמר להטילה המימה, ואולם בעבר רגע נחם על מחשבתו
זאת ויאמר: תהיה הילדה עמי עד אשר תגדל, ואנכם בה
את נקמתי עקב אשר לא שמעה אמה בקולי; אפס, כי רוח
מבינתו הורה לו, כי לא עליה ישפך חמתו, כי היא לא
עשתה לו כל רעה; עזובה היא עתה, אין חזמל לה ואין
מרחם, את אביה לא ידעה ואת אמה לא הכירה, ומה פשעה
ומה תטאיתה, כי יפקד עליה את עון אמה, ויכמרו רחמיו
על הילדה, ויגמר בנפשו לאמצה כבת לו, אחרי אשר מנע
אדוני מנשיו בנים או בנות, וגם העלם יעלים את דבר
מולדתה ממנה ולא תדע כי בת עברים היא. ואולם עתה
באה דאגה בלבו לאמר, במה יכלכל את היצור החלש הזה,
באין אם רחמניה ומה יועיל לילד גבר, אשר אך להראות
גבורתו במלחמה נוצר. אין טוב לפניו כי אם יפיל אותה
המימה ולא תהיה עליו למשא, וישלח את ידו לקחתה וינרא
את פניה ולא מצא את לבו לתת את בשר הרכה והענגה
הזאת מאכל לדגי הירדן וישב את ידו ולא עשה את מחשבתו
הרעה.

וּבְחֻשְׁבוֹ מַחֲשֹׁבוֹתָיו אֵלֶּה יָשָׁב מִטָּרֵד וַיִּחְתֵּר בְּמִשְׁוֹט, בְּלִי
 דַּעַת אָנָּה, וַיָּבֹאוּ אֵל עֶבֶר הַיַּרְדֵּן הַשְּׁנִי. וַיִּקַּח אֶת קִצְיָעָה
 וַיַּעֲמֶפְנָה בְּמַעֲלֹו, כִּי שָׁקַעַה הַשָּׁמֶשׁ וַיְהִי קָר עַל הָאָרֶץ,
 וַיַּעַל מִטָּרֵד עַל שֹׁפֶת הַיַּרְדֵּן וַיִּלָּךְ לְתוֹר לוֹ מְקוֹם לָנוּחַ בּוֹ.
 כָּל הַלַּיְלָה תַּעֲה מִטָּרֵד וְלֹא מָצָא מְקוֹם בְּחֶפְצוֹ. קִצְיָעָה,
 אֲשֶׁר קָר הַלַּיְלָה אָכַל אֶת בְּשָׂרָהּ וְגַם הָרַעַב הֵצִיק לָהּ, הִרְיָמָה
 קוֹל בּוֹכִים, וְלֹא יָדַע מִטָּרֵד לְשִׁית עֲצוֹת בְּנִפְשׁוֹ, וַיֵּצֵר לוֹ עַד
 מָאֵד, וַיִּנָּחֶם עַל אֲשֶׁר לָקַח אֶתֹּו אֶת בֵּת אַבְיָגִיל, וַיִּתְמַרְמֶר
 וַיִּתְקַצֵּף וַיִּקְלַל בְּאַלְהָיו וּבְמַלְכוֹ.

וּמִטָּרֵד רָעַד מָאֵד וַיִּכּוֹנֵן קִשְׁתּוֹ אֵל מוֹל פְּנֵי הַשָּׁמַיִם וַיִּזֹּר
 חֵץ אֵל אַחַת הַצִּפּוּרִים הַמְּעוֹפְפוֹת וַתַּפֵּל הַצִּפּוּר אֶרֶצָהּ וּמִטָּרֵד
 אָכַל אֶת בְּשָׂרָהּ וַיִּשְׁבַּע.

לַעַת הַצִּהָרִים בָּא מִטָּרֵד אֵל מְקוֹם מְרָעָה טוֹב וְדָשֵׁן;
 וַיֵּרָא נִעְרָה קַטְנָה רוּעָה צֹאן, וַיִּקְרַב אֵל הַנִּעְרָה וַיֹּאמֶר: הַשְׁקִינִי
 גֹּא מַעַט מִיָּם כִּי צָמֵאתִי. וַתִּבֹּט הַנִּעְרָה אֵל פְּנֵי מִטָּרֵד וְאֵל
 פְּנֵי קִצְיָעָה אֲשֶׁר עַל זְרוּעוֹתָיו, וַתֹּאמֶר:

— הַשְׁקָה אֲשָׁקָה אוֹתְךָ וְגַם אֶת הַקַּטְנָה אֲשֶׁר עַל זְרוּעֶךָ
 אֲשָׁקָה חֵלֶב עֵוִים.

וַתִּשָּׁק הַנִּעְרָה אֶת מִטָּרֵד מִיָּם, וַתִּתֵּן לַקִּצְיָעָה חֵלֶב מִן
 הַכֶּף אֲשֶׁר בְּיָדָהּ.

וַיֵּרָא מִטָּרֵד כִּי לֵב רַחֲמָן לַנִּעְרָה וַיִּסְפֹּר לָהּ כִּי מָצָא בַּדֶּרֶךְ
 אֶת הַנִּילָדָה הַקַּטְנָה, וַהֲיָא רַעֲבָה וּבּוֹכִיָּה. אֵין זֹאת כִּי אִם
 יִלְדָה אוֹתָהּ אִמָּה לְמֵאֲהָבָה אֲשֶׁר בְּגֵד בָּהּ, וַתִּקֵּץ נֶפֶשׁ הָאִם
 בְּבִתָּהּ, אֲשֶׁר לֹא יָכְלָה לְכַלֵּל אוֹתָהּ וַתִּשְׁלִיכֶנָּה בַּיָּעַר; עַל כֵּן

קרא את שמה קציעה לאמר: קצה נפש האם בביתה, ויבקש
מטריד את הנערה הרעה, כי תשים עיניה לחמלה על תולדה
הקטנה אשר על זרועותיו, והוא יתן את שכרה.
— ארוצה נא ואגידה לאמי, — ענתה הנערה, ותלך
לשאל את פי אמה.

ותשב הנערה ותקרא למטריד לבא אתה אל אחל אמה
הדל. ותקח תמנע, אם הנערה הרועה, את קציעה על ידיה,
ותרא את פניה הטובים ותשק לה ותהי לה לבת.
ומטריד יצא יום יום השדה לצוד ציד ויבא לתמנע
ולאהליבמה בתה.

ויתלקמו אל מטריד אנשים רקים ופוחזים וכל איש אשר
לו נושה ומר נפש, ויהי להם לראש.
וישב מטריד באהל תמנע הדל ימים רבים.
וקציעה גדלה ותיה עד מאד ותדמה לאמה אביגיל בכל
תוי פניה.

פֶּרֶק שְׁנִי

קְצִיעָה בַּת עֲמִינָדָב וְעִגְלוֹן בֶּן יִרְמוֹת

וַיִּרְמוֹת מֶלֶךְ לְמוֹאָב בְּיָמִים הָהֵם, וְלוֹ בֶן יוֹרֵשׁ כְּסָאוֹ
אַחֲרָיו, וְשִׁמּוֹ עִגְלוֹן. וְעִגְלוֹן רָךְ וְנִחָד לְאָבִיו וַיֵּאֱהָבֵהוּ יִרְמוֹת
מְאֹד וְלֹא עָצְבוּ מִיָּמָיו, וְכָל אֲשֶׁר שָׁאָלוּ עֵינָיו לֹא מָנַע מִמֶּנּוּ,
וַיִּלְךְ עִגְלוֹן בְּשִׁרְיֹת לְבָו, וַיַּעַשׂ מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם מִשְׁתָּה
שְׂמָנִים, וַיֵּאֱסֹף אֶל הַמִּשְׁתָּה אֶת כָּל רַעֲיוֹ, הַזֹּנִים גַּם הֵם
אַחֲרֵי לִבָּבָם וְאַחֲרֵי עֵינֵיהֶם, וַיִּתְּהוּלָל עִמָּהֶם וַיִּשְׁכְּרוּ
וַיַּעַשׂוּ כָּל מַעֲשֵׂה תוֹעֵבָה וְנִבְלָה. וַכֹּתֶם הַמִּשְׁתָּה וְהַיֵּינוּ סָר
מֵעַל עִגְלוֹן וּמֵעַל רַעֲיוֹ, יִלְכוּ הַנְּעָרָה לְצוּד צִיד, וַיִּקְרָא עִגְלוֹן
אֹתוֹ רַבִּים מִשְׁרֵי הַמְּלוּכָה אֲשֶׁר לְיִרְמוֹת אָבִיו לְקַחַת גַּם
הֵם חֶלֶק בְּצִיד. פְּעָמִים רַבּוֹת הִשְׁלִיךְ עִגְלוֹן אֶת נַפְשׁוֹ מִנֶּגֶד
בְּרֹדְפוֹ אַחֲרֵי אָרִי אִזְ אַחֲרֵי נֹמֵר, בְּלֵב הַזֵּיעַר, כִּי גִבּוֹר
וְאַמִּיץ לֵב הָיָה עִגְלוֹן.

גַּם בַּמִּלְחָמוֹת הָרַבּוֹת אֲשֶׁר גָּלְחָם יִרְמוֹת מֶלֶךְ מוֹאָב
בְּעִמּוֹן, אֲדָם וּפְלִשְׁתִּים וְנֹתָר הַגּוֹזִים אֲשֶׁר סְבִיבוֹתָיו, הָרָאָה
עִגְלוֹן אֶת גְּבוּרָתוֹ וְתַבּוּנָתוֹ לְבָו, וַיִּשְׁלֹל מֵהֶם שָׁלָל וַיָּבֹז בּוֹ,
וַיַּהֲרֹג כָּל זָכָר וְכָל אִשָּׁה אֲשֶׁר הָיְתָה לְאִישׁ, וְרַק אֶת הַבְּתוּלוֹת

אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ אִישׁ לָקַח שָׂבִי; וַיִּבְחַר כָּל בְּתוּלָה מִזִּבְת־
מִרְיָה וַיִּפֹּת תֹּאֲרָה, וַיִּתֵּן אוֹתָן בְּבֵית הַנָּשִׁים אֲשֶׁר לוֹ. וּמִדֵּי
עֲשׂוֹתוֹ מִשְׁתָּה וַחֵג קָרָא אֶת הַבְּתוּלוֹת הַשְּׁבוּיוֹת לְבֹא מִבֵּית
הַנָּשִׁים אֶל בֵּית הַמִּשְׁתָּה, הַשָּׁקָה אוֹתָן וַיֵּן עַד אֲשֶׁר הִסְתַּתְּרָה
בִּינָתָן, וַיֵּצֵאוּ עֲלֵיהֶן לְצֹאת בְּמַחֲזוּלוֹת.

וַעֲגִלּוֹן יָדַע לְצִיר תְּמוּנָת כָּל חַיָּה וְעוֹף אֲשֶׁר עַל פְּנֵי
הָאָדָמָה. וַיִּשְׂרַט שְׂרָטַת בְּבֶשֶׁר הַבְּתוּלוֹת אֲשֶׁר לָקְחוּ בַשְּׁבִיָּה
לְצִיר בָּהֶן תְּמוּנוֹת כָּל. כִּי כֵן מִשְׁפָּט עוֹבְדֵי הָאֱלִילִים בְּיָמִים
הָהֵם, שָׂרֵט וַיִּשְׂרָמוּ בְּבֶשֶׂרָם וּמִלְאוּהוּ כְּתָבַת קַעֲקַע, בְּאֶמְרָם
כִּי בֹזֵאת יִכְפְּרוּ אֶת פְּנֵי אֱלִילֵיהֶם. וְהַכֹּהֲנִים הַמִּשְׁרָתִים
בְּהִיכְלֵי הָאֱלִילִים יָדְעוּ לְתֹאֲרָה בְּבֶשֶׁר הָאֲנָשִׁים אוֹ הַנָּשִׁים
תְּמוּנוֹת מִתְּמוּנוֹת שִׁזְנוֹת. וַיִּשְׂרָמוּ הַכֹּהֲנִים אֶת עֲגִלּוֹן בֶּן מֶלֶךְ
מוֹאָב עֲלִיוֹן עַל כָּל שֹׂרֵט שְׂרָטָתוֹ. וַיְהִי עֲגִלּוֹן בֶּן מֶלֶךְ מוֹאָב
הַכֹּהֵן הַמִּשְׁנָה לְפִיכֶסֶת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אֲשֶׁר לְמוֹאָב. וּבְתוּלוֹת
רַבּוֹת נֶאֱסָפוּ אֶל עֲגִלּוֹן אֲשֶׁר יִשְׂרָט בְּבֶשֶׁרָן אֶת שְׂרָטַת הַקֶּדֶשׁ,
כִּי הָעָרִיץ מוֹאָב אֶת הַבְּתוּלוֹת הַיְּפּוֹת, אֲשֶׁר כְּתָבַת קַעֲקַע
מַעֲשֵׂה יָדֵי עֲגִלּוֹן בְּבֶשֶׁרָן. וַתִּלְבַּשְׁנָה הַבְּתוּלוֹת הַקְּדוּשׁוֹת
כְּתָנוֹת בָּד עַד לְמִטָּה מְקֻרָסְלִיָּהוּ, וְעַל רֹאשָׁן תַּחֲבִשְׁנָה רִדְיָדִי
תְּכֵלֶת מְרֻקָּמִים כָּל פְּרָחֵי הַשָּׂדֶה בְּשִׁלָּל צִבְעֵיהֶם, וַתַּרְהִבְנָה
הַבְּתוּלוֹת הַקְּדוּשׁוֹת אֶת עֵין כָּל רוֹאֶיהֶן בְּיָפִין; וּבִהֲרָאוֹת
אֶחָת הַבְּתוּלוֹת הָאֵלֶּה בְּרַחוּבוֹת קֶרֶת, בָּרְעוּ כָּל הָעָם בְּרֹךְ
לְפָנֶיהֶן וַיִּפְּלוּ אַפּוֹם אֶרֶצָה; וַיִּירָא הָעָם מִהִבִּיט אֶל פְּנֵיהֶן,
כֹּן יַעֲזִירוּ בָּזָה אֶת חֲמַת עֲצִבֵּיהֶם; וְכָל אִישׁ אוֹ אִשָּׁה אֲשֶׁר
תִּנְעָנָה בָּהֶם הַבְּתוּלוֹת בְּרֹאשׁ מִקַּל הַשָּׁקֵד אֲשֶׁר בְּיָדָן וַיִּנְחָשׁבוּ

גם הם לקדושי עליון, אשר בחרו בהם בנות האלהים, ובאו גם הם אל היכלי החמדה אשר במקדשי האלילים ויקריבו זבחים ויפכו נסכים, ויעשו כל מעשה תועבה לשם אליליהם.

מכל חגי האלילים ומועדיהם גדל חג אתבעל בקדשתו ובהדרת תפארתו, היא אתבעל אלילת השפע, המשפיעה על הארץ רב דגן וטירוש. לכן תחגיגה אותו רק הנשים לבד, והגבר אשר יקרב לבא אל היכל הקדש פנימה ביום החג מות יומת. כל הבתולות היפות אשר תחגיגה את החג ההוא משחו את בשרן בשמן המזר ובתמרוקי הנשים, ותקרענה עיניהן בפונד ותלבשנה את שמלותיהן החמודות. וירי הרקחות והטבחות היו מלאות עבודה להכין כל מאכלי תאונה אשר תאכלנה הבתולות הקדושות. ועונה אחת גדולה אפו ליום החג ההוא ובעונה רמון, ותחלקנה את העונה לחלקים רבים במספר הבתולות הנמצאות בהיכל החג, והבתולה אשר נפל הרמון בחלקה היתה לראש הכהנות במשטתה ההוא, והיא הקריבה על מזבח האלילה אתבעל חזיר אשר ערפה אותו בגרזן, ותז מדם החזיר על פני כל הבתולות ותקדשנה, כי הנה החזיר סמל הברכה בקרב עם מואב ויקדש; ואת החזיר צלו באש על קרבו ועל פרעיו, ותאכלנה מבשרו ותגרמנה את עצמותיו, ותשתובבנה כל הלילה עד אור הבקר.

בכה תעשינה הבתולות מדי שנה בשנה ביום שלשה עשר לחדש השביעי.

וְעָגְלוֹן וּמִתִּי סוּדוֹ לְבָשׁוּ שְׂמֹלֶת נָשִׁים עֲלֵיהֶם, וַיָּבֹאוּ גַם
הֵם אֶל הַיֵּכָל אֶתְבַּעַל לַחֹג אֶת חֲגֹן עִמְהֵן, וַיִּשְׁכְּרוּ וַיִּתְהַזְלְלוּ
וַיִּשְׁתַּזְבְּבוּ וַיַּעֲשׂוּ כָּל תּוֹעֵבָה.

וּבְאַחַד הַחֳגִים, כְּמוֹכַב לֵב עָגְלוֹן בִּינוֹ, וְהִנֵּה עֲכָבּוֹר שְׁלִישׁוֹ
נִבְהַל לָבֹא אֶל הַיֵּכָל אֲשֶׁר לֹא כֹדֶת.

— לָמָּה הִרְגִּזְתָּנִי, נָבִל, — קָרָא עָגְלוֹן בְּקֶחֶף גּוֹרָא, —
אֶת רֹאשְׁךָ אֶסִּיר מֵעַלְיָךְ!

וּכְדִּבְרוֹ שֶׁלֶף תָּרְבוּ מִתַּעֲרָה אֲשֶׁר תַּחַת שְׂמֹלֶתוֹ וַיִּנּוֹפֵף
אוֹתָהּ עַל רֹאשׁ עֲכָבּוֹר.

וַיִּתְנַפֵּל עֲכָבּוֹר לָרְגְלֵי עָגְלוֹן וַיִּשֶׁק אֶת כַּנֵּף שְׂמֹלֶתוֹ וַיִּקְרָא
בְּקוֹל תַּחֲנוּנִים:

— סָלַח נָא לִי, מֶלְכִי וְקֹדוֹשִׁי, עַל אֲשֶׁר הִרְגִּזְתִּי אֶת
מְנוּחֹתֶיךָ וַאֲבֹא אֶל הַיֵּכָל הַקָּדָשׁ. שְׁלוּחַ אֲנִי מֵאֵת אָבִיךָ הַזָּקֵן,
אֲשֶׁר יָמָיו סְפוּרִים וְעוֹד מַעֲמַתְּ שׁוֹב רוּחוֹ אֶל הָאֱלֹהִים, וְשִׁמְשׁ
תְּדַשֶּׁה תְּאִיר עַל מְלֹא רַחֲב אֶרְצִנוּ, לְהַגִּיד לְךָ כִּי עָלָה אוֹיֵב
בְּגִבּוֹל מִידְבָּא, בָּרֶכֶב בְּרוֹל וּבַפָּרָשִׁים.

וְעָגְלוֹן שָׁנָא אֶת אָבִיו, כִּי הָאֲרִיךְ אָבִיו יָמִים עַל כִּפְסֵא
מִמְלַכְתּוֹ, וַיִּשְׁמַח לִשְׁמֹעַ אֶת דִּבְרֵי עֲכָבּוֹר שְׁלִישׁוֹ וַיִּדְבֵּר
אֵלָיו רַפּוֹת וַיִּשְׁאַל:

— הֲאֵמָנָם סְפוּרִים יָמֵי אָבִי?

— הֵן זָמַן אָבִיךָ הַמֶּלֶךְ, וְלֹא יוֹכֵל עוֹד צֵאת וָבֹא, כִּי
קָרֵב יוֹם מוֹתוֹ, וְשִׁבְטֵי הַמּוֹשְׁלִים יֵגִיחַ מִדְּרוֹ וַיִּתֵּן לְבָנוֹ אֲשֶׁר
לֹא יֵאָתֶה הַמְּלוּכָה.

— כִּכְלָב שָׁב עַל קִיאוֹ תָּשׁוּב וְתִשָּׁגָה בְּאוֹלָתָהּ, כִּסִּיל
אֵין לָב, כִּלָּה דְבָרֶיךָ וַיָּצֵא.

— הִנֵּה שֵׁם הָאוֹיֵב מְצוּר עַל מִדְּבָא וַיֹּאמֶר לְהִבְקִיעָה
אֵלָיו, וְאָבִיךָ הַמֶּלֶךְ לֹא יוּכַל עוֹד לִפְקֹד צָבָא מִלְחָמָה, כִּי
כַח אֵין עוֹד בְּמִתְנִיָּו, וְלָכֵן צִנִּי לִקְרֹא לָךְ, אֲדוֹנִי וּמִפְקָדִי,
וְאִבְקֹשׁ אוֹתְךָ בְּכָל חֲדָרֵי קִדְשֶׁךָ וּבְכָל הַיִּכְלֵי תַפְאֲרָתְךָ וּבְכָל
אֲרָמוֹנוֹת מִשְׁגְּבֶיךָ וְלֹא מִצְאָתִיךָ, וְאָמַר בְּלִבִּי, אֵין זֹאת כִּי
בְּחֵר בֶּן מַלְכִּי הַנְּחָמָד לְהַתְעַלֵּם בְּהִיכָל וְאֲנִי יֵרָאֵתִי לְבֹא
אֶל חֲדָר קִדְשֶׁךָ וְלִהְשָׁבִית אֶת תַּעֲנוּגֶיךָ, אֵךְ דְּבַר הַמֶּלֶךְ נִחוּץ,
וְאַתָּה אֲדוֹנִי וּמִשְׁגְּבִי, מְעוֹז עַמִּנוּ, יִדְעָתָ אֶת אָבִיךָ הַנֶּזֶקֶן כִּי
כָּאֵשׁ יִבְעַר אִפּוֹ, וְאֶת עַבְדִּיו לֹא יִרְחֹם, לָכֵן מִצְאָתִי אֶת לִבִּי
לְעַמּוֹד לִפְנֵיךָ הַיּוֹם הַזֶּה, וְאַתָּה הַסְּלִיחָה.

וּנְפֹשׁ עֲגֻלּוֹן לְהִטָּה כְּמוֹקְדִי אֵשׁ כִּי גִדְּלָה תִאֲנוֹת לְנוֹפֵף
תִּרְבּוּ עַל רֹאשׁ מִשְׁנֵאֵיו וַיִּקְרָא אֶל עַבְדּוֹ שְׁלִישׁוֹ וַיֹּאמֶר:

— חֲבֹשׁ לִי אֶת סוּסֵי הָאֲבִיר, אֲשֶׁר לִקְחָתִי מִיַּד שְׂמֻלָּה
מִדְּנֶהְבָּה, אֲשֶׁר הִרְגֵּיתִיו בְּיוֹם מִלְחָמָה. הִנֵּה קִשְׁתִּי דְרוּכָה
וְחִצֵּי שְׁנוּגִים, אֲעֲלֶה עַל סוּסִי, כָּעַל כְּנָפֵי נְשָׁרִים אֲדָאָה,
וְאֵבֶא אֶל מַחְנֶה הָאוֹיֵב וְאֶטְרֹף וְאֵין מִיָּדִי מִצִּיל.

וַיִּקְדַּ עֲגֻלּוֹן אֶל מוֹל הַבְּתוּלוֹת וַיָּצֵא.

וּמִטָּרַד אֶסֶף אֵלָיו כְּאַלְפִּים אִישׁ, וַיַּעַל מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם
עַל עָרֵי מוֹאָב וַעֲמּוֹן וְהִכָּה אֶת הָאֶרֶץ, וְלָקַח צֹאן וּבָקָר
וְחִמּוּרִים וְגַמְלִים; וַיִּגְדַּל מִטָּרַד וַיַּעַשׂ עֶשֶׂר רֶב, וַיָּצֵא שֵׁם

מִטָּרְד בְּגוֹזִים אֲשֶׁר מִסְבִּיב, וְתִהְיֶה חֲתִיתוֹ עַל כָּל עָרֵי הַמַּמְלָכָה
הַקְרוֹזוֹת וְהַרְחֻקוֹת.

וַיֵּבֶן לוֹ מִטָּרְד בָּתִּים וְאַרְמוֹנוֹת, הֵיכְלֵי שֵׁן מְלָאִים כָּל
שְׁכִיזוֹת הַחֲמֻדָּה.

וְקִצְיָעָה יִשְׁכָּה יָמִים בְּאַהֲל תִּמְנַע הָאֱלֹמָנָה, וּמִטָּרְד בָּא
מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם אֶל אַהֲל הָאֱלֹמָנָה וַיָּבֵא לָהּ וּלְאַהֲלִיבָמָה
בִּתָּהּ מִשְׁלַל הָעָרִים אֲשֶׁר הָבָה, וַיֵּשֶׁם אֶת עֵינָיו לַחֲמָלָה עַל
קִצְיָעָה הַיָּפָה, וַיִּלְבֹּשׂ אוֹתָהּ שְׂמֻלוֹת חֲמוּדוֹת, שָׁלַל צִבְעֵי
רִקְמָה, וַיֵּשֶׁם גָּזִם וְהָב בְּאַפָּה וּצְמִידִים עַל זְרוּעוֹתֶיהָ וְטַבָּעוֹת
וְהָב עַל אֶצְבָּעוֹתֶיהָ.

וְתִמְנַע הָאֱלֹמָנָה הָיְתָה אוֹמֶנֶת אֶת קִצְיָעָה וְתַגְדִּלָּנָה,
וְאוֹלָם לֵב תִּמְנַע רְחוֹק מִחֲמָלָה, כִּי אִשָּׁה קִשְׁת רוּחַ הָיְתָה,
כִּי צָבָעוֹן בַּעֲלָה מָרַר אֶת חַיֶּיהָ וַיִּתְעַמֵּר בָּהּ. כָּל יָמֶיהָ הָיוּ
כַּעַם וּמִכְאוּבִּים. אֶת חֶלְקֶת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר לוֹ מָכַר, וְלֹא עָבַד
אוֹתָהּ לְשִׁבְעַ לָחֶם, וַיִּלְךְ אַחֲרֵי שְׂרִירוֹת לְבוֹ, וּבִחְטָאֵיו הָרַבִּים
הִבִּיא רָעָה עַל נַפְשׁוֹ וַיָּמָת, וּבְמוֹתוֹ לֹא הִשְׁאִיר לְאִשְׁתּוֹ וּלְבִתּוֹ
כָּל גִּחְלָה לְכַלְכֵּל בָּהּ אֶת נַפְשׁוֹ, וְתַהֲיִיגָה תִּמְנַע וְאַהֲלִיבָמָה
בִּתָּהּ לְרוּעוֹת צֹאן. אֶת קִשֵּׁי רוּחָהּ וּמִרְת נַפְשָׁהּ שִׁפְכָה תִּמְנַע
עַל קִצְיָעָה וְתַעֲנָה. וְאוֹלָם אַהֲלִיבָמָה אֶהְבָּה אֶת קִצְיָעָה וּנְפִשָּׁהּ
קִשְׁוִירָה בְּנַפְשָׁהּ.

וְקִצְיָעָה פָּחַדָה תָּמִיד בְּבוֹא מִטָּרְד אֶל אַהֲל תִּמְנַע, כִּי
יָדָעָה הָאֱלֹמָנָה לְהִבִּיא פֶחַד וּמֶרֶד בְּלֵב הַנַּעֲרָה הַקְטָנָה
וּלְתַאֵר לִפְנֶיהָ אֶת מִטָּרְד כְּצֹלָם בִּלְהוֹת, וְתַחֲבֹא מִפְּנֵיו בְּבוֹאוֹ
וְרַק אַחֲרֵי אֲשֶׁר הִעֲתִירָה עָלֶיהָ אַהֲלִיבָמָה דְּבָרִים, יֵצֵאָה

ממחבואה ותעמד לפניו, ולא תדבר כמעט, רק נשק נשקה את כנף מעילו ואמרה: "השלום לך, אבי?" ואולם אך יצא יצא ממרד מן האהל התפרקה קציעה את נזמי הנהב אשר באפה ותסר את הצמידים מעל זרועותיה, ותפשט את שמלותיה החמודות אשר הלביש אותה ממרד, ותלבש את שמלת הרועים אשר לה, ותשב לרעות את צאנה כאשר עשתה יום יום.

ולקציעה כבשה קטנה, צמר לבן פשלג; ותאהב קציעה את הכבשה הקטנה כנפשה. מפתה תאכל הכבשה ומכוסה תשתה ובחיקה תשקב, ותקרא קציעה לכבשה שם "רחמתי", לאמר: רחם רחמתיך באחותי. וברעות קציעה את צאנה לקחה את כבשתה הקטנה ותושבנה על ברפיה, ותעבר את ידה הרכה על חלקת צוארה ותלחצנה אל לבה כאם רחמנית.

וקציעה אהבה לחשב מחשבות ולהתבונן אל כל אשר מסביב לה, ובשוב קציעה בערב את צאנה אל אהללה, ותבט אל השמים ותרא את הכוכבים, רבבות כוכבים, אשר לא יספרו מרב, ותאמר אל לבה:

— הנה מביטים אלינו הכוכבים בעיני הכסף, רואים את כל המעשים הרעים אשר יעשו בני האדם, ואולם מחרישים הם ולא ידברו דבר.

ואחליבמה אשר אהבה מאד את קציעה דאגה תמיד לשלומה באחרה לשוב את צאנה, ותצא פעם אל השדה לקראתה לדעת מדוע תאחר לשוב, אך קציעה לא מהרה לענות על שאלתה, כי שקועה היתה במחשבותיה, ורק

כְּאֲשֶׁר הִנִּיחָה אֱהִיבְמָה אֶת יָדָהּ עַל שִׁכְמְךָ קִצִּיעָה וְתִמְסַח
לָהּ בְּחֻבָּהּ, פָּנְתָה קִצִּיעָה אֵלֶיהָ וַתִּשְׁאַל:

— מִדּוּעַ יִקְצְרוּ בְּנֵי הָאָדָם אֶת שְׁבִלֵי הַזֶּהָב הַמְּלֹאֹת
וְהַיָּפוֹת בַּמָּגֶל וְחֶרֶם?

— לְהוֹצִיא מִהֵן אֶת גִּרְעִינֵיהֶן לַעֲשׂוֹת מֵהֶם מֵאֲכָלִים
אֲשֶׁר יִמְעָמוּ לְחֻבָּנָהּ.

— אָבֵל הֵן יִכָּאֵב לָהֶן עַד מָאֵד בְּגִנַּע בָּהֶן הַמָּגֶל.

— אֵךְ גִּבְעָרָה מִדַּעַת אִתִּי, קִצִּיעָה תִּמְתִּי, הֵן הַשְּׁבָלִים
לֹא תִרְגְּשֶׁנָּה כָּל כָּאֵב.

— מִי יוֹדֵעַ אִם כִּדְבָרֶיךָ בֵּן הוּא? הֵן רָאִיתִי פְעָמִים
רְבוֹת כִּי תִתְפַּלְלֶנָּה הַשְּׁבָלִים אֶל הָאֱלֹהִים, וְאֵת רֹאשָׁן תִּכְבְּנָה
בְּתַפְלָתָן, אֵין זֹאת כִּי אִם הִרְגֵּשׁ תִּרְגְּשֶׁנָּה הַשְּׁבָלִים כָּאֵב
וַצֵּר, וְרַק אֲשֶׁר פֶּה אֵין לָהֶן כְּמוֹנוֹ בְּנֵי הָאָדָם לְדַבֵּר, וְקוֹל
אֵין לָהֶן לוֹעֵק.

— אֵךְ הֶבֶל תִּדְבְּרִי, הָרוּחַ הוּא הַמְּנַשֵּׁב בַּשְּׁבָלִים וְיִכְף
אֶת רֹאשָׁן.

— וְהַתְּפוֹת אֲשֶׁר חֲתַכְתָּ אֶתְמֶל בְּסִכִּינְךָ, הֵגַם הוּא לֹא
יַחֲוֹשׁ כָּל כָּאֵב, הֵלֹא עֵינֶיךָ רָאוּ כִּי זָב דָּם מִבְּשָׁרוֹ, וְרַק אֲשֶׁר
דָּמוֹ אֵינָנו אָדָם כְּדָם הָאָדָם וְהָחִי.

— לֵב מָלֵא רַחֲמִים וְחֶמְלָה לָךְ, קִצִּיעָה, רַבָּה וַעֲנָה אִתִּי,
עַל כֵּן אֶרְחַמְךָ גַּם אֲנִי, אוֹלָם מְנַעַה מִמֶּךָ עֲשֵׂתָרֶת אֱלִילֵתָנוּ
תְּבוּנָה וְדַעַת לְהִבִּין, כִּי אִם אֵין חַיִּים אֵין גַּם רִגְשׁ לַשְּׁבָלִים
וְלַתְּפוֹתִים, כִּי שָׁלַח תִּשְׁלַח עֲשֵׂתָרֶת אֱלִילֵתָנוּ אֶת בְּרַכְתָּהּ מִן

השמים ותשפיע עלינו אור וחם, ותגדלנה השבילים ותמלאנה
גרעינים ויגובו העצים פרי ויגדמו התפוחים ויזהיבו האגסים
ומלאו הענבים תירוש, לבצבור השביע עבדי עשתרת
ומעריציה בדרשן נפשם.

— ותבקשה התמה אשר עקרו שלשם את רגליה ויערפיה,
הגם היא לא תחוש כל כאב, וגם לה אין חיים ואין רגש,
הגם דמה הנשפך על מזבח עשתרת לרצון הוא לפני
האלהים?

— אמנם כדברך כן הוא, כי יערב לעשתרת אלילתנו
דם הכבש והאיל וכפר תכפר לנו על כל עונותינו.
— ולמה יחטאו בני האדם לאלהים? — הוסיפה קציעה
לשאול, — הלא טוב להם לעשות רצון עשתרת ולבלי
הכעיסה במעלליהם.

ואהליבמה לא מצאה מענה על דברי קציעה ותאמר לה:
— כשוב ממדד אביך אלינו תשאלי את פיו והוא יורה
אותך דעת.

— לא אשאל את פיו, כי יראתי מהביט אליו.
ככה תדברנה קציעה ואהליבמה פעם בפעם, עד תבא
תמנע, אשר צרה עינה בנערות השועות בשיחתן ומפרד
ביניהן, וצותה את קציעה לעלות על מסתה ולקום ביום
המחרת בבקר, לעזר לה בכל מלאכת הבית ולרעות את
הצאן.

ובבא ממדד אל אהל תמנע והוקנה ספרה באזניו את
כל דברי קציעה ואת דרכה אשר תרחם על כל החי ועל

כָּל הַרְמֵשׁ, וְגַם עַל כָּל צֶמַח וְיֶרֶק, חָרָה לְמַטְרָד מְאֹד וַיֹּאמֶר
אֵל לְבוֹ:

— מֶרֶד לְבָה וּרְפִיזוֹן רוּחָהּ יִרְשָׁה הֵם לָהּ מֵאַבְיגִיל אִמָּה,
אֲשֶׁר לֹא יָכְלָה לָרְאוֹת בְּצִרַת עַמִּינָדָב בְּאֲשֶׁר יָצְקוּ עַל בְּשׂוֹ
זִפְת רֹתַחַת וַיִּהְפְּכוּ צִירֶיהָ בְּקֶרְבָּהּ וַתִּכְרַע לָלֶדֶת. בֵּת הִיא
לְעַם יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר לֹא יֹאכְלוּ אֶת הַדָּם וַיֵּצִיד חַיָּה וְעוֹף זֶר
לָהֶם, וַאֲנִי מָה אֶהְבֵּתִי אֶת הַנְּעָרָה הַקְּטָנָה הַזֹּאת אֲשֶׁר פָּגִיעָה
פָּגִי אִמָּהּ, וְגַם קִזְלָה בְּקוֹל אַבְיגִיל. כָּל מַחְשָׁבוֹת הַנֶּקֶם אֲשֶׁר
חֲשַׁבְתִּי בִּסְרִיחַ, בְּעֶבְרִי אֶת הִירְדֵּן, בְּעֵשָׂן נְהַרְפּוֹ, רַחֵם אֲרַחֵם
אֶת הַקְּטָנָה הַיְּפָה! הִיא תִּהְיֶה לִּי לְאִשָּׁה כְּאֲשֶׁר תִּגְדֹּל, וְכֹל
הַזֵּנִי וּרְכוּשֵׁי הָרֶב יִפְּלוּ לָהּ לְחֶבֶל אַחֲרֵי מוֹתִי, כִּי כִּבְר אֶפְסָה
כָּל תַּקְוָה לִי לְהוֹלִיד בֶּן אִזְבֵּת; אִוֵּלִים אֶת מֶרֶד לְבָה וְאֶת
רְפִיזוֹן רוּחָהּ גָּרַשׁ אֲגָרַשׁ מִמֶּנָּה בְּחֻזַּקַת הַיָּד. הִיא לֹא תוֹסִיף
עוֹד לִרְעוֹת אֶת הַצֹּאן, לַחֲזוֹת בַּפּוֹכְבִּים, לְהַבִּיט אֶל הַשָּׁמַיִם
וּלְחַלֵּם בְּהַקִּיץ. אִתִּי תֵּצֵא אֶל הַשָּׂדֶה לְצוּר צִיד וּלְשֹׁפֶךְ דָּם
חַיָּה וְעוֹף, תַּחְנוֹר חֶרֶב וְתִדְרֹךְ קֶשֶׁת, בְּאַחַד הַגְּבָרִים.

וַיָּבֹא מַטְרָד אֶל אֶחָל קַצִּיעָה וַיִּקְרָא:

— רֵב לָהּ, קַצִּיעָה, שָׁבַת בְּאֶחָל רַעִים, אִתִּי תִשָּׁבֵי
בְּאַרְמוֹן תַּפְאָרְתִּי וְתִתְעַנֵּג בְּדִשָּׁן נִפְשָׁהּ בְּחֶבְרַת נָשִׁי הַיְּפוֹת.
וְקַצִּיעָה עֲמָדָה כְּפֶסֶל שִׁישׁ בְּלִי דָבָר דָּבָר.

— הֲלֹא תִלְכִּי אִתִּי, קַצִּיעָה, לְשִׁבְת בְּהֵיכָל נְחֻמָּד?

וְקַצִּיעָה הִחְרִישָׁה וְלֹא עָנְתָה דָּבָר.

— הֲאִין מַלִּים בְּפִיד לְהַשִּׁיבֵנִי דָּבָר, בֵּתִי חֲמֹדֶת נִפְשִׁי,

הַתֹּאבִי לְלַכֵּת אַחֲרַי?

— לא אוכל ללכת אחריך, כי על מי אטוש את הצאן
אשר אני רעה?

— מה לך ולצאן?! לא להיות רעה רפת לב נוצרת,
כי אם לצוות ולמשול.

— אנא, רחם נא עלי, אבי, ואל תקחני אל היכל
תפארתך, כי בחרתי הסתופף באהל רעים מדור בְּהִיכְלִי
חמד, טוב לי כי ארעה את צאני.

— קולך ומדברך בקול אביגיל...

אך פתאם עצר מטרד בדבריו, כי זכר את אשר גמר
בלבו לבלתי גלות לקציעה את מולדתה.

— מי היא אביגיל? שאלה קציעה.

— לא לך לדעת זאת, — ענה מטרד, — ועמה לכי
אל אהלך והסירי את שמלת הרועים מעליך ולבשי את
בגדיך התמדות ואת גזמי הזֶהָב ואת הצמידים אשר הבאתי
לך משלל האויב תשימי עליך; רב לך היות רעה, כי אם
רעה נאמנה תהיי לי כְּאִשֶּׁר תגדלי.

— הניחה לי, אבי, כי טוב לי לשבת פה.

— הרפי למרות פי, פן יחר אפי בך ואיסרך קשת.

— תנני ואשב פה עוד ימים אחדים, אלכה ואדברה שלום
אל הגבעות ואל העמקים אשר רעיתי את צאני שמה, אשמע
את ברכת הנחל הנך, המפכה בגלי הבדלח אל מול קרני
השמש, אשפוך לפניו שיתי, אלינה שנים שלשה לילות

אשביע עיני מתכלת השמים, אשיחה אל בוכבי האור
וירנח לי.

— עוד בטרם תבוא השמש תשבי אתי על סוסי! —
קרא מטריד בקול עז.

— לא אוכל לעזב את רחמתי בידי תמנע או אהליבמה,
כי אחות נאמנה היא לי, והן לא תשמנה עיניהן עליה
לחמלה כמזוגי.

ולא ידע מטריד את פשר דברי קציעה, ויבט אליה
משתאה וישאל:

— מי היא אחותך רחמתי אשר אמרת, הן אין פה כל
נערה זולתי אהליבמה.

— לא נערה היא רחמתי, כי אם כבשה קטנה, תמה
ובררה, אשר כנפשי אהבתי, קח גם אותה אתך והלכתי
אתריך לשבת בהיכל תפארתך.

ויבט מטריד בעינים מפיקות תמהון וחרדה אל פני קציעה,
אשר יפו בעיניו ברנע זה שבעתים מבראשונה, וירא כי
אין רוח קציעה נכונה בקרבה, וכי אף תהפוכות תדבר, כי
נשגב הדבר מבינתו אשר תאהב נערה אחת הפכשות,
כאהבת אחות את אחותה.

ויגמר מטריד כנפשו לגרש את מרד לב קציעה מקרבה
ונאת אהבתה לבצלי חסידים בחזקת חיר ולחרג את כבשת
קציעה לעיניה, ולא תוסיף לשנות בהכל.

וּקְצִיעָה הִנֵּתָה בְּדַבְרֵי מִטְרָד אֲשֶׁר אָמַר: קוֹלֶךָ וּמִדְּבָרֶךָ
בְּקוֹל אַבְיָגִיל, כִּי נִחְרַתּוּ דַּבְרֵי מִטְרָד אֵלֶּה עִמָּךְ עִמָּךְ בְּקֶרֶב
בְּפִשָּׁה וְלֹא יָכֹלָה לְהִשְׁכִּיחַם מִלְּבָבָהּ.

וּמִטְרָד פָּנָה אֶל קְצִיעָה וַיֹּאמֶר:

— הִנֵּה שָׁמַעְתִּי לְדַבְרֶיךָ וְלִקְחָתִי אֶתְנֶנּוּ אֶת כְּבִשְׁתֶּךָ
אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי, וְעַתָּה לְכִי וְחַבֵּיאֲנָה חֲנָה.

וַתִּקְפֹּץ קְצִיעָה כְּאֵלֶּה וַתִּמְחַר אֶל הַעֵדֶר לִקְחַת מִשָּׁם אֶת
כְּבִשְׁתָּהּ, וַתִּבֵּא אוֹתָהּ נִשְׂוָאָה עַל יָדֶיהָ.

— הַגִּישִׁי לִי כְּבִשְׁתֶּךָ וְאִמְשֹׁשׁ אֶת צִמְרָה הַלְבֹן, — קָרָא

מִטְרָד.

— הִשְׁמַר לָךְ, אָבִי, לְבַל תִּכְאִיב אֶת בְּשָׂרָה בְּגִיעַת יָדֶךָ
הַחֲזוּקָה בָּהּ.

— אֵל תִּירָאִי בָּתִּי — עָנָה מִטְרָד וַיִּקַּח אֶת הַכְּבִשָּׁה
וַיִּשְׁכַּעְנָה לְשָׁנָיו.

וַתֵּרָא קְצִיעָה אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה מִטְרָד לְכְּבִשְׁתָּהּ וַתִּצְעַק
צָעָקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה, וַתַּפּוֹל אֶרְצָה וַתִּבְכֶּה וַתִּתְנַפֵּחַ.

קוֹל בְּכִי קְצִיעָה הִגִּיעָה לְאַוְגִּי תִּמְנַע וְאַהֲלִיבָמָה, וַתִּמְהַרְנֶה
לְבוֹא וַיִּבְמְרוּ רַחֲמֵי אַהֲלִיבָמָה עָלֶיהָ, וַתִּקָּם אוֹתָהּ מִן הָאָרֶץ,
וַתִּדְּבַר אֵלֶיהָ גְּחוּמִים, אַךְ קְצִיעָה לֹא חִדְלָה מִבְּכִי, וַתִּצְעַק
וַתִּלְלִל:

— רַחֲמָתִי! רַחֲמָתִי! רַחֲמָתִי!

וְאַהֲלִיבָמָה אָמְרָה אֶל מִטְרָד:

— לֹא טוֹב עָשִׂיתִי, אֲדוֹנִי, לְחַרּוֹג אֶת הַכְּבִשָּׁה הַתַּמָּה

אֲשֶׁר אֶהְבֵּה קְצִיעָה בְּנִפְשָׁהּ.

— גַּרֶשׁ אֲגַרֶשׁ מִמֶּנָּה אֶת מַרְדֵּךְ לְבָהּ וְאֶת רַפְיוֹן רוּחָהּ
— קָרָא מִטָּרֵד בְּזַעַם.

וַיֵּצֵא אֶת תַּמְנֵעַ לָתֵת עַל יָדוֹ אֶת שְׁמֵלוֹת קַצִּיעָה הַחֲמוּדוֹת
וְאֶת עֲדִינָהּ, וַיַּרְכֵּב אֶת קַצִּיעָה עַל סוּסוֹ הָאֲבִיר וְלֹא נִתְּנָה
לְנִשֵּׁק אֶת אֶהֱלִיבָמָה וּלְבָרְכָהּ בְּשָׁלוֹם.

וַיֵּשְׁבוּ מִטָּרֵד וּקַצִּיעָה עַל הַסּוּס וּפְנִיָּהֶם זֹעֲפִים וְרוּחָם
סָרָה בְּקָרָבָם.

יָמִים רַבִּים הִתְעַנְתָּה קַצִּיעָה תַּחַת יַד מִטָּרֵד, אֲשֶׁר הִתְאַמֵּץ
לְהַקְשׁוֹת אֶת רוּחָהּ וּלְהַסִּיר אֶת מַרְדֵּךְ לְבָבָהּ מִקָּרָבָהּ, פַּעַם
דִּבֶּר אֵלֶיהָ רַבּוֹת וַיִּזְכִּיחֶנָּה עַל פְּנִיָּה עַל אֲשֶׁר תִּשְׁנֶה בְּהֶבְלִים
לְאַהֲבַנָּה נַפֶּשׁ כָּל חַיָּה וְעוֹף, וּפַעַם דִּבֶּר אִתָּה קִשּׁוֹת גַּם יָסַר
אוֹתָהּ בְּשֹׁבָטִים, וַיִּדַּשׁ אֶת בְּשָׂרָהּ בְּקוֹצִים וּבִרְקָנִים, וְאֶת נִשְׁיוֹ
עָנָה לְעִינֶיהָ, לְבַעֲבוֹר תַּסְכֵּן אֲזָנָהּ לְשִׁמּוֹעַ קוֹל וּלְלַתֵּן וּנְפִשָּׁה
עָלֶיהָ לֹא תִרְצֶנָּה וּלְבָבָהּ לֹא יִתְחַדֵּד; אֵדָךְ כָּל עֲמַל מִטָּרֵד הָיָה
לְשׂוֹא, כִּי לֹא נִמְתָּה קַצִּיעָה מִדֶּרְבָּהּ, וַתְּהִי רַבַּת לֵב מִקְרָא שׁוֹנָה,
וַתִּתְרַעַע אֶת נִשְׁי מִטָּרֵד הַמַּעֲנֹת וַתִּשְׁפּוֹץ מְרִי שִׁיחָהּ לְפָנֶיהָ,
כִּי אֶהְיֶה לְשִׁמּוֹעַ אֶת דְּבָרֶיהָ הַתְּמִימִים וְהַנְּעִימִים, וַתִּרְכִּינָה אִתָּה
שִׁיחָהּ יוֹם יוֹם.

וַיִּנָּדַע לְמִטָּרֵד כִּי תִבּוֹא קַצִּיעָה יוֹם יוֹם אֶל בֵּית הַנָּשִׁים
לְדַבֵּר אִתָּן, וַיַּחֲר הִדְבֵּר בְּעִינָיו, בְּאַמְרוֹ, כִּי נִשְׁיוֹ הָיָה לְבָבָהּ
מֵאַחֲרָיו וְאֶת מַרְדֵּךְ לְבָבָהּ הִגְדִּילוּ וַיִּמְנַע מִרְאוֹת פְּנִיָּהּ, גַּם אֲזָנָהּ
לְכַלְתִּי תַת אֶת קַצִּיעָה לְדָרֵךְ עַל מַפְתָּן בֵּית הַנָּשִׁים, וְכָל אֲשֶׁר
יִמָּרָה אֶת פִּיּו מוֹת יָמוּת.

וּתִשָּׁב קְצִיעָה בְּלוֹאָה כָּל הַיָּמִים בְּהִיבֵל מִטָּרַד, וַיֵּצֵר לָהּ
עַד מָאֹד.

אוּלָם לַמְּרוֹת מְצוּקוֹתֶיהָ וּתְלָאוֹתֶיהָ גָּדְלָה קְצִיעָה וַתִּיף
וְלֹא מִמְּצָאָה נַעֲרָה יָפָה כְּמוֹתָהּ בְּכָל גְּבוּל אֶרֶץ בְּנֵעַן, וַיַּחְמְדוּ
רַבִּים מִשָּׂרֵי הַצָּבָא אֲשֶׁר לַמִּטָּרַד אֶת יָפֶיהָ, וַיִּפְּזוּ לָהּ כְּבוֹד
וַתַּהֲלֶה, וַיַּדְּבֵרוּ בְּאַוְנֶיהָ חֲלָקוֹת, אֵךְ הִיא הַסְתִּירָה פָּנֶיהָ מֵהֶם,
כִּי תַעֲבֹה אוֹתָם עַל מְשׁוּבָתָם וְהוֹלִלּוּתָם.

וּמִטָּרַד הַבֵּיט בְּעֵין קִנְאָה עַל שָׂרֵי הַצָּבָא, הַחֲזוּמִים אֶת
קְצִיעָה בְּסִתֵּר לִבָּם, וַיַּדְּבֵר אִתָּם קִשּׁוֹת, וַיִּשְׁפּוֹךְ עֲלֵיהֶם מְרִי
וַעֲמוֹ, וַיְהִי עוֹנֵן אוֹתָם כָּל הַיָּמִים.

וּמִטָּרַד הִרְבָּה לַעֲרוֹךְ מַלְחָמָה אֶל כָּל יוֹשְׁבֵי הָעָרִים אֲשֶׁר
מִסְבִּיב לוֹ, וַיִּרְבַּ חֲמָם וְשֹׂד, וַיִּטְרוּף בַּחֲמָתוֹ אֶת כָּל הַנוֹפְלִים
שְׂבִי בְּדִרְיוֹ, וְלֹא חָמַל גַּם עַל עֹזְלֵל וַיּוֹנֵק. וַיְהִי שֵׁם מִטָּרַד
לְזוֹעָה וּלְמֵאֲרָה בְּפִי כָּל יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ הַקָּדָם.

וּמִדֵּי עֲלֹתוֹ לַמַּלְחָמָה לָקַח אֶתוֹ אֶת קְצִיעָה, וַיַּרְכִּיבָנָה
עַל סוֹסוֹ, כִּי יֵרָא לְתַתָּה לְשֹׁבֶת בְּבֵיתוֹ פֶּן תִּבּוֹא אֶל בֵּית
הַנָּשִׁים; וַתִּשָּׁכַב קְצִיעָה תְּמִיד בְּאַהֲלוֹ, וְלֹא נִתְּנָה לְסוּר מִמָּנוּ
יָמִין וּשְׂמָאל.

וּקְצִיעָה בַּת שֶׁבַע עָשָׂרָה שָׁנָה בַּיָּמִים הָהֵם.

וּמִטָּרַד אָסַף אֶת כָּל חִילוֹ הָרַב וַיַּעַל עַל מִידְבָּא אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ מוֹאָב וַיֵּצֵר עָלֶיהָ.

וַרֵץ בָּא אֶל יִרְמוּת מֶלֶךְ מוֹאָב לְהַגִּיד, כִּי עָלָה מִטָּרַד
עַל מִידְבָּא וַיֵּצֵר עָלֶיהָ.

וַיִּרְמוּת זָקֵן, בָּא בַּיָּמִים, וְלֹא יָכַל עוֹד לַצָּאת וּלְבֹזֵא אֶל
הַמַּחֲנֶה, וַיִּשְׁלַח אֶת עֶבְדּוֹ, הַשְּׁלִישׁ אֲשֶׁר לַעֲגִלְזֹן, לִקְרֹא לוֹ
וּלְצִוּוֹתוֹ כִּי יֵאָסֶף אֶת אֲנָשֵׁי חִילוֹ לְמַלְחָמָה עַל מִטְרָד.
וַיַּעַשׂ עֶבְדּוֹ כְּדִבְרֵי יִרְמוּת מִלְכוֹ.

מִטְרָד הִקְרִיב אֶת חִילוֹ עַל מִידְבָּא הַבְּצוּרָה, וַיְצִו לְשַׁפֵּךְ
סוּלָלָה עַל הָעִיר וּלְהַעֲלֹת אֶת אֵילֵי הַכְּרוֹל לְנִתְּץ בָּהֶם אֶת
חֹמַת הָעִיר.

וַיּוֹשְׁבֵי מִידְבָּא גַם הֵם הִשְׁיבוּ מַלְחָמָה אֶל מִטְרָד וְאֶל חִילוֹ
הַגְּבוּרִים, וַיַּהֲדֹפוּ אַחֲזֹר אֶת חֵיל מִטְרָד וַיַּפִּילוּ מֵהֶם רַב, וַיַּפֵּל
לֵב מִטְרָד עָלָיו בְּרָאוֹתָיו כִּי חִילוֹ נִגַּף יוֹם יוֹם לִפְנֵי חֵיל
מִידְבָּא, וַיֵּצֵר לוֹ מָאָד.

וַעֲגִלְזֹן הִקְרִיב אֶת חִילוֹ אֶל מוֹל חֵיל מִטְרָד פֶּתָאם וּבְטָרָם
יִקְרַב קָרָא בְּאֲזָנֵי חֵיל צָבָא לֵאמֹר:

— שְׁמָעוּ אֵלַי גְּבוּרֵי הַחֵיל! הִנֵּה בָא אוֹיֵב בְּגִבּוּלֵנוּ
וַיֵּצֵר עַל מִידְבָּא הַקְּרִיָּה הַבְּצוּרָה. רַבִּים הֵם יוֹשְׁבֵי מִידְבָּא
אֲשֶׁר חֲנָנִים כְּמוֹשׁ אֱלֹהֵינוּ עָשָׂה רַב, וְהָאוֹיֵב הַשּׂוֹאֵף לְבַעַע
מַעֲשָׂקוֹת נִגַּשׁ לְפָרוֹץ אֶל הָעִיר לְשַׁלֵּז שְׁלָל וּלְבֹז בּוֹ וּלְהַצִּיגָהּ
כְּכִלֵי רִיק, וְעַתָּה אִם לֹא נַחִישׁ עֲזָרָה לְבָנֵי מִידְבָּא תַּפּוּל
הָעִיר בְּיַדִּי הָאוֹיֵב, כִּי עוֹד מַעֲמַ יִתֵּם הַמּוֹזֵן אֲשֶׁר בָּעִיר וְהַיָּמִים
יָכֻלוּ, אִם יִגְדֵּל הַרְעָב מָאָד וְהָעָם הַיּוֹשֵׁב בְּמִידְבָּא יִפְגַּע
לִפְנֵי הָאוֹיֵב וַיִּפְתַּח אֶת שַׁעְרֵי הָעִיר וְהָאוֹיֵב לֹא יָדַע רַחֵם,
הָרוֹת יִבְקַע וְעוֹלָלִים יִרְמֹשׁ, אֶת מִבְּחַר בָּנֵי מִידְבָּא יוֹכִיל
לְגִיא הַהֲרָגָה וְאֶת בְּנוֹתֶיהָ יוֹלִיד שְׁבִי וַיִּמְכְּרוּ לְשִׁפְחוֹת בְּרָאשׁ

כָּל חוּצוֹת. הִתְאַוְרוּ אַפּוֹא, גִּבּוֹרֵי מוֹאָב, עַד אֲשֶׁר גִּכְרִיעַ
אֶת קַמִּינוֹ תַחְתָּנוּ; אֹז נִחַלַק שָׁלָל רַב וְאֶת אוֹצְרוֹתֵינוּ נִמְלֵא
וְהֵב. עַתָּה הָרִימוּ חֲרֻבוֹתֵיכֶם אֶל פְּנֵי הַשָּׁמַיִם וְהִשָּׁבְעוּ, כִּי
לֶחֶם תִּלְחֲמוּ אֶת הָאוֹיֵב עַד גִּפְלוֹ.

וַיִּרְיֻמוּ כָּל חֵיל הַצָּבָא אֶת חֲרֻבוֹתֵיהֶם וַיִּקְרְאוּ:

— לֶחֶם גִּלְחָם בְּאוֹיֵב עַד גִּפְלוֹ!

וַתִּבְקַע הָאָרֶץ לְקוֹל הַקְּרִיָּאָה.

וּמִטָּרַד לֹא יָדַע כִּי חֵיל עֲגֻלּוֹן הַקְּרִיב וַיִּשְׁתַּמְרַע עַל חוֹמַת
מִידְבָּא לְהִבְקִיעָהּ. וַיַּעֲרֻכוּ חֵיל מִידְבָּא מִלְחָמָה חֲזָקָה עִם
חֵיל מִטָּרַד וַיַּהֲפֹכוּ חֵיל מִטָּרַד עֲרָף וַיִּגְוֹסוּ בְּשִׁבְעָה דָּרָכִים,
וְחֵיל עֲגֻלּוֹן הָיוּ עֲלֵיהֶם מֵאֲחֹזר וַיִּכּוּם וַיִּכְתּוּם עַד בְּלָתֵי הַשָּׂאִיר
לָהֶם שָׂרִיד.

וּמִטָּרַד רָאָה כִּי הָיְתָה תְּבוּסָתוֹ שְׁלֵמָה וַיִּדְפַּק סוּסוֹ בְּכַח
לְהִבְקִיעַ לוֹ דָּרֶךְ בֵּין חֵיל עֲגֻלּוֹן הָרַב, וַתְּהִי יָדוֹ הָאֲחֶמֶת אוֹחֲזָת
בְּיָדֵי קִצְיעָה, הַנְּמוֹנָה מִפֶּחֶד לְכָל תְּפוּלָּה, וַיִּדּוּ הַשָּׂנִית אוֹחֲזָת
בְּשִׁלַּח וְגוֹזֶרֶת עַל יָמִין וְעַל שְׂמָאל.

וְעֲגֻלּוֹן רָאָה כִּי אֶחָד הַגִּבּוֹרִים עוֹשֶׂה שְׁמוֹת בְּחִילוֹ וְאִישׁ
לֹא יוֹכֵל לַעֲמֹד בְּפָנָיו, וַיִּדַּע כִּי מִטָּרַד הַגִּבּוֹר הוּא, וַיִּמְהַר
וַיִּט אֶת סוּסוֹ אֶל מוֹל מִטָּרַד וַיִּזַּר אֵלָיו בִּקְשָׁתָה, אֵדָה הַחֲטִיָּא
הַמִּטָּרָה, וַיָּבֹא תַחַץ אֶל לֵב הַסּוּס וַיִּפּוֹל אֶרְצָה, וַיִּפְּלוּ גַם
מִטָּרַד וְקִצְיעָה עִמּוֹ. וַיִּמְהַר עֲגֻלּוֹן וַיִּקְרַב אֶל מִטָּרַד לְהַפּוֹתוֹ
נִפְשׁ, וַיִּרָא אֶת קִצְיעָה עוֹמֶדֶת לִפְנָיו וַיִּנַּע לִבּוֹ וְלֹא יָכֹל
לְהָרִים יָד. עוֹד הוּא מִבִּיט אֶל פְּנֵי קִצְיעָה הַיָּפִים וּמִטָּרַד

קם וימלט והחצוצרות הריעו לאמר: תמה המלחמה. וירגב
עגלון את קציעה על סוסו וילך בדרך העולה והצה, לבא
אל עיר המלוכה.

ותחיל עגלון שללו מחיל מטרה, הנסים מנוסת חרב, שלל
ומלקוח רב מאד וישבוו אל עיר ממלכתם צוהלים ושמחים
וכל בנות העיר יצאו לקראתם בתפים ובמחולות, ותרב
השמחה בכל הקריה, ויכבדו את פני הגבורים השבים
משדה המלחמה באורים, וירבו משתה ושמחה.

ושמחת עגלון עברה כל גבול ויצהל ויריע בכל דרך
שובו ברכבו עם קציעה.

ובבואו אל יחז עיר המלוכה הסתיר את קציעה באחד
מארמנותיו ויפקד את עכבור להיות שומר לראשה.

ושמחת עגלון נסכה בקרבו שפרון עד אשר שכח את
חקי הארץ, אשר תובא כל נערה ופה הלכותה בשכינה
אל המלך, והוא יתננה לאשר ישר בעיניו, ויסתר את קציעה
שני ימים, ולא גלה לירמות אביו המלך דבר, ורק ביום
השלישי בשלוח המלך לקרוא את עגלון אליו, לקח אתו
את קציעה ויביאנה אל היכל המלך.

ופיבסת הפתח הגדול אשר לכמוש אלהי מואב וישב
לפני כסא ירמות, כי נקרא לבוא אל המלך לשאול את פיו
במה לפאר את חג הנצחון אשר נחל חיל עגלון. הם
מדברים ועגלון בא, וידו אוחזת ביד קציעה.

— מי היא הנערה הזאת? — שאל המלך.

— שְׁבוּיָהּ הָיָא אֲשֶׁר הִבֵּאתִי מִשְׁרָה הַמִּלְחָמָה; מִיַּד
מִטְרָד וְנִלְתִּיָּהּ, נִעְרָה יָפָה הָיָא אֲשֶׁר תַּחֲפִיר אֶת פְּנֵי הַשָּׁמֶשׁ
בְּזִהְרָהּ, וְהָיָא תַּהֲיָה לְאֶבֶן חֵן לְעָנוּד בָּהּ אֶת גְּזֵרָהּ.
וְהִכְהֵן הַגְּדוֹל פִּיבֶסֶת, אֲשֶׁר שָׁמַע אֶת דְּבָרֵי עֲגִלּוֹן, קָם
מִכַּעֲסוֹ וַיִּקְרָא:

— הַגִּישָׁה אֵלַי, עֲגִלּוֹן מִחֲמַדִּי, אֶת שְׁבוּיָתְךָ הַיָּפָה, וְאַרְאֶה
אִם כְּדַבְרֶיךָ כֵּן הוּא; הֵן יִדְעֵנוּ אֶת דְּרֶךְ הַבַּחֲוִירִים, כִּי תִבּוֹא
הָאֵהָבָה בֵּת הַתַּפֶּת וְתוֹלִיד אוֹתָם שׁוֹלֵל, לְהֶאֱמִין כִּי יֵשׁ אֲשֶׁר
תַּחֲפִיר פְּנֵי נִעְרָה אֶת פְּנֵי הַשָּׁמֶשׁ בְּזִהְרָהּ, אֶת הַשָּׁמֶשׁ אֲשֶׁר
הָיְתָה לָנוּ לְאֱלֹהִים, הִגֵּשׁ נָא אֶת הַשְׁבוּיָהּ אֵלַי וְאַרְאֶנָּה.
וַיִּגֵּשׁ עֲגִלּוֹן אֶת קַצִּיעָה אֶל הַכֶּהֵן הַגְּדוֹל וְלָבֹז מְלֵא כַּעַס.
וּפִיבֶסֶת רָאָה אֶת קַצִּיעָה וַיֹּאמֶר:

— יָפָה אַתָּה, שְׁבוּיָהּ, בֵּת אֵל גִּבֹּר, כָּלֶךְ רַבָּה וְעֲנָנָה.
וְעַתָּה שָׁמַעִי אֶת אֲשֶׁר עִם לִבִּי: הִנֵּה קָרָא מִלְכָּנוּ יִרְמוּת
לְפָאָר אֶת חֵג הַנִּצָּחֹן אֲשֶׁר נָחַל חֵיל עֲגִלּוֹן עַל חֵיל מִטְרָד,
וְעַתָּה הִקְרָה כְּמוֹשׁ אֱלֹהֵינוּ אוֹתְךָ לִיְדָנוּ, לְמַעַן תִּפְאָרִי אֶת
חֵג הַנִּצָּחֹן, בְּעֲלֹזְתְּךָ כָּלִיל עַל מִזְבֵּחַ כְּמוֹשׁ אֱלֹהֵינוּ; הַטּוֹב
הָיִיתְךָ אֲהֻבַת אָדָם אוֹ הָיִיתְךָ קָרֵבֵן תּוֹדָה לְאֱלֹהֵינוּ.

— טוֹבָה עֲצָתְךָ, פִּיבֶסֶת אִישׁ הָאֱלֹהִים, — קָרָא יִרְמוּת.
— אַךְ זֶה יִהְיֶה חֵג לָנוּ, — קָרָא פִיבֶסֶת.

וּכְרָפִי עֲגִלּוֹן כְּשָׁלוּ בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי פִיבֶסֶת וַיִּרְמוּת
אָבִיו, וְכָל עֲצֻמוֹתָיו רָעְדוּ מִכַּעֲס. רָגַעִים אֲחֵרִים עָמַד מִשְׁמִים
כָּלִי הַגִּיד עֲפָעָף; בְּכָל זֹאת הַתְּאוֹשָׁשׁ, וַיַּעֲמֹל בְּכָל כַּחוֹ לַעֲצֹר

ברוחו הסערת ולדבר דבריו בנחת. ויקרב אל פסא אביו
ויתנפל לרגליו ויקרא:

— חוסה נא, אבי, רחם נא על הנערה התמה הזאת
ותננה על ידי, אם לא תחפץ אמה בה.

— קום לה, עגלון, מהשתחוות, — ענה ירמות רתת, —
כאשר יעץ פיבסת הכהן הגדול בן יקום.

ויפן ירמות אל פיבסת ויאמר:

— בעוד שלשת ימים נחג את חג הנצחון על האויב,
אשר גרשו עגלון בני בכורי מארצנו, ואמה כהן לאל עליון,
צוה נא להקדיש את השבויה ולעשות לה כמשפט העולה.

ועגלון ידע את נפש אביו אשר יאמר דבר ולא ישוב,
ויצא בקרי אף מאת פני המלך. ובלבו חשב מחשבות להשבית
את עצת הכהן הגדול ואת מצות אביו.

וקציעה שמעה את דברי ירמות ואת דברי פיבסת ועגלון
ולבה שלו בקרבה, כי אמרה: אשרף באש ולא אתענה
מחת ידי הערלים.

וירמות הבה בכידונו על השלחן, ויבא אחד הסריסים
וישמתו לפני המלך.

— הביאי את הנערה הזאת אל לשבת המקדש אשר
לכמוש — צוה המלך.

הסריס הוציא את קציעה מעם פני המלך וביאנה אל
לשבת המקדש אשר בהיכל כמוש.

וְיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, יוֹם חַג הַנִּצָּחֹן, בָּא.

הַמוֹנִים הַמוֹנִים נִהְיוּ אֶל יַהֲזֵק עֵיר הַמַּמְלָכָה מֵעָרֵי מִזְרָב
הַקְּרוֹבוֹת וְהַרְחוֹקוֹת: מְדִיבּוֹן וּגְבוּ, מְנַמְרִים וּמַאֲגִלִּים, מִיעֶזֶר
וְשִׁבְמָה וּמִתָּר עָרֵי מִזְרָב לַחַג אֶת חַג הַנִּצָּחֹן בְּרֹב פָּאָר
וְהָדָר, וְתַמְלָא יַהֲזֵק אָדָם עַד אָפֶס מְקוֹם. בְּכָל חֻצוֹת הָעִיר
יִרְגְּזוּ וִירָעוּ; כָּל בְּתִי הַמִּשְׁתָּה מְלֹאוֹ אֲנָשִׁים, כָּלֵם שׁוֹתִים
בְּמִזְרָקוֹת יוֹן וּמִזְמָרִים שִׁירֵי נִצָּחֹן.

וּבְיָשִׁי מִזְרָב לָבִשׁוּ אֶת שְׂמֹלוֹתֵיהֶן הַחֲמוּדוֹת, וְהַטְּבָעוֹת
וּצְמִידֵי הַזָּהָב עַל יְדֵיהֶן, וְתַלְכָּנָה נְטוּיוֹת גְּרוֹן לְהַתְעַנֵּג עַל
תַּפְאֶרֶת הַחַג וּלְהִרְאוֹת אֶת יָפֶן לְעֵינֵי הַגָּבְרִים.

וּבְחֻצוֹת הָעִיר וּבְמִגְרָשִׁים אֲשֶׁר מֵחוּץ לָעִיר הִקִּימוּ מִגְדָּלִים
וּבְמִזֹּת וַיַּעֲרְכוּ עֲלֵיהֶם שְׁלַחֲנוֹת וַיַּחֲלִקוּ לְבָנֵי דַלַּת הָעָם מְנוֹת
וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ וַיִּצְהָלוּ וַיִּרְגְּזוּ.

וְעַל אַחַת הַבְּמִזֹּת נֶאֱסָפוּ בְנוֹת הַחַן אֲשֶׁר לְמוֹזָב וְתַצְאָנָה
בְּמַחֲזִלוֹת וְתַתְּהוֹלְלָנָה וְתַשְׁתַּזְבֵּבְנָה, וְכָל הָעָם רוֹאִים אֶת
מְשׁוֹבָתָן וַיִּרְעוּ וַיִּצְהָלוּ.

וּבְמִגְרֵשׁ אֲשֶׁר בָּעִיר בְּתוֹךְ נַעֲרָכָה כְּמָה גְדוֹלָה עֲשׂוּיָה
אֲבָנֵי גִזִּית, וְהַכְּמָה מְקַפָּה מְשֻׁלֶּשֶׁת עֲבָרֶיהָ עֲצֵי כְרוֹשִׁים וְרֹק
הָעֶבֶר הַפּוֹנֶה יָמָה לֹא הָקָף. וְהָאֲדָמָה אֲשֶׁר מִסְבִּיב לַכְּמָה
רְפָדָה יֶרֶק עֵשֶׂב, וּשְׂדֵרוֹת לִפְנֵים מִשְׁדְּרוֹת נַעֲרָכָה מִסְבִּיב לַכְּמָה
וְהֵן מְשֻׁבָּצוֹת מְקַלְעוֹת פָּרְחֵי חֵן גִּזְתָּנִי רִית, וּבֵין הַשְּׂדֵרוֹת
יִשְׁבּוּ מִקְהֶלֶת מְגֻנָּגִים, כָּלֵם לְבוּשֵׁי מְכַלּוֹל וּבִידֵיהֶם תַּצְוָצָרָה
וּמַצְלָתִים, תָּף וְחִלִּיל, וַיִּגְנְנוּ שִׁירֵי יוֹן וְשִׁירֵי נִצָּחֹן עַל־יוֹם.

וּבְאֲמָצַע הַבָּמָה עָרוּכָה מְדוּרָה, וּמִסָּבִיב לָהּ עוֹמְדִים כְּהִנִּי
כְּמוֹשׁ וּבִידֵיהֶם אֲבוּקוֹת וְלִפְיָדִים, וְעֲשָׂנָם עוֹלָה וּמִתְאַבֵּף
הַשְּׁמִימָה.

וּבַהֲגִיעַ מוֹעֵד הַצִּהָרִים נִשְׁמַע קוֹל תְּרוּעָה גְדוֹלָה, וַיִּשְׁמַע
קוֹל הַתְּרוּעָה בְּחוּצוֹת יְהוָה וּבְרַחֲבוֹתֶיהָ.

וַיַּדַּע כָּל הָעָם כִּי עוֹד מַעַט וַיָּבִיאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת הַשְּׁבוּיָה
לְהַעֲלוֹתָהּ לְקָרְבָן עַל הַמַּעֲרָכָה.

וַיִּנָּהְרוּ כָל הָעָם, מִבְּמִי הַמִּשְׁתָּה אֲשֶׁר בָּעִיר וּמִן הַמִּגְרָשִׁים
אֲשֶׁר מִחוּץ לָעִיר, לִרְאוֹת בַּמַּחֲזֶה.

אָז וַיָּבִיאוּ אַרְבָּעָה כֹּהֲנִים מִהִיכַל כְּמוֹשׁ, לְבוּשִׁים מְעִילֵי
תְּכֵלֶת נוֹשְׂאִים יְרִיעֵת בַּד מְרַקֶּמֶת תְּמוּנוֹת צִלְמֵי כְלֵהוֹת שׁוֹנִים,
וְעַל הַיְרִיעָה שׁוֹכֶכֶת קִצִּיעָה לְבוּשָׁה כְּתָנֶת בַּד לְבָנָה, רֹאשָׁה
פְּרוּעַ וְשַׁעֲרוֹתֶיהָ הָאֲרָפּוֹת וְהַשְּׁחוּרוֹת מְפֹרָזוֹת. פָּנֶיהָ שְׁלֹוִים
וְשִׁקְמִים, וְצֹל רָגָז לֹא נִרְאָה עֲלֵיהֶם.

וְכָל הַהֶמְזוֹן הָרַב, אֲשֶׁר בָּא לִרְאוֹת בַּמַּחֲזֶה, עָמְדוּ עַל
בְּהוֹנוֹת רִגְלֵיהֶם, וַיִּרְבַּ הַלֶּחֶץ בֵּין הַהֶמְזוֹן, וַיִּרְבַּ הַשָּׂאוֹן וְהַהֶמְלָה
עַד מְאֹד.

וְאַרְבָּעָה כֹּהֲנִים לְבוּשִׁים מְעִילֵי אֲרָגְמָן עָבְרוּ בָּעָם רוֹכְבִּים
עַל סוּסִים לְבָנִים וַיַּהֲסוּ אוֹתוֹ.

וַיִּגְשׁוּ אַרְבָּעָה כֹּהֲנִים לְבוּשֵׁי מְעִילֵי בַד, וַיִּקְיֻמוּ אֶת קִצִּיעָה
וַיַּצִּיגוּהָ עַל עַמּוּד שֵׁשׁ גְּבוּהָ, לְמַעַן יִרְאָה אוֹתָהּ כָּל הַתְּהֵלָה.
וְכָל הָעָם, הָרוֹאִים אֶת קִצִּיעָה, גִּבְהָלוּ כֵן תְּמָחוּ, כִּי לֹא
רָאוּ בְּתוֹלָה יָפָה כְּמוֹהָ מִיּוֹם הַיּוֹתָם.

ועגלון ועכבזר, אשר היו גם הם בין הרואים, קרבו
ויעמדו על יד ירמות המלך ועל יד פיכסת הכהן הגדול.
ופיכסת עלה על כסא שן ויקרא:

— שמעו נא, בני מואב, הבאים לראות במחזה הנקדר...
עזרנו מדבר ועגלון קם וישלף את חרבו, ויתקעה בכסן
ירמות, ויפל המלך ארצה מתבוסס בדמו; ובמותו קרא:
— נפל תפל גם אתה, מרצח, בחרב בן האשה אשר
אהבת! ויפל אחזרנית וימת.

ועכבזר, העומד על יד פיכסת הכהן הגדול, שלף גם
הוא את חרבו מתערה, ויך בה על ראש הכהן הגדול וימיתו.
ועבדי עגלון הנאמנים הקיפו אותו ואת עכבזר, להגן
עליהם מפני ההמון הסוער, אשר אָמרו לעשות נקמה בשני
המרצחים, על הרגם מלך וכהן במקדש כמוש אלהיהם ועל
מנעם מהביא את קציעה לעולה.

ואחד משרי צבא עגלון הנאמנים קרא:

— איש מכם אל יהיו להרים יד בעגלון מלכנו, אשר
הראה את גבורתו במלחמה ויכרע קמינו תחתנו, ועתה כרעו
ברך לפני עגלון מלככם והשבעו, כי עבדים נאמנים תהיו
לו כל הימים.

ויפל פחד שרי הצבא על כל העם, ויכרעו על ברכיהם
ויקראו;

— יחי המלך עגלון לעולם, עבדים נאמנים נהיה לו כל הימים.
ויצו עגלון להביא את גזית המלך הארמונה, ואת קציעה
יביאו אל בית הנשים.

בְּשִׁבּוּעַ יָמִים לֹא בָּא עֲגִלּוֹן לִרְאוֹת אֶת פְּנֵי קַצִּיעָה, כִּי
אָמַר: תֵּשֶׁב הַנְּעָרָה בְּבֵית הַנָּשִׁים עַד שׁוֹבָה לְמִנוּחֶתָּה.

אַחֲרֵי כֵן בָּא עֲגִלּוֹן אֶל בֵּית הַנָּשִׁים וַיַּצּוּ אֶת אֶחָד
הַסָּרִיסִים לְהָבִיא לְפָנָיו אֶת הַשְּׂבִינָה, אֲשֶׁר אָמְרוּ לְהַעֲלוֹתָהּ
עוֹלָה.

וַיִּמָּהַר הַסָּרִיס לַעֲשׂוֹת כְּדִבְרֵי עֲגִלּוֹן.
וְעֲגִלּוֹן צִוָּה אֶת כָּל הָעוֹמְדִים עָלָיו לָצֵאת וַיִּשְׁאַרוּ בַּחֲדָר
אֵךְ עֲגִלּוֹן וּקַצִּיעָה.

— בַּת מִי אַתָּה וּמָה שְׁמֶךָ? — שָׁאַל אוֹתָהּ עֲגִלּוֹן.

— בַּת מִטְרָד אֲנִכִּי וְשְׁמִי קַצִּיעָה.

— הַטּוֹב אָנִי בְּעֵינֶיךָ, הֲתֵאֵבִי לִהְיוֹת לִי לְאִשָּׁה?

— לֹא אֶהְיֶה לָּךְ לְאִשָּׁה.

— הֲתִדְעִי מִי הוּא הַמַּצִּיל אֶת נַפְשֶׁךָ מִמָּוֶת?

— לֹא יָדַעְתִּי.

— אֲנִכִּי אֲנִכִּי הוּא הַמַּצִּילְךָ, כִּי יִקְרָתְ לִי מַחֲיִים, אֶת אָבִי

הֲרַגְתִּי בַּחֲרֵב, לְבַעֲבוֹר הַצִּילְךָ מִמָּוֶת, כִּי לוֹלֵא הִנֵּפְתִּי חֲרָבִי
עַל אָבִי, שָׂרָף שָׂרָפְתָּ בָּאֵשׁ עַל מִזְבֵּחַ כְּמוֹשׁ אֱלֹהֵינוּ.

— מִי יִתֵּן וּמַתִּי, כִּי אֲזֹ הוֹנַח לִי מַעֲצָבִי וּמִרְגָּזִי.

— אֵךְ טוֹב וְאֲשֶׁר נִכְוְנוּ לָךְ, קַצִּיעָה חֲמַדַּת נַפְשִׁי, הֵן

עוֹד מַעֲט וַיִּשְׁיֻמוּ כְּתָר מַלְכוּת בְּרֹאשִׁי, וְאֲנִכִּי בַּחֲרָתִי בְּךָ מִכָּל
הַנָּשִׁים הַנִּפְּזוֹת אֲשֶׁר רָאִיתִי בְּבֵית הַזֶּה, כִּי יָפָה אַתָּה מִכָּלֵן; אַתָּה
תִּהְיִי לְמַלְכָּה וְאִתִּי תִמְשָׁלִי בְּאֶרֶץ מוֹאָב הַגְּדוֹלָה וְהַאֲדִירָה,
וּבְנֶךָ אֲשֶׁר תִּלְדִּי לִי הוּא יִירֶשׁ כְּסֵאִי אַחֲרָי.

— כבוד מלכים לא נחשב בעיני. אם נא מצאתי חן
בעיניך, תנני ללכת לגפשי.

— אין זאת כי אך לצון חמדתי, קציעה רבת חסן; תשוב
האיש הצולל בנגכי ים להשליך את הפגיזה אשר דלה
מקרקעיתו?

רגעים אחדים החריש עגלון, בחפזו לתשובת קציעה,
וירא כי אין מענה ויוסף לדבר:

— מכל הנשים הרבות אשר אתי לא השיבה אף אחת
את פני ריקם. בלן עמלות להרבות חנן, למען הפיק רצון
מאתי, וכל אחת מהן תתברך בלבבה לאמר: על ראשי יענך
בתר המלוכה ולירי ימסר שבט המושלים, ורק את האחת,
אשר מצאת את לבך להשיב את פני ריקם. זכרי את הטוב
הרב הצפון לך בהיותך לאשה למושל אדיר כמזני. רוזנים
וגסיכים ארצה לך ושתתו, מלכי קדם וים בך לפניה וברעו.
עגלון בטח, כי דבריו באו אל לב קציעה, וינח את כף
ידו על שכמה ויקרא:

— אך בת שמים את!

אולם קציעה חלצה את שכמה מתחת כף עגלון, ולא
נתנה אותו לגנע בה; ויבט עגלון וירא את פני קציעה והנה
הם שלווים ושקטים כבראשונה, וידע כי השחית את דבריו
על און לא שמעת, ויוסף לדבר ויחנן קולו:

— חגיגי, קציעה, חגיגי, כי בלעדיך אין חפץ לי בתיים,
רחמיני, קציעה, רחמיני!

— לא אוכל לאהב איש אשר רוחי וְרוּחַ לוֹ. לִבִּי לֹא יֵלֶךְ שָׁבִי אַחֲרֵי שְׂבֹט מוֹשָׁלִים וְעֹטֶרֶת מַלְכִּים לֹא תַפְצְתִּי, וְאִם בְּאַמָּת וּבִתְמִים תִּתְאַהֲבֵנִי, תִּגְנִי לְשֹׁכֵת בְּאַהֲל רְעִים, הִרְחַק מִתְּשׁוּאוֹת עִיר וּמִהֶמּוֹן קִרְתָּ, בְּחֹר לִי נֹוֹה שְׁאֵנָן עַל יַד פֶּלֶג וְהָ, אֲשָׁמַע הַמִּית מִיָּמִיו וּשְׁאֵזֶן גְּלִיוֹ, אֲשַׁבֵּה בְּסִכַּת נִצְרִים עַל יַד חֲרָשָׁה, שֵׁם צִפְרִים יִקְנֶנּוּ, הַזֹּמִיר יִתֵּן קוֹלוֹ.

— נְעִימִים דְּבָרֶיךָ, קִצִּיעָה, כְּאֲשֶׁר מֵרָאֵךְ נִאֻוָּה, עַל כֵּן בְּחִרְתִּיךָ, וְאוֹלָם אֶחָדֶל עֲתָה מִמֶּךָ, בְּדָד תִּשְׁבִּי וְתִחְשְׁבִי עַל גּוֹרְלֶךָ, אֲזוֹ תִחַקְמִי לְדַעַת, כִּי אֵךְ אֵת טוֹבֶתְךָ בִּקְשָׁתִי, וְכִי אֵין טוֹב לֶךְ בְּלִתִּי אִם לְשִׁמּוֹעַ לְדִבְרִי.

וְעַכְבּוֹר הַשּׁוֹמֵר לְרֹאשׁ קִצִּיעָה חֲמַד גַּם הוּא אֵת יִפְיָה בְּלִבּוֹ וַיִּתְאַהֲבָהּ, וְלֹא יָדָעָה קִצִּיעָה מְנוּחַ לְרוּחָהּ, כִּי כְמַעַט הִרְפָּה עֲגִלּוֹן מִמֶּנָּה, בָּא עַכְבּוֹר וַיִּמְרַר אֵת רוּחָהּ בְּדִבְרֵי אֶהְבָּתוֹ. וּבִבּוֹא עֲגִלּוֹן שְׁנִית אֵל קִצִּיעָה וַיִּבְקֹשׁ אֵת קִרְבָּתָהּ הַשִּׁיבָה לוֹ לְאַמֵּר:

— לָמָּה תִשְׁחִית אֵת דְּבָרֶיךָ חֲנָם וְאֵנֹכִי לֹא אוֹכֵל לְמַלֵּא שְׂאֵלְתְּךָ. כִּי כְאֲשֶׁר לֹא אוֹכֵל לְהַחֲלִיף מֵרָאֵה שְׁעֲרוֹתַי, כֵּן לֹא אוֹכֵל לְהַפּוֹךְ אֵת לִבִּי הִרְחֹוק מִמֶּךָ, לְאַהֲב אוֹתְךָ.

— לֹא אוֹסִיף עוֹד לְהִרְבּוֹת אֵלֶיךָ תַּחֲנָה וּבִקְשָׁה, וְלֹא לְאַרְךָ יָמִים אֶכְבֵּשׁ אִפְּסִי. אִם תּוֹסִיפִי לְלָכֵת עִמִּי קְרִי אֲשַׁפֵּךְ אֵת וְעִמִּי עֲלֶיךָ וְנִהַמְתָּ בְּאַחֲרִיתְךָ.

— שְׂאֵתְךָ לֹא תִבְעֲתֵנִי, שְׁבוּיֹת חֲרָב אֲנִי וַיְכַל תּוֹכֵל לְעִנּוֹת אוֹתִי בְּחִפְצֶךָ, אֵךְ אֵל תִּדְרָמָה בְּנִפְשֶׁךָ לְקִנּוֹת בּוֹאֵת

את אהבתי, כי לא אוכל לשנות רוחי ודבר שקר לא אוציא מפי, ועתה קום ועשה בי כאשר אמרת, כלה חצי ועמד בי. — לא בפעם אחת אכלה חצי ועמי בך, מעט מעט אורם אל לבך, עד אשר תשכילי וידעת, כי לא טוב לך להקשות ערפך באחת מבנות העבריות. אז תביני ותשכילי, כי טוב לך לעמוד עטרת מלכים על ראשך מענוד עטרת קוצים; עתה אלך לדרך ובקעוד שלשת ימים אשובה אליך לשמוע מה בפיך, לא אוסיף עוד דבר עמך, כי לא הסכנתי להרבות תחנון באוני אחת השבויזות,

מקץ שלשת ימים בא עגלון שנית אל חדר קציעה, וקציעה ישבה על מטתה ולא קמה ולא זעה מפניו. ויקרב עגלון ויעמד לפניו ויקרא:

— אמר אמרתי לדבר אתך קשה ולהראותך עברתי, ואולם אך הבט הבטתי אל פניך הנפים, סר ועמי. מיום ראיתיך ראשונה ליד מטרת אביך, לא סרה תמונתך מנגד עיני, בהקיץ ובחלום רק בך אהנה; לא כמושל ושלט באתי אליך, לצוותך, כי אם בעבד מקשיב אני משתתה אליך אפים ארצה ומפיל תחנוני לפניך: האירה אלי, קציעה, פניך.

ובדבר עגלון את הדברים האלה נפל אפים ארצה לפני קציעה ויחבק את כפות רגליה.

אך קציעה חלצה את כפות רגליה מידי עגלון ותקם ותקרא:

— לא אוכל להאיר אליך פנים, כי לפי רחוק ממך. ועגלון הזסיף לדבר:

— ראי, קציעה, כלילת יפי, הנה פדיתי את נפשך
מעלות על המזקד, את ראש אבי המלך נתתי כפרד ואת
תגמליני רעה.

ותען קציעה ותאמר: מאם מאסתי בחיים אשר נתנו לי
מידד בדם אביך הנקי. חמת אל וזעם נתכה עלי ויתן אותי
לחן ולחסד בעיני כל רואי, הנה לי יפוי למקור כל נגע ופגע,
ואני לא אוכל להפוך את לבי בקרבי ולדבר דבר אשר לא
כרוח. מי יתן ויהפך חוד פני למשחית, יתעבוני בני האדם,
ישקצוני ויברחו מפני, כי אז ירוח לי.
נידע עגלון, כי לא יוכל להטות את לב קציעה לאהבה
אליו, ויצא מאת פניה בחרו אף.

ויום השלשה עשר לחדש השביעי, הוא יום חג אתבעל, בא.
וכל הבתולות היפות, אשר באו למשתה החג, משחו את
בשרן בשמן המזר ובתמרוקי הנשים, ותלבשנה את שמלותיהן
החמודות, ותשימנה גומי זהב באזניהן וטבעות זהב על
אצבעותיהן. והבחורים, רעי עגלון, אשר ידעו כי יגדל הפעם
הדר החג, כי יאמר עגלון להראות את כבוד עשרו ואת יקר
תפארת גדלתו, עמלו גם הם לפאר את שמלת הנשים אשר
לבשו עליהם כרב עשרם.

וההיכל אשר בו נאספו הבתולות והבחורים לבושי שמלות
בתולות מלא פאר והדר. מנורות זהב, משבצות אבני ספיר,
האירו את חדרי ההיכל הרבים. בכל פנות המדרים עמדו
שלחנות שיש קטנים וגדולים ועליהם מזרקי זהב וכסף וכל

פָּרְחֵי חֶמֶד. תִּקְרַת הַתְּדָרִים מְשֻׁחָה בַּשָּׁשֶׁר וְעָלֶיהָ תְּמוֹנוֹת
כָּל צֶבֶא הַשָּׁמַיִם בְּזָהָב וּבְכֶסֶף. וְרֹצֶפֶת הַחֶדֶר בַּהֵט, שֵׁשׁ
וְסִתְרָתָהּ. וְעַל הָרֹצֶפֶת פְּרוּשִׁים מְרַבְּדִים מְרַקְמִים. עַל הַקִּירוֹת
יְרִיעוֹת שֵׁשׁ וְאַרְגָּמָן וְעָלֶיהֶן תְּמוֹנוֹת מִתְּמוֹנוֹת שְׁנוֹת: תְּמוֹנַת
אֲרֵי מִזְרֵף כְּבֹשָׁה תְּמָה וְנִקְיָה, תְּמוֹנַת נָשֶׁר גְּדוֹל תּוֹקֵעַ צִפְרָנָיו
בְּיוֹנָה זָכָה, וְתְּמוֹנַת נֶמֶר שׁוֹלַח מִלְתְּעוֹזָיו בְּקֶדֶקֶד שׁוֹר פָּר.
וּבְאֻמָּצֵעַ הַהִיכָל שְׁלֹחַן זָהָב גְּדוֹל וְעָלָיו אֲנָנוֹת מְלֵאִים
קִטְרֶת מִזֹּר וּלְבוֹנָה.

וּמִקְהֶלֶת מְנַגְנִים: בְּתוֹלוֹת וּבַחֲזֵרִים לְבוּשִׁים בְּגָדֵי בְּתוֹלוֹת,
יֵשְׁבוּ וַיִּנְגְּנוּ.

וְכָל הַנְּאֻסָּפִים חִפּוּ לְבֹא עֲגִלּוֹן מֶלֶךְ מִזָּאֵב.
וּכְבֹּא עֲגִלּוֹן וַיְדַוּ אוֹחֲזוֹת בְּיָדֵי קִצִּיעָה, הַלְּבוּשָׁה שְׁנֵי עַם
עֲדָנִים, קָמוּ כָּל הַנְּאֻסָּפִים מִכְּסֻאוֹתָם וַיִּרְעוּ לִקְרֹאתוֹ.
וְעֲגִלּוֹן לְבוּשׁ גַּם הוּא שְׁמֶלֶת אִשָּׁה, שְׁמֶלֶת מְשִׁי מְרַקֶּמֶת
זָהָב וְכֶסֶף וְנוֹצֶצֶת בְּשֵׁלֶל צְבָעִים.
וּקִצִּיעָה הִלְכָה כְּשִׁבּוּיָה אַחֲרֵי עֲגִלּוֹן, רֹאשָׁהּ מוֹרֵד לְאַרְצָן
וּפָנֶיהָ לֹא יָרָאוּ.

וְהַמְנַגְנִים הִרְעוּ בַּחֲצוֹצְרוֹתֵיהֶם וּבְנֹזְרוֹתֵיהֶם, בְּבֹא עֲגִלּוֹן
וּקִצִּיעָה בְּהִיכָל כְּמוֹשׁ, וְכָתָם הַנְּגִינָה הִרְעוּ כָּל הַנְּאֻסָּפִים
וַיִּקְרְאוּ: הִי־דָד! הִי־דָד!

אָז יָצְאוּ הַבַּחֲזֵרִים וְהַבְּתוֹלוֹת בְּמַחֲזוֹלוֹת, וַיִּרְעוּ וַיִּצְהָלוּ
וַיִּשְׁתַּזְבְּבוּ.

וְעֲגִלּוֹן הִעֲבִיר אֶת קִצִּיעָה לִפְנֵי כָּל הַנְּאֻסָּפִים, לְמַעַן יֵרָאוּ
אֶת פָּנֶיהָ הַנִּפְיִים, אֵךְ קִצִּיעָה לֹא הִרְיָמָה רֹאשָׁהּ.

וְעָגְלוֹן לַחֵשׁ לָהּ בְּאֻנָּה: עוֹד מַעַט וְלֹא תִקְשִׁי אֶת עֲרֻפְךָ.
וַיֵּצֵא עָגְלוֹן לְחַלֵּק אֶת הָעוֹנָה אֲשֶׁר רָמֹזן בְּקִרְבָּהּ. וַיִּקְרָץ
בְּעֵינָיו לְבִתּוּלָהּ הַמְחַלֶּקֶת, כִּי תִשִּׁים בְּחִכְמָתָהּ אֶת הַמָּנָה
אֲשֶׁר בָּהּ הָרֹמֶזן, לִפְנֵי קִצְיָעָה, לְבַעֲבוֹר תִּהְיֶה הִיא לְמַלְכַּת
הַמִּשְׁתָּה.

וַתַּעַשׂ הַבִּתּוּלָהּ כְּדִבְרֵי עָגְלוֹן.
וַתֹּאכַל קִצְיָעָה מִן הָעוֹנָה, אֲשֶׁר רָמֹזן בּוֹ, עַל פִּי פִקְדַת עָגְלוֹן.
וַתִּקְרַבְנָה אַרְבַּע בִּתּוּלוֹת וַתִּשְׁמָנָה כֶּתֶר מַלְכוּת עַל רֹאשׁ
קִצְיָעָה וַתִּקְרָאנָה: אֵין יָפָה מִמֶּדּוּ בְּכָל בִּתּוּלוֹת מוֹאָב, וְרַק
לָךְ יָאֵתָה לְהִיזֹת מַלְכַּת הַמִּשְׁתָּה וּמַלְכַּת הָאָרֶץ.
וַיַּגֵּשׁ עָגְלוֹן אֶל קִצְיָעָה וַיִּקְרָא:

— הֵא לָךְ גִּרְתִּי וְעֲרַפְתִּי אֶת הַחֲזוֹר אֲשֶׁר יָבִיאוּ לָךְ, וְגַם
מִזֶּרֶק הַזֶּהָב קָחִי, אֲשֶׁר תִּשְׁמִי בּוֹ אֶת דָּם הַחֲזוֹר וְתֹזִי מִן
הַדָּם עַל פָּנָי כָּל הַבִּתּוּלוֹת וַתִּקְדָּשְׁנָה.
וּקִצְיָעָה חֲנָנָה אֶת קוֹלָהּ וַתֹּאמֶר:

— הֲרַף מִמֶּנִּי, כִּי לֹא גִסִּיתִי מַעֲזוֹדִי לְשִׁפּוֹךְ דָּם חַיָּה וְעוֹף.
לֹא אוּכַל לְהָרִים גִּרְתִּי עַל כָּל חַי.
— יָכַל תּוֹכְלִי, כִּי כֵן צִוִּיתִי! — קָרָא עָגְלוֹן בְּקִצְיָעָה.

וַאֲמַת הַבִּתּוּלוֹת הִבִּיֵּאָה חֲזוֹר מְקַשֵּׁט בְּפִסִּי זָהָב וַתַּעֲמִידוּ
לִפְנֵי קִצְיָעָה.

וּקִצְיָעָה עֹמַדַת בְּפִסֵּל שִׁישׁ וְלֹא תִגִּיף עֲפָעָהּ.
וַיָּרֶם עָגְלוֹן אֶת יָד קִצְיָעָה בְּגִרְתִּי וַיַּעֲרָף בִּידָהּ אֶת הַחֲזוֹר,
וַיַּפֵּל הַחֲזוֹר אֶרֶצָה מִתְּבוּסִם בְּדָמוֹ.
וַיִּבְרָאוּת קִצְיָעָה אֶת דָּם הַחֲזוֹר וַתִּתְעַלֶּף.

בשוב רוח קציעה אליה לקח עגלון את גדה ויטבל בדם
החזיר וני בידה על פני כל הבתולות.

ולא יכל עגלון לעשות הפעם את מחשבתו לשלם בשר
קציעה ולכתב בה כתבת קצקע, כי כל עוד רוחה בקרבה.
וניצו להביא את קציעה אל חדרה ולשים עליה עין למזבה,
עד אשר תשוב לאיתנה.

ובשוב קציעה לאיתנה אסף אליו עגלון את כל אנשי
בריתו הבחורים ואת הבתולות היפות אשר היו על המשטה
בחג אתבעל, למען יראו בשרמו את בשר קציעה ויכתב בו
כתבת קצקע.

ואולם בשלח עגלון את ידו לפשוט את שמלת קציעה
מעליה, התנשאה בליאה ומהדף את עגלון מפניה בכת
גדול עד אשר נפל ארצה.

אז גדלה חמת עגלון עד להשחית, ויקרץ בעיניו לשגים
מעבדיו שומרי ראשו, ויאחזו בידי קציעה, ויסתמו את פיה
לב ל תוכל להשמיע קול.

ועגלון חשף את זרועה וירצע במרצע בבשרה, וישלם
בו שרמט לארץ כל הנרוע, ויפתל את השרימות בדמות
נחש. וקציעה יושבת אחוזה בידי העבדים, ופיה סתום באגרף
אחד העבדים.

ובכלות עגלון את מלאכתו קם ויקרא:
— הוציאו את הנערה, בת המרדות הזאת, וזרו מלח
על פצעיה.

— ואל קציעה אמר:

— מחר אשוב לענותה, אם תוסיפי להקשות ערפך. יום
יום אבוא, בת ממר, ואיסרך וארצע את בשרך. הנה שרפתי
בו קוים גם אמלא אותם צבעים, עד אשר יהיה להם מראה
נחש עקלתון, ומי מלח אמשח את השריטות לבצעבור ויגדל
הפאב עד לבלי נשוא, או תנחמי ותנחמי על השיבך ריקם
את פני עגלון מלך מואב.

וקציעה שמעה את דבריו ותדם.
למחרת שב עגלון אל חדר קציעה ואתו ארבעת עבדיו
ורבים מרעיו הבאים לראות במחזה.

ובסתרם החל עגלון את מלאכתו שאל את קציעה:

— התאבי לשמוע בקולי?

קציעה לא ענתה דבר.

ויסף עגלון לאמר:

היום אוסיף לשרוט בבשרך בחרב את תמונת הנחש
אשר החלתי אתמול. מדי יום ביזמו אפשיט את שמלותיך
מעליך, ערמה אציגך לעיני כל הרואים, למען רבות ענוי
נפשי, ובחרבי אשרט את בשר זרועך עד אם בליתי את
תמונת הנחש, אחרי כן אשרט בזרועך השמאלית את תמונת
הנשר, גם על שוקיך ועל רגליך, על בטניך ועל גביך אשרט
תמונת כל חיה ועוף, עד אשר ימלא כל בשרך תמונות, ורק
את פניך לא אשחית, למען אוכל להשביע את עיני מהדר
יפעתך.

וקציעה לא ענתה דבר.

בן עֲשֶׂה עֲגִלֹן מְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ. וּמְדֵי כְלוּתוֹ אֶת מַעֲשֶׂהוּ
 יֵשִׁיבוּ אֶת קְצִיעָה אֶל חֲדָרָה, וְעַכְבּוֹר שׁוֹמֵר עָלֶיהָ.
 וַיְהִי הַיּוֹם וּקְצִיעָה הִתְעַלְפָּה בְּמִכְאוּזֶיהָ וַיִּרְף עֲגִלֹן מִמָּנָה
 יָמִים אַחֲרֵים, עַד שׁוּבָה לְאַיִתָּנָה.
 וַיַּדַּע עַכְבּוֹר כִּי לֹא יִמָּהֵר עִתָּה עֲגִלֹן לְבֹא אֶל חֲדָר קְצִיעָה
 וַיִּפֶּן אֵלֶיהָ וַיֹּאמֶר:

— הֲלֹא תֵרְאִי, קְצִיעָה, כִּי נָכוֹן עֲגִלֹן לְעִנּוֹת אוֹתְךָ כָּל
 הַיָּמִים, כִּי לֵב אֶבֶן בְּקִרְבּוֹ וְלֹא יִרְדּוּ מוֹעֲקַת שְׂבָרָךְ, אִין אִפּוֹא
 כָּל תִּקְנוֹת לְךָ לְהַמְלִיט מִיַּד הָעֲרִיץ; וְעִתָּה שְׂמָעִי בְּקוֹלִי, לְכִי
 אַחֲרַי וְנָנוּס אֶל אֶרֶץ אַחֲרַת אֲשֶׁר מַעֲבֵר לְגָבּוֹל מוֹאָב. הִנֵּה
 עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִלְחָמִים עִתָּה בְּאַמּוֹרֵי, הִבֵּה נְמִלֵּט אֶל מַחְגָּה
 יִשְׂרָאֵל וְלֹא תִמָּצְאוּנוּ יָד עֲגִלֹן עַד עוֹלָם.
 אוֹלָם קְצִיעָה הִתְרִישָׁה וְלֹא עָנְתָה דָּבָר.
 וַיִּחַר מְאֹד לְעַכְבּוֹר וַיִּשְׁלַף אֶת חֲרָבּוֹ מִתַּעֲרָה, וַיִּנּוּפֶה בָּהּ
 עַל רֹאשׁ קְצִיעָה.

וַתִּקֶּם קְצִיעָה וַתִּגְזֹל אֶת הַחֲרָב מִיַּד עַכְבּוֹר וַתִּפְּחֶהּ בָּהּ
 אֶל הַחֹמֶשׁ. וַיַּפֵּל עַכְבּוֹר מֵת וּקְצִיעָה בָּרַחָה וַתִּמְלֵט.

פֶּרֶק שְׁלִישִׁי

גָּרָא בֶן צוּרְיָאֵל וְקָצִיעָה בַּת עֲמִינָדָב
וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָבְרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן וַיִּלְחֲמוּ עַל יְרֵחוֹ וַיִּלְכְּדוּהָ,
וַיִּלְחֲמוּ גַם עַל יְתֵר עֲרֵי הַכְּנַעֲנִי, הַחֲתִי, הָאֲמֹרִי וְהַיְבוּסִי
וַיִּלְכְּדוּ אוֹתָן.

וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן, אֲשֶׁר קָם תַּחַת מֹשֶׁה עֶבֶד אֲדֹנָי לַהֲיוֹת
לְנָגִיד עַל עַם יִשְׂרָאֵל וְלִלְחֹם אֶת מְלַחְמוֹתָיו, זָקֵן מְאֹד וְלֹא
יָכַל עוֹד לָצֵאת וּלְבֹא וַיִּפְקֹד אֶת כָּלֵב בֶּן יִפְנֶה לַהֲיוֹת הַמַּצְבִּיא
עַל יִשְׂרָאֵל.

וְאֲדֹנָי אָמַר אֶל יְהוֹשֻׁעַ: — אַתָּה וְקָנָת, בָּאתָ בַּיּוֹם,
וְהָאָרֶץ נִשְׁאַרְהָ הַרְבֵּה מְאֹד לְרִשְׁתָּהּ, וְעַתָּה חֶלֶק אֶת הָאָרֶץ
בְּנִחְלָה לְתִשְׁעַת הַשְּׁבָטִים וַחֲצֵי הַשְּׁבָט הַמְּנַשֶּׁה כִּי הָרְאוּבֵנִי
וְהַנִּגְדִי וַחֲצֵי הַשְּׁבָט הַמְּנַשֶּׁה לְקַחוּ נַחֲלָתָם אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם מֹשֶׁה
עֶבֶד אֲדֹנָי, אֶת אָרֶץ סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְאֶת אָרֶץ עֹג מֶלֶךְ
הַכּוּשִׁי, כִּי אֲנָשִׁי מְקַנָּה הָיוּ שְׁנֵי הַשְּׁבָטִים וַחֲצֵי הַשְּׁבָט וְהָאָרֶץ
טוֹבָה הִיא לְמַרְעֵה צֹאן וּבָקָר.

וַיְהִי בַחֲלֹק יְהוֹשֻׁעַ אֶת הָאָרֶץ וַיַּגִּשּׁוּ בְנֵי יְהוּדָה אֶל יְהוֹשֻׁעַ,
וַיֹּאמֶר אֲלֵיו כָּלֵב בֶּן יִפְנֶה:

— „אתה ידעת את הדבר אשר דבר אל משה איש האלהים על אדומי ועל אדומיך בקדש ברנע, בן ארבעים שנה אנכי בשלח משה עבד אדני אותי מקדש ברנע לרגל את הארץ, ואנכי מלאתי אחרי אדני אלהי; ועתה הנה החיה אדני אותי כאשר דבר, זה ארבעים וחמש שנה מאז דבר אדני את הדבר הנה אל משה, אשר הלך ישראל במדבר, ועתה הנה אנכי היום בן חמש ושמזנים שנה, עודני היום חזק כאשר ביום שלח אותי משה, בלתי אז וכחתי עתה למלחמה ולצאת ולבוא, ועתה תנהלי את החר הנה אשר דבר אדני ביום ההוא, כי אתה שמעת ביום ההוא כי ענקים שם וערים גדולות בצרות, אולי אדני אותי והורשתיים כאשר דבר אדני.“
 ויברכהו יהושע ויתן את חברון לכלב בן יפנה לנחלה, ויורש כלב משם את שלשה בני הענק, את ששי ואת אחימן ואת תלמי ולידי הענק.

וילכד כלב גם את יתר הערים אשר לא נלכדו עוד בידי יהושע ורק קרית ספר לבדה לא נלכדה לפני חיל כלב, ויעבר כלב בן יפנה קול בקרב המחנה לאמר: אשר יפה את קרית ספר ולכדה ונתתי לו את עכסה בתי לאשה.

וממרד אחרי אשר היתה תבוסתו שלמה בהצותו על מידבא ולא יכל לה וגם נלקחה קציעה אהובת נפשו שבי, בוש לשוב אל מחנהו, ויבא להספח אל תחת דגל אחימן מפקד מחנה קרית ספר, הוא אחימן בעל המילדת, אשר על ברביה ילדה אביגיל את קציעה; ואחימן אשר ידע את

גבורת מטָרד וְאֵת אִמָּץ לִבּוֹ בַּמִּלְחָמָה, סִפְּחָהּוּ אֶל תַּחַת דָּגְלוֹ
וַיְשִׁימָהוּ בְּרֹאשׁ הַגִּדּוּדִים.

וּמִטָּרֵד אֲשֶׁר נִפְשׁוּ יָרָעָה לוֹ עַל קְצִיעָה אֲשֶׁר גָּזְלָה עֲגִלּוֹן
מִיָּדוֹ, הָיָה כְּדֵב שָׂכּוּל, וַיִּתְאַכְּזֹר עַל הַשְּׂבוּיִם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲשֶׁר נָפְלוּ בְּיָדוֹ וַיַּעֲנֵם, וְאֵלָיו גָּלוּ עַבְדּוֹן בֶּן גַּעַל גִּבּוֹר
הַחִיל מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר בָּגַד בַּעֲמּוֹ, וַיִּכְרַח וַיִּמְלֹט אֶל מַחְנֶה
הָאוֹיֵב, וַיִּשְׁחַת גַּם הוּא אֶת רַחֲמָיו מִבְּנֵי עַמּוֹ הַנוֹפְלִים שְׂבִי
בְּיָדוֹ, וַיִּרֶב מִכְּאוֹזֵיהֶם וַיַּעֲנֵם קִשָּׁה.

וּקְצִיעָה אֲשֶׁר בָּרַחָה מֵאֶרֶץ מִזְרָב, אַחֲרֵי הָרָגָה אֶת עַבְדּוֹר,
בָּאָה בַּיָּעַר וַתִּתֵּעַ יָמִים רַבִּים.

וַאֲחִימָן שָׁלַח עֲשָׂרָה אַנְשִׁים, וּבְרֹאשָׁם מִטָּרֵד גִּבּוֹר הַחִיל,
לְרַגֵּל אֶת מַחְנֶה כָּלֵב בֶּן יִפְנֶה הָעָר, וַיֵּבֵאוּ בַּעֲבֵי
הַיָּעַר, וַיִּמְצְאוּ אֶת קְצִיעָה נוֹפֶלֶת אַרְצָה וְכָל רוּחַ חַיִּים בְּמַעַט
אֵין בְּקִרְבָּהּ, וַיִּזְרְקוּ עַל פָּנֶיהָ מִים וַתַּחֲי.

וַיָּבִיאוּהָ הַמְּרַגְלִים אֶל מִטָּרֵד אֲדוֹנָם, וַיִּכַּר מִטָּרֵד אֶת קְצִיעָה
וְאוּלָם אֶהְבְּתוּ אֵלֶיהָ סָרָה מִמֶּנּוּ וַתַּחֲי כְּלֵא הַיָּתֶה, כִּי אָמַר
מִטָּרֵד: לֹא אוֹכֵל עוֹד לְקַחְתָּהּ לִי לְאִשָּׁה אַחֲרֵי אֲשֶׁר עָנָה
אוֹתָהּ עֲגִלּוֹן. וַעֲתָה תֵּשֵׁב נָא בְּקִרְיַת סֶפֶר עַד שׁוֹב בָּחָה,
אַחֵר אֲשַׁלְחֶנָּה לְנִפְשָׁהּ.

וַיִּרְכַּב מִטָּרֵד אֶת קְצִיעָה עַל סוּסוֹ, וַיַּחְזֹק בְּגִדָּה לְבַל
תִּפֹּל אַרְצָה, כִּי יִשָּׁבָה כְּלִי כַחַ. וַיָּבִיֵּאָהּ מִטָּרֵד אֶל אֶהֱלוֹ
אֲשֶׁר בְּקִרְיַת סֶפֶר, וְגַם הִטִּיף יָוֵן אֶל פִּיהָ, אֲזִי שָׁבָה רוּחָהּ

אליה, ותדע כי מטרה אביה עמה, ותזכר את כל הנעשה, אולם צלם עכבור הוסיף עוד להחריד את נפשה, ותקרא: — הושיעה, אבי, הצילני מידי עכבור אשר הרגתי נפש.

ומטרה נסה להרגיע את רוחה, באמרו כי אך דמיון כוזב ומראה תעתועים הוא, כי אין איש מלבדו בחדר, אך היא הוסיפה ותצעק בקול פחדים ותחזק במעיל מטרה, ותבקש להחבא מפני עכבור הרודף אחריה; וישכיבה מטרה במטה ויכסנה במעילו למען יחם לה, וישב על יד מטתה, עד אשר נפלה עליה שנה ותרדם.

ואולם שנת קציעה לא ארכה. חם הקדחת להט בקרבה ותחזה מחזות שוא ומדוחים, ותדבר תהפוכות בקול מרגיו לב ונפש לאמר:

— יראתי את המרצע הרודף אחרי, והנה גם הנחש שולח לשונו בבשרי. יראתי את קול בכי הכבשה אשר הרגתי באפי. הצילו את אהליבמה התמה, הצילוה פן תשרף, הנה אחזה השלהבת בתמנע אשת המדנים ותאכל את חצי בשרה, כבו את השלהבת בדם החזיר אשר ערפתי, הוּו עלי מדם רחמתי, החביאני מפני עכבור הרודף אחרי בתרבו שלופה. הסירו את עטרת הקוצים אשר שת עגלון עלי בהיותי למלכה על כל ארצות תבל. הוציאו את הפהן הגדול, כי נגעו ידיו אל פני. טהרו את בגדי מבתמי הדם אשר דבקו בהם.

ובנסות מטרה לדבר אליה דבר אחזה רעד ותקרא:

— אל נא, ירמות, אל תרנז, לא אנכי הרגתיך, לא בנך
אני, כי קולי בקול אביגיל.

— מאין יודעת היא את אביגיל? — שאל מטטר את
נפשו, כי שכח את דבריו אשר דבר אליה באהל תמנע,
לאמר כי קולה ומדברה בקול אביגיל.

כל הלילה דברה קציעה תהפוכות, פעם הרימה קול
וועה, ופעם חננה קולה, פעם התנשאה ממקומה בעז ותאמר
לקפץ ממשכבה, ופעם עיפה נפשה ותהי שוכבת באין אזנים.
הבקר אור ואחד מאנשי הצבא בא להגיד למטטר מכל
הנעשה במחנה, ויצוהו מטטר למהר את אחד הרופאים אשר
במחנה ולהביא שלשה מאנשי הצבא, לשמור חליפות על
קציעה.

השמש יצא על הארץ וחם הקדחת רפה מעט, בינתה
שבה אליה, אך פניה חורו כמת וכת לא היה בה לדבר דבר.
שבעת ימים ארכה מחלת קציעה, ורק ביום השמיני סר
ממנה החם ובקול באוב מארץ שנאלה: איזה אני?

— באהל מטטר אביך את, כל רעה לא תאנה אליך!
ענה איש הצבא אשר עמד לשמר עליה.

— רעבה אני, הגישה אל פי דבר.

ויגש האיש לקציעה ספל חלב ויגמיאנה.

וקציעה עצמה את עיניה, ותישן שנה ערבה ומתוקה.

בהקיצה ראתה והנה מטטר עומד ליד מטתה, מחזיק
בידה העגנה והקרה.

רחמי מטָרד נִכְמְרוּ עַל הָעֲלָמָה הַחֹלָה וַיִּזְכֹּר אֶת פְּגִי
 קָצִיעָה בְּהִיוּתָהּ בַּסִּירָה, עִם אֲבִיגַיִל אִמָּהּ, וְאֲבִיגַיִל אִמָּהּ
 קִפְצָה בְּמִי הִרְדֵּן. — שְׁמוֹנָה עָשָׂר שָׁנָה עָבְרוּ מִן הַעֵת הַהִיא
 וְעַד עַתָּה, חָשַׁב מִטָּרֵד בְּלִבּוֹ, וְכַמָּה תִּלְאוֹת וְעִמָּל שָׁבַעַה
 נִפְשָׁה מִנִּי אִזּוֹ וְעַד עַתָּה. אֶהְבֵּת אִם רַחֲמָנִיָּה וְרָה לָהּ, תִּמְנַע
 הַזְּמָנָה הַתְּאֵכָזְרָה וּתִקְשָׁה אֶת לְבָהּ אֵלֶיהָ, הַיִּפְלֵא אִפְּסָא כִּי
 אֶהְבֵּה אֶת כְּבִשְׁתָּהּ הַתְּמָה כְּאֲחֻזָּת? וְאֵנִי שִׁחֲתִי רַחֲמֵי וְאֶהְלֵג
 אֶת הַכְּבִשָּׁה לְעֵינֶיהָ. רַבָּה וְעֲנָנָה הִיא וְלֹא תוּכַל לִרְאוֹת
 בְּהַשְׁפֹּךְ דָּם, וְאֵנִכִּי נֹזֵאֲלָתִי לְהֶאֱמִין, כִּי יָכֹל אוּכַל לְהַסִּיר.
 בְּחֻזַּקַּת הַיָּד אֶת מִרְךְ לְבָהּ מִמָּנָה, וּמִדֵּי פַעַם בְּפַעַם שִׁפְכֵתִי
 דָּם לְעֵינֶיהָ, וְאַחֲרֵי כֵּן עֲגִלְזוֹן, אֲשֶׁר גָּזַל אוֹתָהּ מִיָּדִי, וַיִּרְבֵּה אֶת
 מְצוּקוֹתֶיהָ וּמְכַאֲזֶיהָ, וְהִנֵּה עַתָּה חִלָּתָה מִחֲלָה אֲנוּשָׁה וּמִרְפָּא
 אֵין לָהּ.

וּמִחֲלַת קָצִיעָה הִלְכָה הַלֵּךְ וְרַפָּה, עַד אֲשֶׁר סָרָה מִמָּנָה כְּלָהּ.
 וַיְהִי הַיּוֹם, וַיָּבֹא מִטָּרֵד אֶל אֶהֱל קָצִיעָה וַיִּמְצָאָהּ יוֹשֶׁבֶת
 עַל יַד מִטָּתָהּ, וּפְנֵיהָ חִוּרִים וְעִגּוּמִים.
 וַיִּבְקֹשׁ מִטָּרֵד אֶת קָצִיעָה, כִּי תִסְפֹּר לוֹ אֶת כָּל קוֹרוֹתֶיהָ,
 וְאֵיךְ נִמְלָטָה מִיָּדִי עֲגִלְזוֹן.

וּתִסְפֹּר לוֹ קָצִיעָה אֶת כָּל קוֹרוֹתֶיהָ מִיּוֹם הַלִּקְחָהּ שָׁבִי
 עַד עַתָּה, וְגַם אֶת אֲשֶׁר הִרְגָה אֶת עֶכְבֹּר לֹא הִסְתִּירָה מִמָּנָה,
 וְרַק אֶת דְּבַר כְּתֻבַּת הַקַּעֲקַע לֹא גִלָּתָה לְאֲזִינוֹ, כִּי יָדָעָה,
 אֲשֶׁר תַּעֲב וַתַּעֲב מִטָּרֵד אֶת כְּתֻבַּת הַקַּעֲקַע וַיִּשְׁקַעֲנָהּ.

וַיִּתְּפֵלֵא מִטָּרֵד מְאֹד עַל קָצִיעָה הַרְבֵּה וְהַעֲנָנָה, אֲשֶׁר כָּל
 דָּם הַשְׁפֹּךְ לְעֵינֶיהָ יַעֲזֹרר בְּקִרְבָּהּ וְזָעָה, כִּי מִצָּאָה אֶת לְבָבָהּ

להרג את עבדו, ויהי לו הדבר הזה לאות, כי אמנם לא לשוא היה עמלו אשר עמל לגרש את מרד לבו מקרבה ולהקשות רוחו. ויגמר בלבו לספחה אל המחנה הנלחם נגד כלב בן יפנה, המשתער יום יום אל קרית ספר.

ואולם בבוא מטריד באחד הימים באהל קציעה והיא שכבת במטתה וישנה, וזרוע ידה הימנית חשופה, ועליה חרותה תמונת הנחש, ויתחלחל מטריד מאד, כי נדמה לו כי מי הנחש והוא פוער פיו לשלוח חמת רעלו ביד קציעה, ויצעק צעקה גדולה.

ויתקץ קציעה לקול הצעקה ותבהל מאד.

אז ראה מטריד, כי רק תמונת הנחש היא, וידע את אשר עשה עגלון לקציעה, ויחר אפו בה מאד, על אשר הסתירה ממנו את הדבר הזה, ויקרא:

— צאי מביתי ואל תוסיפי לראות פני!

ותצא קציעה מבית מטריד, ותלך אל אשר נשאוה רגליה, ותבוא אל מחנה ישראל הצרים על קרית ספר, ותפל שבי בידם.

ותבוא קציעה אל עתניאל, המפקד את מחנה ישראל הצרים על קרית ספר, ויתננה עתניאל לעבסה אשתו להיות לה לשפחה ותמצא קציעה חן בעיני עבסה, ותקרא לה דרור, ותתהלך איתה באהות.

ובעיני קציעה מצאו חן דרכי בני ישראל וארחות חיהם, ותדבק לאהבה את אמונת בני ישראל, ותגל לפגי עבסה את חפצה לבוא בקרית עם ישראל.

וּתְמַצֵּא עִבְסָה אַחֵר הַכְּהֻנִּים, אֲשֶׁר יִלְמַד אֶת קַצִּיעָה אֶת
חֲקֵי אֲדָנִי.

וּקַצִּיעָה סִפְרָה לְעִבְסָה מַעֲט מִקּוֹרֹתֶיהָ, וְגַם אֶת דָּבָר
כְּתֻבַּת הַקְּעָקַע לֹא הִסְתִּירָה מִמֶּנָּה, אֵדָה לֹא גִלְתָּה לָּהּ כִּי עֲגִלּוֹן
הוּא אֲשֶׁר גָּזַל אוֹתָהּ מִיַּדִּי מִטָּרֵד, וְכִי הִרְג עֲגִלּוֹן אֶת יִרְמוּת
אָבִיו בְּאַהֲבָתוֹ אוֹתָהּ, כִּי אָמַרְתָּ: מִן מַחֲשָׁב עִבְסָה עָלֶיהָ רָעָה,
וּתֹאמַר כִּי מִטָּרֵד אָבִיהָ נָתַן אוֹתָהּ אֶל יִרְמוּת אָבִי עֲגִלּוֹן, וְכִי
עֲגִלּוֹן בִּקֵּשׁ מִיַּד יִרְמוּת אָבִיו לְתַמָּה לוֹ, לְבַעֲבוֹר יִשְׁרוּט
בְּבִשְׂרָה כְּתֻבַּת קְעָקַע לְכַבּוֹד בְּמוֹשׁ אֱלֹהֵי מוֹאָב.

וְאוּלָּם לֵב קַצִּיעָה נָחַם בְּקִרְבָּהּ, עַל אֲשֶׁר לֹא גִלְתָּה לְעִבְסָה,
הַמְרַבָּה לַעֲשׂוֹת עֲמָה חֶסֶד, אֶת כָּל לִבָּהּ.

וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון יָדַע כִּי קָרְבוּ יָמָיו לְמוֹת, וַיֵּאָסֶף אֵלָיו אֶת
כָּל שְׂבִיטֵי יִשְׂרָאֵל שְׂכֻמָּה, וַיִּקְרָא לְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְרָאשֵׁי וּלְשֹׁפְטָיו
וּלְשֹׁטְרָיו וַיְתִיּוּצְבוּ לִפְנֵי הָאֱלֹהִים.

וַיְדַבֵּר יְהוֹשֻׁעַ בְּאַזְנוֹי כָּל הָעָם אֶת דִּבְרֵי אֲדָנִי אֲשֶׁר דִּבֶּר
אֵלָיו. וַיִּסְפֹּר לָהֶם אֶת כָּל הַטּוֹב אֲשֶׁר עָשָׂה אֲדָנִי עִם אֲבוֹתֵיהֶם
בְּמִצְרַיִם, אֲשֶׁר נִגַּף אֶת מִצְרַיִם וְאֲשֶׁר הוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
מִתּוֹכָם, וְאֲשֶׁר הֶעֱבִיר אוֹתָם בְּחֶרֶבָה בְּמִי יַם סוּף, וּפָרַעַה וְכָל
חִילוֹ טָבְעוּ בַּמַּצּוֹלוֹת; וְאֲשֶׁר הֵבִיא אוֹתָם אֶל אֶרֶץ הָאֲמֹרִי
הַיּוֹשֵׁב בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן, וַיַּמֵּן אֶת אֶרְצָם בְּיָדָם, וַיִּשְׁמִידֵם מִפְּנֵיהֶם;
וְאֲשֶׁר בָּא בָּלָק בֶּן צְפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב וַיִּלְחַם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּקְרָא
לְבָלָעָם בֶּן בְּעוֹר לְקַלֵּל אוֹתָם, וְאוּלָּם אֲדָנִי לֹא אָבָה לְקַלֵּלָם, וַתְּהִי

קָלַלְתָּ בָּלֶעָם לְבָרְכָהּ בְּפִיו; וְאֲשֶׁר עָבְרוּ אֶת הַיַּרְדֵּן וַיָּבֹאוּ
אֶל יְרִיחוֹ וַיִּלְכְּדוּהָ, וַיִּתֵּן לָהֶם אֲדֹנִי אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא יָנְעוּ בָּהּ,
וַיֵּשְׁבוּ בָעָרִים אֲשֶׁר לֹא בָנוּ וַיְדִיחֵם, וַיֹּאכְלוּ כִרְמִים וַיִּיתִים אֲשֶׁר
לֹא נָטְעוּ.

וַיֹּסֶף יְהוֹשֻׁעַ עוֹד לְדַבֵּר אֶל כָּל הָעָם:

— עֵתָּה יִרְאוּ אֶת אֲדֹנִי בְּתַמִּים וּבְאֻמָּת, וְאִם רַע בְּעֵינֵיכֶם
לְעַבֵּד אֶת אֲדֹנִי, בַּחֲרוּ לָכֶם הַיּוֹם אֱלֹהִים אֲחֵרִים אֲשֶׁר תַּעֲבֹדוּ,
וְאֲנֹכִי וּבֵיתִי נַעֲבֹד אֶת אֲדֹנִי.

וַיַּעַן הָעָם וַיֹּאמְרוּ:

— חָלִילָה לָנוּ מֵעֹזב אֶת אֲדֹנִי לְעַבֵּד אֱלֹהִים אֲחֵרִים,
גַּם אֲנַחְנוּ נַעֲבֹד אֶת אֲדֹנִי, כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ.

וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל הָעָם:

— לֹא תוֹכְלוּ לְעַבֵּד אֶת אֲדֹנִי, כִּי אֱלֹהִים קְדוֹשִׁים הוּא,
אֵל קָנָא הוּא, לֹא יִשָּׂא לְמַשְׁעָבְכֶם וּלְחַטְאוֹתֵיכֶם, כִּי תַעֲזֹבוּ
אֶת אֲדֹנִי וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהֵי נֹכַר, וְשָׁב וְהִרַע לָכֶם, וְכָלָה אֶתְכֶם,
אֲחֵרֵי אֲשֶׁר הֵיטִיב לָכֶם.

וַיֹּאמֶר הָעָם אֶל יְהוֹשֻׁעַ:

— לֹא, כִּי אֶת אֲדֹנִי נַעֲבֹד!

וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל הָעָם:

— עֲדִים אַתֶּם בָּכֶם כִּי אַתֶּם בַּחֲרַתֶּם לָכֶם אֶת אֲדֹנִי
לְעַבֵּד אוֹתוֹ.

וַיֹּאמֶר הָעָם:

— עֲדִים!

וַיֹּסֶף יְהוֹשֻׁעַ לְדַבֵּר:

וַעֲמַתָּה הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶד אֲשֶׁר בְּקִרְבָּכֶם וַהֲמִינּוּ אֶת
לִבְבָכֶם אֶל אֲדֹנֵי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
וַיֹּאמְרוּ הָעָם אֶל יְהוֹשֻׁעַ:

— אֶת אֲדֹנֵי אֱלֹהֵינוּ נַעֲבֹד וּבִקְוֹלוֹ נִשְׁמָע.
וַיִּכְרַת יְהוֹשֻׁעַ בְּרִית לָעָם בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּשָּׂם לוֹ חֹק וּמִשְׁפָּט
בְּשִׁבְכֶם. וַיִּכְתֹּב יְהוֹשֻׁעַ אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּסֵפֶר תּוֹרַת אֱלֹהִים,
וַיִּקַּח אֹתָן וַיְדַלֵּה וַיְקִימָה שֵׁם פַּתַּח הָאֵלֶּה אֲשֶׁר בְּמִקְדָּשׁ אֲדֹנֵי.
וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעָם:

— הִנֵּה הָאִתָּן הַזֹּאת תִּהְיֶה בָנוּ לְעֵדָה, כִּי הִיא שֹׁמֵעָה
אֶת כָּל אִמְרֵי אֲדֹנֵי אֲשֶׁר דִּבֶּר עִמָּנוּ וְהִיְתָה בָכֶם לְעֵדָה כֹּן
תִּכְתְּשׁוּן בְּאֱלֹהֵיכֶם.

וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ אֶת הָעָם אִישׁ לְגִתְּלוֹ.
וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיָּמָת יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נֹון עֶבֶד אֲדֹנֵי
בֶּן מֵאָה וְעֶשְׂרֵי שָׁנִים. וַיִּקְבְּרוּ אוֹתוֹ בְּגִבּוֹל גִּתְּלוֹ בְּתִמְנַת
סֶרַח אֲשֶׁר בְּהַר אֶפְרַיִם מִצְפּוֹן לְהָרָה גִּעְשׁ.

וַעֲתָנִיאל בֶּן קֶנֶז אַחֲרֵי אֲשֶׁר לָכַד אֶת קִרְיַת סֶפֶר וַתְּהִי
לוֹ עֵבֶסָה בַּת בָּלָב לְאִשָּׁה, שָׁם אֶת לְבוֹ לְהִיטִיב אֶת דְּרָכֵי
עַם יִשְׂרָאֵל, כִּי בַהֲיוֹת הָעָם שָׁקוּעַ כָּל הַיָּמִים בְּמַלְחָמָתוֹ אֶל
עָרֵי הַגּוֹזִים, שָׁכַח הַרְבֵּה מִמִּצְוֹת אֲדֹנֵי אֲשֶׁר לֹא נִכְתְּבוּ בְּסֵפֶר
הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מֹשֶׁה לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי אִם דִּבֶּר וּדְבָרָן
מֹשֶׁה בְּאָזְנֵי רֵאשֵׁי הָעָם וּגְשִׁיאוֹ. וַיֹּאמֶר עֲתָנִיאל לְשׁוּב
וּלְלַמֶּדֶם אֶת הַמִּצְוֹת הַנִּשְׁכָּחוֹת.

וַעֲתָנִיאל יָדַע אֶת כָּל מִצְוֹת אֲדֹנֵי, כִּי חָנַן אוֹתוֹ אֱלֹהִים
רוּחַ בִּינָה וְכָל דִּבְרֵי אֲשֶׁר יִשְׁמַע פַּעַם לֹא יִשְׁכָּחוּנוּ לְעוֹלָם,

וַיֹּאמֶר בְּלִבּוֹ: הֵן יִמָּצְאוּ בְּקֶרֶב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל רִבִּים כְּמוֹנִי,
אֲשֶׁר יִדְעוּ אֶת הַמִּצְוֹת הַמְּסֻרוֹת, וְהֵם יַעֲזְרוּ עָלַי יְדִי לְלַמֶּדֶן
לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וַיִּקְרָא עֲתַנְיָאל אֵלָיו אֶת פֶּרֶאֶם וְגֵרָא, הֵמָּה הַגְּבוּרִים
אֲנָשֵׁי בְרִיתוֹ הַנְּאֻמָּנִים, אֲשֶׁר עֲזָרוּ לוֹ לְלַמֵּד אֶת קְרִית סֵפֶר,
וַיֵּצֵאוּם לְהַעֲבִיר קוֹל, אִישׁ בְּמַחְנֵהוּ, לֵאמֹר:

”הִנֵּה נָתַן אֱלֹהִים אֶת כָּל עָרֵי אוֹיְבֵינוּ בְּיָדֵנוּ וּבְיַחְרִימָנוּ,
וְלֹא הוֹתָרְנוּ בָהֶן כָּל נִשְׁמָה, גַּם קְרִית סֵפֶר הַבְּצוּרָה נָפְלָה
עִמָּה בְּיָדֵינוּ, וְעַתָּה כַּאֲשֶׁר הוֹנַח לָנוּ מִסְּבִיב, יָכֹל נוֹכַל לְשׁוּב
לְעַבֵּד אֶת אֱדֹנֵי אֱלֹהֵינוּ בְּכָל נַפְשָׁנוּ, וְהִנֵּה נִשְׁכַּחוּ בְּיָמֵי
הַמִּלְחָמָה הַרְבֵּה מִמִּצְוֹת אֱדֹנֵינוּ, אֲשֶׁר נָתַן לָנוּ מֹשֶׁה אִישׁ
הָאֱלֹהִים, וְעַתָּה מִי הָאִישׁ הַזֶּכֶר אֶת מִצְוֹת אֱדֹנֵי אֱלֹהֵינוּ,
יָבֹא אֵל עֲתַנְיָאל אִם אֵל גֵּרָא שְׁלִישׁוֹ.

וַיַּעֲשׂוּ גֵרָא וּפֶרֶאֶם כְּדַבְּרֵי עֲתַנְיָאל, וְלֹא נִמְצָא אִישׁ מִכָּל
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִזְכֹּר אֶת הַמִּצְוֹת הַמְּסֻרוֹת.
וַיַּעֲבֵר עֲתַנְיָאל קוֹל בְּמַחְנֵה שְׁנִית:

”מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר חָשְׁקָה נַפְשׁוֹ לְדַעַת אֶת תּוֹרַת אֱדֹנֵי
הַמְּסֻרָה יָבֹא אֵל עֲתַנְיָאל בֶּן קִנֹּז הַמִּצְבִּיא”.

וְאוֹלָם לֹא רַב הָיָה מִסְפַּר הַבָּאִים אֵל עֲתַנְיָאל לְלַמֵּד
תּוֹרַת אֱדֹנֵי, כִּי אַחֲרֵי מוֹת יְהוֹשֻׁעַ וְחִזְקִיָּה וְכָל הַדּוֹר הַהוּא,
עָזְבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת תּוֹרַת אֱלֹהִים חַיִּים, וַיָּלְכוּ אַחֲרֵי הַבְּלִי
הַגּוֹזִים, וַיִּדְבְּקוּ בְּמַעֲשֵׂי תוֹעֲבוֹתֵיהֶם, וַיַּעֲבְדוּ אֶת הַבַּעַל וְאֶת
הַעֲשָׂתֶרֶת, וְאֶת יִתְרֵי הַגּוֹזִים אֲשֶׁר סָבִיבוֹתֵיהֶם, אֱלֹהֵי
כֶּסֶף וְאֱלֹהֵי זָהָב, עֵץ וְאֶבֶן וְכָל פֶּסֶל וְתַמוּנָה.

וילמד עתניאל לפראם ולגרא את תורת אלהים ואת
חקותיו; ויעבר גרא בערי ישראל הקרובות והרחוקות, ויאסף
אליו כל איש, אשר צמאה נפשו לשמע דברי אלהים חיים
וילמדם את חקי האלהים ותורותיו.

וכלב בן יפנה זקן עד מאד, וישב כל הימים באהליו
ולא יצא אנה ואנה, ורק בוא יבא לפעמים לראות שלום
עבסה ועתניאל.

וכלב ידע, כי רוח גבורה נוססה בקרב עתניאל, וכי
אך בוגד הוא עבדון בן געל, אשר נשבע לתת לו את
עבסה בתו לו לאשה על הצילו אותו מחרב ובין מלך
חצור ביום קרב. ואולם בכל אלה לא מש זכר עבדון
מקרב לבו, גם נתן לו צדקה באמרו: מיד עבסה היתה זאת,
אשר השיבה את פניו והוא השליך נפשו מנגד, למען יגדל
כבודו בעיניה, ולולא הדיחתהו עבסה מפניה, לא בגד עבדון
בעמו; ויקצף כלב על עבסה בתו ועל עתניאל אישה, ותצר
עיניו בהם, ויתן לעבסה שלוחים ארץ הנגב, אשר לא תתן
פריה בעתו.

ויחר הדבר מאד בעיני עבסה ותהי כמתרישה.
ויעברו ימים רבים וכלב לא בא אל עתניאל ועבסה
לראות שלומם.

וידעו עבסה ועתניאל כי קרבו ימי כלב למות, ותאמר
עבסה לעתניאל: חפש נא לנו את החמור ונרפב אל אבינו
לדעת את שלומנו.

וַיֵּצֵא עֲתִנְיָאֵל אֶת אֶחָד מֵעַבְדָּיו לַחֲבוּשׁ אֶת הַחֲמֹזֶר לוֹ
וּלְעֶבְסָה.

וּבְדַרְכָּם לְבוֹא אֶל אֶהֱל כָּלֵב קָרָאָה עֶבְסָה אֶל עֲתִנְיָאֵל
לֵאמֹר:

— הִנֵּה אֲבִינוּ זָקֵן, קָרְבוּ יָמָיו לְמוֹת, אוֹלֵי יְהִפֹּךְ לְבוֹ
עֵתָה לְאַהֲב אוֹתָנוּ, הֲלֹא תִבְקֹשׁ עִתָּה מִמֶּנּוּ חִלָּקֶת שְׂדֵה
טוֹבָה, כִּי אֵת כָּל רְכוּשׁוֹ הָרַב הִנְחִיל לְשֹׂאֲרֵי בְּשָׂרוֹ הַקְרוֹזִים,
וְלָנוּ נָתַן רַק אֶרֶץ הַנֶּגֶב.

וַיַּעַן עֲתִנְיָאֵל וַיֹּאמֶר:

— אֲנֹכִי לֹא אוֹכֵל לְבִקֵּשׁ מֵאֵת אֲבִיךָ דָּבָר, כִּי רָעָה
עֵינֵינוּ כִּי וְאִי־כֶּהָ אֲבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מִתְּנַת חֶסֶד.

— לָכֵן אֲבִקֵּשָׁה אֲנִי מִמֶּנּוּ, קָרָאָה עֶבְסָה, כִּי יִדְעֵתִי
אֲשֶׁר לֹא יָשִׁיב אֶת פָּנָי.

— עָשִׂי, עֶבְסָה, כְּכֹל הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ.

וְנוֹכַח מִשְׁרַת כָּלֵב רָאָה מִרְחוֹק אֶת עֲתִנְיָאֵל וְעֶבְסָה
רוֹכְבִּים עַל הַחֲמֹזֶר, וַיֵּרָץ וַיִּגֵּד לְכָלֵב.

וַיֵּצֵא כָּלֵב לִקְרֹאת עֶבְסָה בָּתָּו וְנוֹכַח מִשְׁרַתוֹ מִחֹזֶק בִּידּוֹ.

וּבְקִרְאוֹת עֶבְסָה אֶת אֲבִיהָ הִזְקֵן הוֹלֵךְ לִקְרֹאתָהּ וּמִשְׁרַתוֹ
מִחֹזֶק בִּידּוֹ וַתַּעֲנֶה מֵעַל הַחֲמֹזֶר וַתַּפְּל לְרַגְלָיו.

וַיִּשְׁאַל כָּלֵב אֶת עֶבְסָה: — מָה לָּךְ, עֶבְסָה?

וַתֹּאמֶר: — הַשְּׁלוֹם לָךְ, אָבִי וְאֵלֶיךָ? וַיֹּאמֶר כָּלֵב: — שְׁלוֹם

לִי בָּתִּי, וְאוֹלָם יִדְעֵתִי, כִּי לֹא אֲאָרִיךְ יָמִים עוֹד עַל הָאָרֶץ;
וְעֵתָה שְׂאֵלִי, בָּתִּי, מִמֶּנִּי דָּבָר בְּטָרָם אֲמוֹת, וְאֲנֹכִי אֲמַלֵּא

את בקשתה. ותאמר לו עכסה: — הבה לי ברכה, אבי,
כי ארץ הנגב נתתני, ונתת לי גלת מים. ויאמר לה כלב:
הנה נתתי לך את גלת עליות ואת גלת תחתיות.
וישב כלב אל ביתו, ויבאו גם עכסה ועתניאל אחיו.
ולא יכל עוד כלב לעמד על רגליו, וישכיבוהו עכסה
ועתניאל במטה.

ויתחזק כלב וישב על ראש המטה ויאמר: — שמעו
נא, בני, את דברי בטרים אמות. הנה נא ידעת, עתניאל,
כי רבה ויחידה לי עכסה, ואולם טובה היתה לי מעשרה
בנים, אמר אמרתי לתתה לאשה לעבדון בן געל, ואולם
האלהים מנעה ממני, והי שם אדני מברך, כי ידעתי עתה,
כי הבוגד הזה לא ידע להזקיר את עכסה בערפה והקל
בקבוצה; אך בך, עתניאל, אבטח, כי לא תענה את בתי,
ולא תקח עוד נשים אשר תהינה צוררות לעכסה.

רגעים אחדים עצר כלב מדבר, אחרי כן הוסיף ויאמר:
— גשה אלי, עתניאל, ושם ידך בידי.
ויעש עתניאל כדבר כלב.

ויוסף כלב ויקרא:

— הנה החלוצות להראות את ארזע עונד ויגבורתה,
בלכדה את קרית ספר הבצורה, ועתה אתה המצביא לכל
חיל ישראל; אכן כל ערי הכנעני גלדו לפני עמנו, ואולם
הגוים אשר סביבותינו אנשי מלחמה הם מנעוריהם, והיה
כי יאספו חיל ועלו על ערי ישראל, ולכן אל נא תרפינה

יָדִיד גַּם אֶתָּה וְהָיִיתָ נֶכֶזֶן תָּמִיד לַחֲדָף אַחֲזֹר אֶת כָּל אוֹיְבֵינוּ
אֲשֶׁר יָקוּמוּ עָלֵינוּ, וְאֱלֹהִים יִהְיֶה עִמָּךְ בְּכֹל אֲשֶׁר תַּפְנֶה.
וּבְדַבָּר כָּלֵב אֶת דְּבָרָיו אֵלֶּה אֶסֶף רִגְלָיו אֶל הַמִּטָּה וַיָּגוּעַ
וַיֵּאסֶף אֶל עַמּוּי וְקָן וַיִּשְׁבַּע יָמָיו.

כָּל יָמֵי יְהוֹשֻׁעַ וְכָל יָמֵי כָלֵב וְהַזְקֵנִים עָבְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת אֲדֹנָי, וְאוֹלָם הַדּוֹר הָאֶחָד, אֲשֶׁר קָם אַחֲרֵי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן
נוּן, אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ אֶת אֲדֹנָי וְגַם אֶת הַמַּעֲשֵׂה אֲשֶׁר עָשָׂה
לְיִשְׂרָאֵל, עָשׂוּ אֶת הָרַע בְּעֵינֵי אֲדֹנָי, וַיַּעֲזְבוּ אֶת אֱלֹהֵי אֲבוֹתָם,
הַמּוֹצִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וַיֵּלְכוּ אַחֲרֵי אֱלֹהִים אֲחֵרִים
מֵאלֹהֵי הָעַמִּים אֲשֶׁר סָבִיבוֹתֵיהֶם, וַיִּשְׁתַּחֲווּ לָהֶם וַיִּבְעִיסוּ אֶת
אֲדֹנָי, וַיַּעֲבְדוּ לַבַּעַל וְלַעֲשֻׁתָּרֶת. וַיִּחַר אַף אֲדֹנָי בְּיִשְׂרָאֵל,
וַיִּמְכָּרֵם בְּיַד כּוֹשֵׁן רֹשְׁעִתִּים מֶלֶךְ אֲרָם נֶהְרָם.

וַעֲתִנְיָאֵל וַגֵּרָא, בְּרֵאֵתָם כִּי סָר הָעָם מֵאַחֲרֵי אֱלֹהִים
וַיִּדְבְּקוּ בְּהַבְלֵי הַגּוֹזִים וַיִּשְׁגּוּ כָּל הַיָּמִים בֵּינָן וְתִירוֹשׁ וַיִּתְּמַכְרוּ
לְתַעֲנוּגֵי בָשָׂרִים וְלֹא לָמְדוּ יִדְיָהֶם לִקְרֹב וְלֹא הִגּוּ בַתּוֹרַת
אֲדֹנָי וּמִצְוֹתָיו וַיִּתְּנוּ עֵינֵיהֶם וְלִבָּם לְשִׁירֵי עֲגָבִים, שִׁתְּרוּ לְמוֹסָר
אֲזָנָם יוֹם יוֹם וַיַּעֲדוּ בָהֶם, כִּי אִם לֹא יִהְיוּ נְכוֹנִים לְמַלְחָמָה
וַיִּגְדַּר הָאוֹיֵב עֲלֵיהֶם וַיִּשְׁיִמֵם לְמַס עוֹבֵד, אֵד שׁוֹמֵעַ לֹא הָיָה
לָהֶם.

אוֹלָם כֹּאֲשֶׁר בָּאוּ דְבָרֵי עֲתִנְיָאֵל וַגֵּרָא, וְכוֹשֵׁן רֹשְׁעִתִּים מֶלֶךְ
אֲרָם נֶהְרָם עָלָה מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם עַל עָרֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּרִימוּ,
נִתְּמוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל תַּתָּם כְּתָף סוֹרֶרֶת לְדְבָרֵי עֲתִנְיָאֵל וַגֵּרָא

הנאמנים, וינחמו על מעשיהם הרעים, וישובו אל אלהים
בכל לבבם.

ויאסף אליו עתניאל כל איש אשר נגע יראת אלהים
בלבו ואשר לא יכל לראות בבוא צר ואויב בגבול ישראל.
ואולם מעט היה מספר האנשים הבאים אל תחת דגל עתניאל,
ולא יכל לצאת למלחמה על חיל כושן רשעתים הרבים
ומלמדי המלחמה עם אנשי צבאו המעטים אשר דרכי המלחמה
ורו להם; אך לב עתניאל לא נפל עליו, ויפת רוח גבורה
בדבריו הנשגבים בלב אנשי חילו המעטים, ויאצל מרוחו
עליהם. ויבחר מהם את אלה אשר ידע כי לשון למודים
להם וידעו למשך אחריהם המון אדם בדבריהם היוצאים
מעמק לבם, וישלחם בכל ערי גבול ישראל לאסף חיל
מתנדבים.

שמונה שנים יגע עתניאל עד אשר עלה בידו להרבות
מספר הצבא היודעים להשיב מלחמה שפורה. ויהי כאשר
ירא לעשות מעשהו יומם מפחד חיל כושן רשעתים, השומרים
את צעדיו, ויעש מעשהו לילה, במקום נסתר מעין אדם.

וגרר, העומד על המשמר עם המתנה אשר אתו, הגיר
לפי חרב את מרגלי החרש המתחקים על עקבותיהם, אחד
מהם לא השאיר בחיים, פן ישובו אל מפקדיהם להגיד להם
מכל מעשה עתניאל וחילו.

ועכסה גם היא אספה גדוד עלמות אשר נשאן לבן
לצאת לשע עמון ותלמדן לעזר ליד הגברים, ותרתחנה שמן
לשפך על חיל הצבא אשר ישתער על ערי ישראל הבצורות.

וּקְצִיעָה אֶסְפֶּה אֵלֶיהָ רַבּוֹת מִבְּנוֹת יִשְׂרָאֵל וּתְלַמְּדֵנּוּ לַחֲכִין
תַּחֲבֹשֶׁת לַפְּצוּעֵי הַמִּלְחָמָה וּלְכָלֵּל מִחֲלָתָם.

וּבִרְאוֹת עֲתִינְאֵל, כִּי נְכוֹנִים אֲנִשִּׁי חִילוֹ לַמִּלְחָמָה, וַיַּחֲלַק
אֶת הָעָם אֲשֶׁר אִתּוֹ לִשְׁנֵי רִאשִׁים וַיַּעֲמֵד הוּא בְּרֹאשׁ הַמַּחֲנֶה
הָאֶחָד, וּבְרֹאשׁ הַמַּחֲנֶה הַשֵּׁנִי הִפְקִיד אֶת גֵּרָא וַיֹּאמֶר אֵלָיו:
אִם יִחְזַק חֵיל כּוֹשֵׁן רְשָׁעִים עָלַי וְהָיִיתִי לִי לִישׁוּעָה, וְאִם
יִחְזַק עָלַיָּךְ וְהִלַּכְתִּי לְהוֹשִׁיעַ לָּךְ, חֲזֹק וְנִתְחַזַּק בְּעַד עַמּוּנוּ וּבְעַד
עָרֵי אֱלֹהֵינוּ, וְאֵלָנִי הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה.

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר עָלָה חֵיל כּוֹשֵׁן רְשָׁעִים עַל עָרֵי יְהוּדָה
כַּפְּעִם בַּפְּעִם, לְשַׁלּוֹל שָׁלָל וּלְבֹז בּוֹ, וַיֵּצְאוּ עֲתִינְאֵל וּגֵרָא עִם
מַחֲגִייהֶם לִקְרֹאתָם, וַיִּפְּלוּ עֲלֵיהֶם פְּתָאִם, וְלֹא מָצָא חֵיל כּוֹשֵׁן
רְשָׁעִים לָהֶם דֶּרֶךְ לְהַמְלִט. וַיֵּרָא כּוֹשֵׁן רְשָׁעִים, כִּי כָלְתָהּ
אֵלָיו הָרָעָה, וַיַּחְגֹּר שְׂאֲרִית כָּחוֹ, וַיֹּאמֶר לְהַבְקִיעַ לוֹ דֶּרֶךְ בֵּין
חֵיל מַחֲנֶה גֵרָא, וּגֵרָא אֶסַּף אֶת כָּל חִילוֹ אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר
אָמַר כּוֹשֵׁן רְשָׁעִים לַעֲבֹר בּוֹ, וַיִּסָּגֵר אֶת הַדֶּרֶךְ לִפְנָיו; וַיִּקָּם
כּוֹשֵׁן עַל גֵּרָא הַעֹזֵמָד לוֹ לְשֹׁטֵן עַל דְּרָבּוֹ, וַיִּךְ בַּחֲגִיתוֹ עַל
זְרוֹעַ גֵּרָא הַשְּׂמֵאלִית וַיִּפְּצֶהּ. אַךְ גֵּרָא שָׁלַף מִהֵרָ אֶת חֶרְבּוֹ
מִתַּעֲרָה, וַיַּתְקֶעָה בְּבֶטֶן כּוֹשֵׁן רְשָׁעִים, וַיִּפֹּל כּוֹשֵׁן אֶרְצָה מֵת.
וַחֵיל כּוֹשֵׁן רְשָׁעִים בִּרְאוֹתָם כִּי מֵת אֲדוֹנָם נָסוּ לִפְנֵי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּפֹּל מֵהֶם רַב, וְלֹא יָסְפוּ עוֹד לַעֲלֹזַת עַל עָרֵי
יִשְׂרָאֵל.

וּגֵרָא לֹא שָׁם לְבֹז בְּכָל עֵת הַלְחָמָז אֶת כּוֹשֵׁן רְשָׁעִים
אֶל זְרוֹעוֹ הַפְּצוּעָה וְאֵל הַדָּם הָרַב הַשּׁוֹטֵף מִמֶּנָּה, רַק בְּנִפּוֹל
כּוֹשֵׁן רְשָׁעִים חָלָל, עֲזָבָהּ כָּחוֹ וַיִּפֹּל בְּאֵין אוֹנִים אֶרְצָה;

וְכָל עַם הַמִּלְחָמָה, בְּרֹאוֹתָם כִּי גַם חֵיל כּוֹשֵׁן מִפְּנֵיהֶם, מִהָרֹדֶף אַחֲרֵיהֶם, וְלֹא שָׂמוּ לָבָם אֶל הַפְּצוּעִים וְהַחֲלָלִים הַנוֹפְלִים בַּמִּלְחָמָה, וַיַּעֲזְבוּ אֶת גֵּרָא, הַשּׁוֹכֵב אֶרְצָה, לִנְפֹשׁוֹ.

וְקָצִיעָה וְהִנָּעְרוֹת אֲשֶׁר אֶתָּה בָּאוּ אֶל מְקוֹם הַמִּלְחָמָה, וּתְבַקֵּשׁ בֵּין הַחֲלָלִים אוֹלֵי יָמָאֵו שֵׁם פְּצוּעִים אֲשֶׁר עוֹד רוּחָם בְּקֶרְבָּם וַיֵּשׁ תִּקְנָה לְחַיּוֹתָם, וּתְבוֹא גַם אֶל גֵּרָא וּתֵרָא וְהִנֵּה נִפְצָעָה וְזָרְעוּ הַשְּׂמָאֲלִית, וּתְמַהֵר קָצִיעָה וּתַחֲבֹשׁ אֶת פְּצָעוֹ וּתַעֲלִינָה הִיא וְהִנָּעְרוֹת אֲשֶׁר אֶתָּה אֶת גֵּרָא עַל הַחֲמוֹז, וּתִבָּא אֶת גֵּרָא אֶל אֶחָד הָאֲחָלִים וּתִשְׁכְּבֵיהוּ עַל הַמַּטָּה.

וּתְכַלְכֵּל קָצִיעָה בְּיָדֶיהָ אֶת מַחֲלַת גֵּרָא וְלֹא נִתְּנָה לְגִשֶׁת אֱלֹו, כִּי מָצָא חֵן בְּעֵינֶיהָ גְּבוּר הַחֵיל, הַמְּצַנֵּיעַ לָכֶת עִם אֱלֹהִים וְעִם אָנָּשִׁים.

יָמִים מִסְפָּר יִשָּׁבָה קָצִיעָה עַל יַד מִסֵּת גֵּרָא וּתִשְׁמַר עָלָיו וּתְכַלְכֵּל אֶת מַחֲלָתוֹ הַקָּשָׁה, כִּי גִבּוֹר הַחֵם בְּקֶרְבּוֹ וְכָל חוּשָׁיו אֶבְדּוּ.

בְּשׁוּב רוּחַ גֵּרָא אֱלֹו פָקַח אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת קָצִיעָה יּוֹשֶׁבֶת עַל יַד מִסֵּתוֹ וַיִּשְׁאַל:

— הַגִּידִי לִי, הָעֵלְמָה, מַה שָּׂמָד, וּבֵת מִי אָתָּה?

— קָצִיעָה בֵּת מִטָּרֵד אֲנִכִּי.

— וְלָמָּה תִּשְׁבִּי עַל יַד מִסֵּתִי?

— לְחַבֹּשׁ פְּצָעֶיךָ וְלַהֲפֹךְ מִשְׁכְּבְּךָ.

וַגֵּרָא אָהָב אֶת קָצִיעָה הִיפָּה מֵאֵז רָאָה אוֹתָהּ בְּרֹאשׁוֹנָה, אָפֶס כִּי צָנוּעַ גֵּרָא מְנַעֲרִיו וְלֹא גָלָה אֶת לְבוֹ לְפָנֶיהָ, גַּם לֹא דִבֶּר אֵלֶיהָ דְּבָר, וְאוֹלָם עָתָה הִתְחַזַּק וַיֹּאמֶר:

— אַמנם נפצתי במלחמה עם כושן רשעים.

קול דברי גרא הרך והמלא חמלה נעם לאון קציעה
פקול השיר, ומראה פניו החורים והעננים הגבירו את רגשי
האהבה הטמונים בלב קציעה ולא מצאה מלים בפיה.
וגרא חזקה לדבר:

— ולמה מצאתי חן בעיניך לשים לב לשלומי?

— כי נטע אלהים בקרבי חמלה ורחמים על כל נדבה
וקשה רוח, לכל חולה ופצוע.

— ולמה בתרת בי מכל הפצעים?

— כי רק אותך מצאתי בין החללים הרבים.

— האמנם רבים היו החללים הנזופלים מבני עמנו?

— את מבחר בני האדם תאכל החרב.

— בזאת וכזאת תאכל החרב במחיר הנצחון.

— ולמה ישאו בני האדם איש אל רעהו חרב? מדוע
לא יחיו בשלום יחד? הלא הארץ רחבת ידים היא, ולמה
יסיגו איש את גבול רעהו. המעט להם לבני האדם אשר
ישחיתו רחמיהם מן הבהמה והעוף, כי יטרפו עוד באפם
את רעיהם אשר נבראו בצלם אלהים במוהם.

— שונה את מעכסה אשת עתניאל, אשר רוח עז ואמץ
באחד הגברים התגוסס בקרבה.

— ואמה, אדני, בכד תכבד את הגבורה, ואת החמלה
והרחמים תתעב?

— הגבורה היא חלק הגברים והחמלה חלק הנשים.
וטוב מעשיו, קציעה התמודדה, אשר תהיי להועיל לבני האדם
בחמלתך עליהם.

וקציעה אמרה אל לבה:

— האמנם מצאתי חן בעיני ויכבדני?

אדם קל כסה רגע את פני קציעה בחשבה את מחשבותיה
אלה, ויגדל חנה בעיני גרא שבִּעֲתִים, ויגבר החשק בקרבו
לגלות לפניה את כל רחשי לבבו, אולם בהעיופו עיניו אליה
בו האדם הרך מעל פניה, ורוח בָּהָה העיבה את מצחה
הוד ותשפל קציעה את עיניה לארץ.

ויאמר גרא בלבו: אין זאת כי לא מצאתי חן בעיני
קציעה ולא תאבה להביט אל פני, ורק מגדל חמלתה תהפוך
משכבי בחלוי.

וקציעה גמרה בלבה לחלל מגרא ולבלתי הוסיף עוד
לפקח עינה עליו וראות עוד פניו, כי אמרה: איכבה אשא
עין אל אחד מגבורי ישראל אנשי השם ואנכי שבונה בת
אל גבר, אשר שרט בבשרי כתבת קצקע. לכן אין טוב לי
כי אם ארחק ממנו ואשפח את קולו הנעים ואת אהבתו.
וגרא אהב את קציעה מאד ובה הנה לבו תמיד.

ימים אחדים לא באה קציעה אל אהל גרא, ותשלח
אחת מנערוֹתֶיהָ לשים עין עליו ולדאג לכל מחסוריו. והנערה
הגידה לקציעה, כי גרא הולך ודל מיזם ליום, וכחו הולך
ורפה, ותדע קציעה כי בשלה הדבר ויצר לה מאד ואהבתה
גדלה מבראשונה.

ועכסה חרדה לשלום קציעה, ובראותה את פניה, כי
רעים הם, ותשאל אותה:

— מדוע פגוד רעים?

וקציעה בוששה לגלות את לבה לפני עכסה ותלם.

— הלא תגיד לי, קציעה, מדוע את זועפת?

— בושתי לגלות את לבי לפגוד, עכסה גברתי, פן
תלעגי לי ולחלומותי הבל.

— חלילה לי מללעג לך, הן ידעתי, קציעה, כי כאחות
אהבתיך ובצרתך לי צר, גלי סודך לפני, שפכי שיחך ונרוח לך.
— אל נא תאיצי בי, עכסה, לגלות את לבי לפגוד.
תניגי נא לשאת בדומיה את צרת נפשי, כי לא תוכלי להקל
לי, ורק אדאיב את נפשך המהורה חנם.

— למה תקשי, קציעה, את לבך ולא תאבי לתנזות מרי
שיחך לפני, אין זאת כי לא תחשביני עוד לך לרעה נאמנה.
— הרפי ממני, עכסה הוקרה בגשים, קטנתי מכל החסדים
אשר תעשי עמדי, אל נא תשימי לבך אל אחת השפחות,
אשר מצאה את לבך להתרעות אתך באת בת גילה.

ותצא עכסה מאת פני קציעה ותבוא אל אהל עתניאל.
ולא ספרה עכסה לעתניאל דבר מכל אשר דברה את
קציעה.

והשמועה באה אל אוני עכסה, כי גרא חולה מאד.
ותבוא עכסה אל אהל גרא ותרא כי פניו רעים עד מאד,
ותשאלהו:

— מה שלזמך, גרא גבור החיל?

— אין שלום לי, עכסה הכבודה.

— רואה אני כי פניך בליים ורעים, אך מה מחלתך לא ידעתי. הן מן המכה אשר הבית ביום המלחמה גרפאת? אין זאת, כי אם יתענה לבך בסתר.

— לא אוכל לגלות את פצעי לבבי לפניה, גברת כבודה, פן תלעגי לי.

— גם קציעה ענתה כדברים האלה, באשר שאלתיה מדוע פניה רעים.

לשמע שם קציעה עבר על פני גרא החורים רעד קל אשר לא נעלם מעיני עכסה, ותאמר אל גרא בקול רך:

— הנידה לי, גרא בר הלכב, מה הדבר אשר יציק לך, הן יקרת גם נכבדת בעיני על אשר נתתני לצאת למלחמה על קרית ספר יחד עם עתניאל איש, עתה הגיעה העת אשר אוכל לגמול לך בעד החסד אשר עשית עמדי.

— מי אנכי איש רש ונקלה אשר אבוא לתנזות את מרי שיחי באוני גברתי הכבודה, לא נאה לי לגלות את לבי ולדבר לפניה כדבר איש אל רעהו.

— ואנכי מצאתי את מסתרי לבך גם מבליעדי אשר מגיד לי.

האמנם?

— נפשך חשקה בקציעה בת משרד התמזה ותיפה, האף אין זאת, גרא?

— לב חכם ומבין לך לדעת את מסתרי נפש האדם,
ובגדל ובבורותך בן גדלה גם תבונתך. עוצי נא עצה במה
אוכל לקנזות את לב קציעה לאהבני?

— ומאין ידעת כי לא קנית את לבך?

— כי אחרי אשר דברתי דברי אהבה באזניה לא תוסיף
עוד לבוא באהלי.

— ולמה לא נתנה עד עתה לנערה אחרת לשים עין עליך?

— מי תפן את רוחה, ומי בא בסוד נפשה? מי יודע,

אולי הלך לבך שבי אחרי אחד מבני עמה הפנענים?

— אנכי תפנתי את רוח קציעה וידעתי כי עוד לבך

חדש עמה ולא הלך שבי אחרי איש, את עמה תשקץ ואת
אלהיה תתעב ובכל נפשה ומאדה נתונה היא לעמנו, ועמה,
גרא, אל יפול לבך עליה, עוד ביום המחרת אבחנו את
קציעה וידעתי את מחשבתה.

— חן חן לך, וגברתי, החייתני בדבריה.

ותברך עכסה את גרא בשלום ותצא מאת פניו לשוב
אל עתניאל.

ביום המחרת קראה עכסה את קציעה לבוא לפניה.

ובבוא קציעה אל אהל עכסה ספרה לה עכסה את כל
הדברים אשר דבר גרא אתמול באזניה.

פני קציעה אדמו לשמע דברי עכסה ותקרא:

— אבל הן שטם ושטמני גרא בהודע לו כי שרט בשר
ורזעי בכתבת קצקע.

— לא בך האשמה על אשר התעלל עגלון בך ויענך
קשה, עוד וגדל כבודך ויקר ערכך בעיני גרא שבעתים, אם
ידע לו פי שרית למטרה, עגלון ועכבור ותוכלי להם. אנכי
אגלה את הדבר באזני גרא ואת אשר יאמר אנני לך.
— עשי כדברך, וגברתי רבת החרס. במלאך שלוח
ממרומים את בעיני!

ולא אחרה עכסה למלאות את דבריה ותבוא אל גרא
ותספר לו את כל אשר הגידה לה קציעה.
ויפל גרא על פניו לרגלי עכסה ויקרא:
— ברוכה את לאדני, עכסה. וברוך טעמד אשר השבת
לי את ששון החיים, מאשר אני בארץ.

וקציעה וגרא נועדו אל גן בית עתניאל, ויגל גרא את
כל לבו לפני קציעה וגם היא גלתה את כל לבה לגרא
וישבעו שניהם להיות נאמנים זה אל זה כל ימי חיהם.

ועכסה גלתה את און עתניאל על דבר אהבת גרא
וקציעה וישמח עתניאל.

ויועד עתניאל את יום השביעי לחדש השלישי, הוא
חדש סיון, ממחרת יום חג הפורים, לחג את חג הנצחון
על חיל כושן רשעים ואת חג חתנת גרא וקציעה, על יד
משכן אדני אשר עמד אז בשלה.

ויהי ביום החמישי, יום ערב חג הפורים, וכל העם
מזן ועד באר שבע באו ויאספו אל עיר בית אל, ויוליגו
ברחובות העיר תחת פפת השמים, ולא באו הבית ללון

שָׁמָּה, כִּי יָפִים לִילֹזֹת סִינֹן, וְכָל הָאֹוִיר מְלֹא רֵיחַ צַח וְנָעִים
מְשִׁיב נֶפֶשׁ, רֵיחַ הַדְּשָׁאִים וְהַפְּרָחִים בַּשְּׂדֹת וּבַגְּנִים אֲשֶׁר מְסָבִיב
לָעִיר בֵּית אֵל וְאֲשֶׁר בְּתוֹכָהּ.

בְּרַחֲבוֹת הָעִיר שָׁכְבוּ כָל עַם אֲדָנִי, הַחֹלֶלֶךְ לְבֹא שִׁילָה
לְחַג אֶת חַג הַבְּכּוּרִים וְאֶת חַג הַנֶּצֱחֹן, אִישׁ אִישׁ וּבְכִיר
הָעָזִים מְרֹאשׁוֹתָיו וּשְׂמִיכַת עוֹר לְמִכְסָּה עַל בְּשָׂרוֹ, וּשְׁנָתָם
עָרְבָה עֲלֵיהֶם.

וּבִבְקָר הַשָּׂדֶם עָבַר בַּמַּחֲנֶה קוֹל קוֹרָא:

— קוֹמוּ וְנַעֲלֶה שִׁילָה אֵל מִשְׁכַּן אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ.

וַיָּקָם כָּל הָעָם כְּאִישׁ אֶחָד, וַיֵּשְׂאוּ אֶת בְּכוּרֵי פְרֵי אֲדָמָתָם
עַל שִׁכְמָם וַיֵּלְכוּ.

וַיִּמְלֹא הַדֶּרֶךְ הָעוֹלָה מִבֵּית אֵל וּמִשְׁכָּם וּמִלְבוֹנָה אֲדָם
רַב. תַּמְרוֹת אָבֶק הַתְּנַשְׂאוֹ הַשְּׂמִימָה, רֶבֶה הַהַמּוּלָה וְהַשְּׂאוֹן
בְּקֶרֶב הַחֹלְכִים, אִישׁ יִסְפֹּר אֵל רַעְהוֹ אֶת גְּבוּרָתוֹ בַּמִּלְחָמָה
עִם חֵיל כּוֹשֵׁן רִשְׁעָתִים, אִישׁ יַחֲבֹק אֶת רַעְהוֹ, כִּי גִדְּלָה
הַשְּׂמִימָה עַל אֲשֶׁר פָּרְקוּ אֶת עַל כּוֹשֵׁן רִשְׁעָתִים מֵעַל צִוְּאָרָם.
וְהָאֲרָחָה הִלְכַת לְאַטָּה, כִּי מִשָּׂא רַב עָמָם, מְרֹאשִׁית כָּל
פְּרֵי הָאֲדָמָה, אֲשֶׁר הִבִּיאוּ מֵאֲרָצָם אֲשֶׁר נָתַן לָהֶם אֲדָנִי
אֱלֹהִים.

וּבְלוּלִים הִלְכוּ מִבִּיאי הַבְּכוּרִים. זֶה נוֹשֵׂא קָלֹת זָהָב וְזָהָב
תַּאנִּים מְלֹאֹת עָסִים, וְאֲשַׁכְּלוֹת עֲנָבִים מְלֵאֵי חֶמֶר; לְבוּשׁ
הוּא בְּגָדֵי שֵׁשׁ וּמִשִּׁי לְתַפְאֲרָה, כִּי אֶחָד מִעֲשִׂירֵי יִשְׂרָאֵל הוּא,
אֲשֶׁר בָּרְכוּ אֲדָנִי בְּכָל טוֹב, וְעַל יָדוֹ הוֹלֶךְ אִישׁ לְבוּשׁ בֶּד

לָבֶן וְחִגּוּר אֲבִיט בָּד, הוּא נוֹשֵׂא צְמוּקִים בְּסֵל נְצָרִים; וְלִפְנֵי
הָאֲרֻחָה הַזֹּלֶה אִישׁ יוֹדֵעַ גִּגֹּן, בִּידוֹ חֲלִיל וְהוּא מִכָּה לִפְנֵיהֶם,
וְאֵתוּ הַזֹּלֶכֶת מִקְהֵלָה שֶׁל בְּתוּרֵי יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר קוֹל עֶרֶב וְנָעִים
לָהֶם. הוּא מִכָּה בְּחֲלִיל וְקוֹרֵא לִפְנֵיהֶם שִׁיר עֲלִיּוֹם, שִׁיר
נִצְחֹן, וְהֵם עוֹנִים אַחֲרָיו.

וּמִלֶּדֶת הָאֲרֻחָה הֵלֶךְ וְרָגַן, וְלִפְנֵיהֶם הַזֹּלֶה שׁוֹר פֶּר מִקְרִין
מִפְרִים, וְקִרְנוֹתָיו מִצְפּוֹת זָהָב וְעִטְרֹת נִיט בְּרֹאשׁוֹ.

וְלִקּוֹל הַשִּׁירָה הָעֲלִיָּזָה הִרְחִיבוּ הַהוֹלָכִים אֶת צַעְדֵיהֶם,
וַיִּלְכוּ הֵלֶךְ וְצָהָל, הֵלֶךְ וְרָקַד, עַד בּוֹאֵם לִפְנֵי שַׁעְרֵי שִׁילָה.
וַיֵּצְאוּ לִקְרֹאתָם כָּל רֵאשֵׁי הָעָם וּנְשֵׂאֵיו, וְקִנְיֹ, שׁוֹפְטָיו
וְשׁוֹטְרֵיו, לְבוֹשִׁים כָּלָם אֶת בְּגָדֵיהֶם הַחֲמוּדוֹת.
וּנְשֵׂאֵי הָעֵדָה קָרְאוּ בְּקוֹל חוֹגֵג:

— אַחֲנֵינוּ, אֲנֵשֵׁי בֵּית אֵל, בָּאתֶם לְשָׁלוֹם.

וְכָל הָעָם הִרִימוּ אִישׁ אִישׁ אֶת קִלְתוֹתָיו וְאִישׁ אִישׁ אֶת
סֵלִי נְצָרָיו מֵעַל לְרֹאשֵׁיהֶם, וַיִּקְרְאוּ:

— שָׁלוֹם לָכֶם וּלְכָל יִשְׂרָאֵל עַד הָעוֹלָם.

וְעֲתָנִיָּאל עָמַד בְּרֹאשׁ נְשֵׂאֵי הָעָם, וְהוּא לְבוּשׁ בְּגָדָיו
אֲשֶׁר לְבֹשׁ בְּיוֹם חֲתֻנָּתוֹ, וּבִידוֹ קֶלֶת זָהָב מְלֹאָה תְּאֵנִים
וְעֵנָבִים, וַיִּלֶּךְ בְּרֹאשׁ הָאֲרֻחָה, וּבִהְנוּעוֹ עַד אֵהָל הַמִּשְׁכָּן שָׁם
אֶת קֶלֶת הַזָּהָב עַל בְּתָפוֹ וַיָּבֵא אֶל תּוֹךְ הַחֲצָר פְּגִימָה.

וְהַלּוּיִם הָעוֹמְדִים בַּסֵּף בַּמַּעֲרָכָה, כִּרְאוֹתָם אֶת עֲתָנִיָּאל
בָּא אֶל תּוֹךְ הַחֲצָר הַמִּשְׁכָּן פְּגִימָה, פָּצְחוּ פִּיהֶם וַיִּתְּנוּ קוֹלָם
בְּשִׁיר לְאֹמֵר:

”אֲרוּמָמָה אֲדָנִי כִּי דִלִּיתָנִי וְלֹא שִׁמְחָתָ אֹיְבֵי לִי”.

וְכָל הָעַם שׁוֹמְעִים אֶת הַשִּׁיר, אִישׁ לֹא הִגִּיעַ יָד, לֹא הִגִּיד עֲפָעָה, וְגַם בַּהֲגִיעַ קִרְנֵי הַשֶּׁמֶשׁ הַנוֹצְצוֹת עַל קַלְתוֹת הַזָּהָב הַמְּבִרְקוֹת, וַתִּפְּיֶנָּה אֶת עֵינֵי הַקָּהָל הַנִּשְׁוֹאוֹת הַשְּׂמִימָה, לֹא נָרְעוּ אֶת עֵינֵיהֶן הַנִּשְׁוִיזוֹת, כִּי נִסְכּוּ עֲלֵיהֶם הַלּוֹיִם בְּשִׁירֵי קִדְשָׁם רוּחַ קִדְשָׁהּ רוּמָמָה וְנִשְׁגָּבָה, אֲשֶׁר הִשְׁכִּיחָתָם אֶת כָּל אֲשֶׁר מִסְבִּיב לָהֶם וְלֹא יָדְעוּ אֶת נַפְשָׁם.

וּפִינָחָם בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עָמַד בַּחֲצֵר הַמִּשְׁכָּן פְּנִימָה, וְהוּא לְבוּשׁ בְּגָדֵי הַקִּדְשׁ: אֶת חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט הָעֲשׂוֹי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְעָלָיו אַרְבַּעַת טוּרֵי אֲבִנֵי חֹן, וְאֶת מַעִיל הָאֶפֶד הָעֲשׂוֹי כָּלִיל תְּכֵלֶת, וְעַל שׁוּלֵי הַמַּעִיל פַּעֲמוֹנֵי זָהָב וְרִמּוֹנֵי זָהָב, עֲשׂוּיִים תְּכֵלֶת, אַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי, עַל רֹאשׁוֹ מִצְנֶפֶת, וְעַל מִצְחוֹ צִיץ זָהָב טָהוֹר וְעָלָיו פִּתּוּחֵי חֹתָם: ”קִדְשׁ לֵאדָנִי.”

וַיַּעֲמַד עֲתַנְיָאל לִפְנֵי פִינָחָם בֶּן אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וַקְלַת הַזָּהָב עַל כֶּתֶפוֹ, וַיִּקְרָא לִפְנָיו לֵאמֹר:

”הַגִּדְתִּי הַיּוֹם לֵאדָנִי אֱלֹהֶיךָ, כִּי בָאתִי אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע אֲדָנִי לְאַבְרָהָם לָתֵת לָנוּ”.

וַיִּקַּח פִּינָחָם אֶת הַטָּבָא מִיַּד עֲתַנְיָאל וַיִּנְיחָהּ לִפְנֵי מִזְבֵּחַ אֲדָנִי אֱלֹהִים.

וַיִּזְרַד עֲתַנְיָאל אֶת הַטָּבָא מֵעַל כֶּתֶפוֹ עַל יָדוֹ, וַיַּעַן וַיֹּאמֶר: ”אֲרָמִי אֲבִד אָבִי וַיִּרַד מִצְרִימָה, וַיִּגַּד שֵׁם בְּמַתִּי מִעַם, וַיְהִי שֵׁם לָגוֹי גָּדוֹל עֲצוּם וָרֹב, וַיִּרְעוּ אוֹתָנוּ הַמִּצְרִיִּם, וַיִּתְּנוּ עֲלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה, וַנִּצָּעַק אֶל אֲדָנִי אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, וַיִּשְׁמַע

אֲדֹנִי אֶת קוֹלִנוּ, וַיֵּרָא אֶת עֲנֻגֵנוּ וְאֶת עֲמָלֵנוּ וְאֶת לַחֲצֵנוּ,
וַיֹּצִיאֵנוּ אֲדֹנִי מִמִּצְרַיִם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֹרֹעַ נְטוּיָה וּבְמִזְרָא גְדוֹל
וּבְאֹתוֹת וּבְמוֹפְתִים, וַיְבִיאֵנוּ אֶל הַמָּקוֹם הַזֶּה, וַיִּתֵּן לָנוּ אֶת
הָאָרֶץ הַזֹּאת, אֶרֶץ זָבֹת חֶלֶב וְדָבָשׁ. וְעַתָּה הִנֵּה הֵבֵאתִי אֶת
רֵאשִׁית פְּרִי הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נָתַתָּ לִי אֲדֹנִי.

וַיִּקַּח פִּינְחָס אֶת הַטֵּנָא מִיַּד עֲתַנְיָאל וַיִּנְיחוּ לִפְנֵי אֲדֹנִי
אֱלֹהִים.

וְכָל הָעָם עָשׂוּ גַם הֵם כַּמַּעֲשֵׂה עֲתַנְיָאל, בְּהִבְיָאֵם אֶת
בְּכוֹרֵי רֵאשִׁית פְּרִי אֲדָמָתָם.

אֲחֵרֵי כֵן הִקְרִיבוּ הַכֹּהֲנִים אֶת הַפֶּר, אֲשֶׁר קָרְנוּתוֹ מִצִּפּוֹת
זֹהֵב, וְעֹטֶרֶת זֵית בְּרֹאשׁוֹ, קָרְבַּן שְׁלָמִים, מִלֶּבֶד קָרְבַּן הַתָּמִיד
וּקָרְבַּן הַיּוֹם. וַיִּקְרִיבוּ זִבְחֵי עֹלָה וּשְׁלָמִים, אֲשֶׁר נָדְרוּ וְאֲשֶׁר
נָדְבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אִישׁ כַּמִּתְנַת יָדוֹ, כַּכֹּרֶפֶת אֲדֹנִי אֲשֶׁר נָתַן
לוֹ; וַיֹּאכַל הָעָם מִבָּשָׂר זִבְחַ שְׁלָמָיו, וַיִּשְׁתֵּי מִיַּיִן נִסְכָּיו וַיִּיטֹב
אֶת לְבָבוֹ.

וּבַעֲרֹב הַתְּאֵסָף כָּל הָעָם הַנִּכְזָנִים לָשׁוּב לְבֵיתָם, לַחֹג
אֶת חֹג הַנִּצָּחֹן. וַיַּעֲרֹכוּ עֲמֹדֵי עֵץ מִצִּפִּים זֹהֵב, וַיִּתְּחוּ
חֲבָלֵי בַד מִשְׁוֹרִים חֹטְמֵי כֶסֶף, זֹהֵב, תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן, מִן הָעֲמֹד
הָאֶחָד אֶל הַשֵּׁנִי, וּמִן הַשֵּׁנִי אֶל הַשְּׁלִישִׁי, עַד תֵּם כָּל הָעֲמֹדִים;
וַיִּתְּלוּ עַל הָעֲמֹדִים מְנוֹרוֹת וּפָנָסִים, שְׁלָל צָבָעִים, וַיַּעֲלוּ
בְּמְנוֹרוֹת וּבְפָנָסִים אוֹר וַיִּקְרָאוּ.

וְעַל יָד כָּל עֲמֹד וְעֲמֹד נִצָּבִים שְׁנֵי אָנָשִׁים מִלְּבָשִׁים
בְּגָדֵיהֶם הַחֲמֹדוֹת, מַחֲזִיקִים בְּיָדֵיהֶם אֲבוֹקוֹת מַעֲלוֹת אֵשׁ,
לְהָאִיר אֶת כָּל הָעִיר.

ובגזת ישראל, יפזת המראה, לבושזת שני עם עדנים,
רבידי זהב על צואריהן, טבעות משבצות אבני חן על ידיהן,
עגילי זהב באזניהן וגזמי זהב באפן. התנוצצו אבני החן
לגנה אור האבוקות והמנורות והפנסים, ויהי המראה משמח
עין ומצהיל לב. ורוח גיל וחדנה עברה את כל בני ישראל,
וגרנו ויצחקו וירקדו; ותגדל השמחה בקרב בני ישראל עד
למאד.

ובבא עתניאל ועכסה לבושים מלכות, ואחריהם גרא
וקציעה, הריעו כל העם קול אחד:
— יחי עתניאל ועכסה לעולם!
ועתניאל ענה ואמר:

— חן חן לכם, עם אדני, על הכבוד והיקר הזה, ואולם
לא לי נאה להלל, כי אם לאלהינו, אשר נתן לי ולגבורים
אשר אתי עו ואמץ להכניע קמינו תחתינו.
ואחר הוסיף ויאמר:

— הנה אתנו גרא גבור החיל, אשר הרג את כושן
רשעתים מלך ארם גתרים, ויעש תשועה גדולה, תנו קבוד
לשמו.

וירע כל העם קול אחד:

— יחי גרא גבור החיל!

ועתניאל הוסיף לאמר:

— גרא גבור החיל נפצע במלחמתו עם כושן רשעתים
פצע אנוש, ולולא קציעה העמדת על יד ימין גרא, כי אז

מת מפצציו, כי היא מצאתהו בין החללים כל עוד נפשו
בו, ותביאהו אל אהל הפצועים, ותסעד משכבו בחליו, תנו
תודה וברכה גם לקציעה בחירת לב גרא.
וגרע כל העם קול גדול:

— תחי קציעה בחירת גרא לעולם!
וישתחוו גרא וקציעה אל כל תקהל בענות חן.
ועתניאל הוסיף לאמר:

— מחר נחג את חג חתנת גרא וקציעה, על בן אל
ישוב איש לביתו במרם תכלה חגיגת הנצחון וחג חתנת גרא.
ויקרא כל העם באיש אחד:

— איש מאתנו לא ישוב לביתו עד תם כל החגיגה.
וישתחוו עתניאל ועכסה, גרא וקציעה אל כל העם.
וממחרת בבקר השכם התאסף המון העם אל המקומות
הנועדים למשתה ולחגיגה.

כבזא עתניאל, עכסה, גרא וקציעה וכל בני לונתם אל
מקום המשתה, קראו אל העם:
— אדני עמכם, עם אלהי ישראל.

וכל העם ענה לעמדם:
— אדני עמכם גבורי החיל!

והללוים המנגנים בכלי שיר נגנו לכבוד הגבורים שיר
מזמור.

אחרי כן חלקו הכהנים מנות לעם מפשר הזבחים
והשלמים, אשר הרבה העם להקריב גדר ונדבה לאות תודה

על הישועה הגדולה אשר עשה אדני בישראל על ידי
עתניאל וגרא גבורי החיל.

ותרבו השמחה בקרב בני ישראל, ויאכלו וישתו ויטיבו לבם.
וכנמזות היום לערב, גאספו כל בני ישראל אל המקום
אשר יוחג שם חג חתנת גרא וקציעה.

ובין המון בני ישראל אשר באו לחג את משתה גרא
וקציעה היו גם אבישוע ואשתמע, הם המה שני העדים,
אשר ספר עמינדב באזניהם את דבר קציעה השבויה בידי
מטרה.

והקרואים ישבו על מסות עץ מכסות יריעות שש וארגמן,
וקציעה וגרא עברו לפני כל הארחים. ויהי בעברם על פני
אבישוע ואשתמע היושבים איש על יד רעהו, ויברכום גם
הם בשלום, קרא אשתמע אל אבישוע: תראית את פני
קציעה בחירת גרא? הן במראה אביגיל אשת עמינדב
מראה.

— הן גם שם בחירת גרא קציעה היא, בשם בת אביגיל,
אשר לקחה מטרה בשביה, — ענה אבישוע.

— הבה אלכה אל עתניאל ואנידה, בת מי היא.

— חבה עוד מעט, עד אשר נשמע בברך אותם הכלה
הגדול, ויקראם בשמם ובשם אביהם, אז נדע, בת מי היא
קציעה.

— צדקתי, רעי, בברוך געשה.

באשר כלו גרא וקציעה לעבר על פני כל הקרואים,
שבו אל מקומם, ופיגחם בן אלעזר בן אהרן הכלה הגדול

ברך בקול רם את גרא ואת קציעה; ויהי כאשר נקב בשם:
"קציעה בת מטרה" קמו שני הרעים, אבישוע ואשתמע,
ממקומם ויגשו אל עתניאל ויאמרו:

— לא בת מטרה היא קציעה, כי בת עמינדב היא,
אשר ילדה לו אביגיל אשתו בהיותה בשביה תחת יד מטרה,
כי כדברים האלה דבר באזנינו עמינדב לפני מותו.

וקציעה, בשמעה את השם אביגיל עולה על שפתי
אבישוע ואשתמע, זכרה את דברי מטרה, אשר אמר ביום עזבה
את אהל תמנע ואחליבמה: "קולך ומדברך בקול אביגיל,"
ומדע כי כנים דברי העדים, כי בת אביגיל היא.

וגרא שמע את דברי העדים ויכרע על ברקיו, ויזדה
לאדניו, על אשר הקרה לפניו ביום תתנתו את שני העדים,
אשר ספר עמינדב באזניהם את תולדות קציעה.

וישמח כל העם הנאספים אל המשתה, בהודע להם
כי קציעה בת ישראל היא, ויריעו כל העם, וישתו וירנו
עד אור הבקר.

ויבא גרא את קציעה אל ביתו, ומהי לו לאשה, ויאחבה
בנפשו.

ויהי כאשר מלאו ימי קציעה ללדת, ותרא המילדת
והנה תמונה נוראה, על זרוע הילד תימנית; ותתחלחל
המילדת, ותאחז בזרוע הילד במרדה, ותצעק צעקה גדולה,
ותקע זרוע ידו תימנית, ויהי הילד אשר יד ימינו כל היום.
וקציעה אשר עזבה רוחה מרב ציריה ותבליה לא שמעה

את צעקת המילדת, ורק בשוב רוח קציעה אליה, גלתה לה
המילדת על דבר התמונה המוזרה אשר על זרוע הילד;
ניצר הדבר לקציעה ויחר לה עד מאד.

וגרא לא ידע על דבר התמונה אשר על זרוע הילד,
וישמה בו מאד, ויקרא את שמו אהוד לאמר: ישת לו
אלהים הזר גבורים.

ויגדל אהוד ויהי לילד נחמד, אשר ישמחו כל רואיו בו.
אולם באשר גדל אהוד בן גדלה התמונה אשר על זרועו
הימנית, תמונת הנחש בכל צבעיו וטבעותיו, בדרמות הנחש
השורט על זרוע קציעה אמו.

ותהי קציעה עצובה כל הימים, ותגדל חמתה על עגלון,
ותהנה כל הימים מחשבות נקם. ובדעתה, כי נבצר הדבר
ממנה להנקם בעצמה בעגלון, ותשם כל תקותה באהוד,
אשר ינקום את נקמתה בעגלון מלך מואב.

פֶּרֶק רְבִיעִי

אהוד בן גרא

כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר יָשְׁבָה קִצִּיעָה בְּאַהֵל תַּמְנֵעַ וְאַהֲלִיבָמָה
בְּתָהּ, כָּל־כָּלוּ שְׁלֹשֶׁת הַנָּשִׁים אֶת נַפְשָׁן בַּשָּׁלָל וּבַצִּידָה אֲשֶׁר
הָבִיא לָהֶן מִמֶּרֶד, בְּבוֹאוֹ לִרְאוֹת אֶת שְׁלוֹם קִצִּיעָה, אֵךְ לִמֵּן
הַיּוֹם אֲשֶׁר לָקַח מִמֶּרֶד אֶת קִצִּיעָה וַיְבִיאָהּ אֶל אַרְמוֹנּוֹ, לֹא
יָסַף עוֹד לְבֹא אֶל אַהֵל תַּמְנֵעַ, וַתַּחֲדֹל תַּמְנֵעַ מִתֵּת לְאַהֲלִיבָמָה
מִן הַלֶּחֶם אֲשֶׁר אָסְפָה בַּעֲדוֹת וּבִקְמָה, וַתִּגְרָשָׁנָה מִבֵּיתָהּ,
לְלָכֶת בְּאֲשֶׁר תִּלְךָ.

וְאַהֲלִיבָמָה אָמְרָה: אֵלֶכָה וְאַבָּאָה אֶל אַרְמוֹן מִמֶּרֶד וְהִיִּיתִי
לוֹ לְשִׁפְחָה, אֲתַרְעֶה אֶת קִצִּיעָה הַיָּפָה וְהַנְּעִימָה, וְלֹא אוֹסִיף
עוֹד לִרְאוֹת אֶת פְּנֵי תַמְנֵעַ, אֲשֶׁר לֹא חָמְלָה עַל בְּתָהּ יְחִידָתָהּ.
וַתָּבֹא אֶהֱלִיבָמָה בַּיַּעַר וַתִּלְךָ וַתַּתֵּעַ, וַתִּבְקֹשׁ לָהּ מוֹצֵא
מִן הַיַּעַר; וְכָל אֲשֶׁר הוֹסִיפָה לִּבְקֹשׁ, כֵּן בָּאָה בַּעֲבֵי הַיַּעַר.
הַשֹּׁמֵשׁ רָפָה לַעֲרוֹב וְהַלִּילָה בָּא, וַתַּפֵּל תַּרְדֵּה גְדוֹלָה עַל
אַהֲלִיבָמָה; עָצִי הַיַּעַר נָדְמוּ בְּעִינֶיהָ פְּעֻנְקִים, וְעִנְפֵיהֶם בַּתְּרִבּוֹת
שְׁלוּפּוֹת לְמוֹלָה. וַתַּעֲמֵד עַל מְקוֹמָהּ בְּלִי נֹעַ. פְּתָאִם שָׁמְעָה
קוֹל שְׂרִיקָה, וַתִּתְחַלְחַל וַתַּפֵּל אֶרְצָה. וּבִשְׁכָּבָהּ כִּמְעֵט בָּאִין

רוח חיים, שמעה קול צעדים הזלכים וקרבים אליה. ותתאזר
בשארית כוחה לקום, אולם רגליה לא משו ממקומן, וחשבת
הלילה האפילה על עיניה מראות.

וקול הצעדים הזלך וקרב, ויבא עד המקום אשר שכבה
שם אהליבמה, ותדע אהליבמה, כי קול צעדי אדם הוא.
ובהקריבו הבה אכן אל אבן, ותצא אש, ויצת האיש בה
את האבוקה אשר בידו. ותד שלהבת האבוקה את עיני
אהליבמה בעורו, כי לא הספינה לאור גדול, ותהי גדהמת,
ולא ראתה דבר מכל אשר מסביב, אולם מעט מעט הספינה
אל האור, ותרא, והנה איש רם הקומה עומד לנגדה, חסון
באלון, מנין מבין רגלו ועד קדקדו. ויתן עליה בקולו
קול עז:

— מי את סוררה, המשרכת ברכך בלילות ביער?

וקול האיש, בקול הארי השואג ביער, הפיל אימה ופחד
על אהליבמה, ולא יכלה לענות דבר.

וירם האיש את אהליבמה, וישמנה על שכמו ויביאנה
בסתר היער.

ותגדל חרדת אהליבמה, ולבה פג מפחד ותהי כמתה.
באשר פקחה אהליבמה את עיניה ורוחה שבה אליה,
ראתה והנה היא שוכבת במטת ברזל בתוך מערה חשכה;
רק מנורת שמן דולקת ומפיצה אור בהתה, ולא יכלה אהליבמה
לראות את כל אשר מסביב לה. כעבר רגעים אחדים הפירה,
כי מסביב למטה תלויות על הקיר קשתות ותחבנות, רמחים

וכידוֹנִים. רְפִידַת מִטָּתָה עֹזר אָרִי, וְכִר מְרֹאשׁוֹתֶיהָ עֹזר דָּב.
 כְּאֲשֶׁר הוֹסִיפָה אֶהְלִיבָמָה לְהַבִּיט מִסְכִּיב לָהּ, רְאֵתָה עֲרֻמוֹת גְּלִי
 עֲצֻמוֹת, וְלֹא יָדְעָה אִם עֲצֻמוֹת אָדָם הֵן אוֹ עֲצֻמוֹת בְּהֵמָה וְחַיָּה.
 בְּאֻמָּצֵע הַחֹדֶר עֲמַד שְׁלֹחַן אָכָן וְעָלָיו תְּקוּעָה עַל מִזַּט גְּלִגְלַת
 אָדָם וְחֵץ בְּגִלְגֻלָּת. וַתִּדַּע אֶהְלִיבָמָה, כִּי אֵל מְעֵרַת פְּרִיָצִים
 הַיּוֹבָאָה, וְכִי יִסְוִרִי שְׂאוֹל נָכוֹנוֹ לָהּ. בְּכָל הַמְּעָרָה שְׁרָרָה
 יוֹמִית קָבֵר, וְאֶהְלִיבָמָה לֹא יָכֹלָה לְהַכְתִּין אִם יוֹם הוּא וְאִם
 לַיְלָה, כִּי כָל קָרָן אֹזֵר מִן הַחוּץ לֹא חֹדְרָה אֶל תּוֹךְ הַמְּעָרָה
 פְּנִימָה. וַתַּט אֶת אֹזְנָהּ, וַתִּקְשֹׁב רַב קֶשֶׁב, אוֹלִי יִגִּיעַ אֶל
 אֹזְנָה קוֹל אִישׁ בְּדַבָּרוֹ, אוֹלָם רַק קוֹל לָבָה הַדּוֹפֵק בְּחִזָּקָה,
 מֵרַב חֲרָדְתָּהּ, הִגִּיעַ אֶל אֹזְנָהּ. וּמִן רַב שִׁכְבָּהּ אֶהְלִיבָמָה
 עַל מְקוֹמָהּ בְּלִי נֹעַ, וַתְּחַרְדְּתָה גְּדֻלָּה מֵרַגַע לִרַגַע, וְעַתָּה קָרָה
 כִּסֵּתָה אֶת כָּל גּוֹתָהּ, וְכָל יְצוּרֶיהָ נָעוּ. פִּתְאֻם שָׁמְעָה קוֹל
 הַחֲצוּצָרָה הוֹלֵךְ וְקָרַב אֶל הַמְּעָרָה.

וְכְאֲשֶׁר חָדַל קוֹל הַחֲצוּצָרָה קָם שְׂאוֹן בַּמְּעָרָה. קוֹל צִלְצוֹל
 חֲרָבוֹת וּמִשְׁק רַמָּחִים גָּשְׁמֵעַ, צִלְלִים אֲרָפִים נָעוּ הֵנָּה וְהֵנָּה,
 וַיִּקְרְבוּ אֶל הַקִּירוֹת וַיִּקְחוּ מִשָּׁם אֶת הַחֲרָבוֹת וְאֶת הַרָמָחִים,
 וַיַּחְגְּרוּם עַל מַתְנֵיהֶם, וַיַּעֲזְבוּ אֶת הַמְּעָרָה בַּחֲפוּזוֹן רַב; וְעֵינֵי
 אֶהְלִיבָמָה רוֹאוֹת וְלָבָה פֶּתַח וְרַחֲב, כִּי אֲמָרָה: אוֹלִי בָאוּ
 אֲנָשִׁים לְהִלָּחֵם אֶת יוֹשְׁבֵי הַמְּעָרָה וַיִּצְיֹאוּהָ לַחֲפָשִׁי.

אֵךְ תִּקְוָתָהּ לֹא אֲרָכָה. אֵךְ יֵצְאוּ הָאֲנָשִׁים אֶת הַמְּעָרָה,
 גִּנְשָׁה אֵלֶיהָ אִשָּׁה וְקָנָה וּבִגְדָה מְנוֹרֶת שָׁמֶן קִטְנָה, מַעֲלָה
 צִחְנָה, וַתֵּשֶׁב עַל יַד מִטָּתָהּ. וַתִּבֹּט הַזְּקֵנָה אֶל פְּנֵי אֶהְלִיבָמָה
 הַיָּפִים וַתֹּדֹם.

ומבטוי עיני הזקנה היו כמדקרות חרב לאהליבמה, ולא
יכלה שאתם, ותעצם את עיניה ומסב פניה אל הקיר.

— מה בצע, עולת ימים, אם תסתירי פניך ממני ותעצמי
את עיניך היפות, לבלתי ראות פני, הן מדי לא יאנה לך כל
רעה, ואולם מעין השודדים, אוכלי בשר אדם, לא תסתירי
פניך, ואת עיניך תפקחי, כי תחתי מגערתם ותחרדי מקולם.
לא את הראשונה, אשר היתה לברות לשני זוללי אדם אלה.
רגעים אחדים שררה דומיה בחדר. אהליבמה הסבה את
פניה אל מול פני הזקנה המזסיפה לדבר:

— גם אני יפה וצעירה הייתי ביום הלקחי שבי, והנה
שמעתי את ישבק ראש השודדים מדבר אל אנשיו לאמר:
„הנה נפלה בידנו נצרה רבת חן ועתה חלילה לאיש מגע
בה לרעה“. ואנכי צויתי לאמר: בשר אבירים תאכלי אותה
ונין טוב תשקיה, ואולם לא אוכל להאכילך בשר בסרם
תשובי לאיתגך, ועתה הכינזתי לך סמי מרפא, אשר ישיבו
בריאותך.

אהליבמה לקחה מיד האשה הזקנה את סמי המרפא
ותשתם.

— את סמי המרפא האלה הכינזתי מעשבי השדה
ומחציר היער, — הזסיפה הזקנה לדבר, — את חקמתי ואת
למדתי מפי אמי וקנתי, ובלעדי אין איש יודע את מלאכת
מרקחת הסמים האלה. אמר אמרתי בראשונה לבלתי גלות
סודי זה לאיש, ואתי יחד ירד קבר, וימקו החוטאים בפצעיהם,

אֵינוֹ אֵל יְהוָה מִהֶם מְזוּר, כִּי שָׁחַתוּ גַם הֵם מִבְּנֵי אָדָם,
אוֹלָם עָמָה גִּחְמַמְתִּי עַל מַחְשַׁבְתִּי זֶה, וְהִנֵּנִי לַגְלוּת לְךָ אֵת
מְלֹאכֶת מְרַקַּחַת סָמִי הַמֶּרְפֵּא לְכָל מַחְלָה, כִּי מִצֵּאת חֵן
בְּעֵינַי; וּבִדְעַתְךָ אֵת עֲבוֹדַת מְרַקַּחַת סָמִי הַמֶּרְפֵּא, יִכְבְּדוּךָ
הַשּׁוֹדְדִים וְלֹא יִנְעוּ בְּךָ לְרָעָה.

— חֵן חֵן לָךְ, אִשָּׁה טוֹבַת לֵב, לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח חֲסִדְךָ
אֲשֶׁר תַּעֲשֵׂי עִמָּדִי, וּלְעִשְׁתֶּרֶת אֱלֹהֵינוּ אֶתְפַּלֵּל כִּי תֹאדְרִכֵּי
יָמִים...

— מִה בָּצַע כִּי אֲדָרִיךְ יָמִים בְּמַעֲרַת כְּלֹא זֹאת, אֲשֶׁר
בָּהּ הִתְעַלְלֹו הַנָּדִים כִּי נִיחַלְלוּ אֵת כְּבוֹדִי, וַיְמִיטוּ עָלַי קֶלֶזֶן
וְחֶרֶפָה, אֲשֶׁר לֹא יִמָּחֶה לְנֶצַח מִקְרָבִי.

— עוֹד תִּחְזֹו נָקָם בְּמַעֲנֶיךָ, כִּי אֵל קָנָא וְנוֹקָם הוּא
עֲשִׂיתְרֶת אֱלִילֹתֶינוּ, וְכָל עוֹשֵׂי רָעָה לֹא יִנָּקוּ.

— בֵּת עַמִּי אַתָּה, כִּי גַם אֲנֹכִי בֵּת יְבוּסִים אֲנִי, וְעֲשִׂיתְרֶת
אֱלֹהֶיךָ אֱלֹהֵי, לָכֵן יִקְרָךְ בְּעֵינַי וְנִכְבְּדָתָּ שְׁבָעִתִּים, וְכָל אֲשֶׁר
אוֹכֵל לַעֲשׂוֹת לְמַעַנְךָ אֲעֲשֶׂה.

— תִּשְׁוֹאוֹת חֵן חֵן לָךְ, אִשָּׁה טוֹבָה.

וְקוֹל הַחֲצוּצָה אֲשֶׁר גִּשְׁמַע בְּמַעֲרַת הַשּׁוֹדְדִים הַחֲרִידֶם
מִרְבָּצָם, וַיִּדְעוּ הַשּׁוֹדְדִים כִּי סָכְנָה קְרוֹבָהּ.

וַיֵּצְאוּ הַשּׁוֹדְדִים מִתּוֹךְ הַמַּעֲרָה חֲמוּשִׁים, וַיֵּרְאוּ כִּי הַמַּעֲרָה
מִקְפָּה מִכָּל עֲבָרֶיהָ חֵיל כְּבֹד מְאֹד, וַאֲיֵן דֶּרֶךְ לְהַמְלִיט.

וַיִּתְקַע יִשְׁבָּק רֹאשׁ הַשּׁוֹדְדִים בְּשׁוֹפָר, לְאוֹת, כִּי יִשְׁמְעוּ
אֲנָשֵׁי בְרִיתוֹ אֵת דְּבָרָיו.

ויקרא ראש השודדים באָנִי אָנִשׁוּי לאמר:

— הִנֵּה עֵינֵיכֶם הָרֹאוֹת, כִּי הִקִּיף חֵיל כְּבֹד מְאֹד אֶת
הַמְּעָרָה אֲשֶׁר אָנַחְנוּ יוֹשְׁבִים בְּקִרְבָּהּ. אִם אָמַרְנוּ גִּפּוֹל שְׂבִי
בְיָדֵי הָצָר הַצּוֹרֵר עָלֵינוּ, הֵן יִתְעַלְלוּ בָנוּ וַיַּעֲנוּ אוֹתָנוּ קֶשֶׁת,
לִבָּן הַתְּאֵזָרוּ וְהָיוּ לִבְנֵי חֵיל, אִזּוּ נִגְבֵּר עַל אוֹיְבֵינוּ וְנַחְרִימָם
עַד בִּלְתִּי הַשְּׁאִיר לָהֶם שְׂרִיד, וְלֹא יוֹסִיפוּ עוֹד לַהֲחַרִּיד אֶת
רַבְּצָנוּ וּלְהַרְגִּיז אֶת מְנוּחָתָנוּ.

וַיִּתְנַפְּלוּ הַשּׁוֹדְדִים עַל הַחֵיל הָצָר עֲלֵיהֶם, וַיִּרְבוּ לַהֲפִיל
בָּהֶם חֲלָלִים. וַתְּהִי הַמִּלְחָמָה כְּבֹדָה בֵּין שְׁנֵי הַמַּחֲנוֹת כָּל
הַלַּיְלָה, וַיָּפְלוּ רַבִּים גַּם מִן הַשּׁוֹדְדִים, וְלֹא נֹתֵר מִשְׁנֵי הַמַּחֲנוֹת
כִּי אִם מִתִּי מִסָּפֵר.

וּבֹאזֹר הַבֶּקֶר רָאָה יִשְׁבֵּק רֹאשׁ הַשּׁוֹדְדִים, כִּי כְּמַעֵט לֹא
נֹתֵר עִמּוֹ אִישׁ. וַיִּקְרַע מֵעַל אֶחָד מֵאֲנָשָׁיו אֶת בִּגְדָיו וַיַּפְשֵׁט
אֶת בְּתֻנְתּוֹ הַלְּבָנָה אֲשֶׁר עַל בְּשָׂרוֹ, וַיִּקְרַעָהּ לַקְרָעִים, וַיִּקְשֹׁר
קָרַע אֶחָד אֶל רֹאשׁ חֲגִיתוֹ לְאוֹת, כִּי קוֹרָא הוּא לְשָׁלוֹם.
וַיַּעֲקֹן, רֹאשׁ הַמַּחֲנֶה הָצָר עַל הַמְּעָרָה, רָאָה כִּי קוֹרָאִים
הַשּׁוֹדְדִים לְשָׁלוֹם, וַיֵּצֵא עַל מַחֲנֵהוּ לַחֲדוֹל מִמִּלְחָמָתָם וּלְשִׁמוּעַ
אֶת דְּבָרֵי הַשּׁוֹדְדִים.

וַיָּקָם רֹאשׁ הַשּׁוֹדְדִים וַיִּלֶּךְ אֶל מַפְקַד מַחֲנֵה הָצָרִים,
וַיֵּצֵא וַיַּעֲקֹן לְהַסִּיר מֵעַל רֹאשׁ הַשּׁוֹדְדִים אֶת נִשְׁקוֹ, וַיֹּאמֶר:
— דַּבֵּר נָא דְבָרֶיךָ, שׁוֹדֵד וּמִרְצָח!
— רֵאִיתִי, כִּי לֹא אוֹכֵל לַעֲמֹד בְּחִילִי הַמַּעֵט נֶגֶד חֵיל
צָבָאָד הַרְבִּים, — קָרָא יִשְׁבֵּק, — וְאַבָּא אֵלַיִךְ לַקְרָא לְשָׁלוֹם,
וַעֲמָהּ הַגִּידָה נָא, מַה־בְּקִשְׁתֶּךָ מִמֶּנּוּ.

— איגני מבקש דבר, ענה זעקן, — אתה וכל אנשיך תפלו בחרב אנשי חילי, וכל רכושך הרב, אשר רכשת בעשק מידי הנזפלים בחרבה, יחרם.

— אל נא תאמר בנפשך, — קרא ראש השודדים, — כי תם פחנו ולא נוכל עוד להניף חרב, הן ראית את גבורתנו במלחמה, כי רב הוא מספר החללים אשר במחנה שבועתים ממספר החללים אשר במחננו; אמנם מתי מספר הם האנשים אשר אתי, אך גבורים המה, אשר לא יחתו מפני כל, והמות אך משחק הוא להם, והיה אם לא אשוב אל אנשי בריתי יתגפלו המה עליכם וירבו חללים בקרבכם, ויושבי המערה השומרים על הרכוש הרב אשר לנו, בראותם כי אין מפלט להם, יציתו אש במערה, וכל הרכוש הרב הנמצא בה יהיה למאכלת אש, לכן אמרתי, תהי נא נפשנו לשלל והרכוש אשר במערה נחלק בינינו.

וימצאו הדברים חן בעיני זעקן ויאמר:

— הבה נבא אל מערתך ונראה אם רב הוא הכסף והזהב אשר בה, אולי גאות לכרות אתכם ברית שלום. ויבא ראש השודדים עם מעט החיל אשר אתו ועם זעקן ואנשיו אל תוך המערה. ויראו את הזהב והכסף ואת כל שקיות החמדה אשר במערה וישתאו וישתוממו. וזעקן ראש מפקדי החיל ראה את אהליבמה, ויחמד יפיה בלבד, ויאמר זעקן אל ישבק:

— הנה נמצא במערתך אוצר נחמד, אשר יעלה ערכו בעיני על כל אוצרות הזהב אשר אתה, אותו תתן לי וברתי

אתה ברית שלום ואהבה אני ואנשי חילי הנשארים בחיים
לשודדים במוכם, כי לא אוכל לשוב אל מלכי, בלתי אם
ראשך אתי.

ולא ידע ישבק אל מה ירמוז דברי זקנו, ויאמר:

— באר את דברך, כי לא אבין פשרם.

— הנה ראיתי שם נערה יפת תאר, אותה תנה לי
לאשה ואכרת אתה ברית שלום.

— צר לי מאד, — ענה ישבק, — כי לא אוכל למלאות
את בקשתך זאת, כי גשבעתי לתתה לגעתם עבדי, אשר
מצא אותה ביצר כל עוד רוחה בקרבה.

וגעתם העמד גם הוא על יד ישבק שמע את דברי
ראש השודדים ויקרא:

— שמעני, אדני ראש השודדים, הנה חשקה נפש ראש
מפקד הצבא בנערה היפה אשר מצאתי ביצר, וגם נפשי
חשקה בה, וגם גשבע אדני לתתה לי לאשה, ואולם נקי
אדני משובעתו זאת, כי אמרתי הקרב תשפט ביגיוני, והאיש
אשר יגבר על רעהו, לו תהיה הנערה לאשה.

וישלפו זקנו וגעתם את תרבתם מתערן, ויכנו להתנפל
איש על רעהו.

והאשה הזקנה, אשר עמדה על יד מטת אהליבמה,
ואזניה הקשיבו את כל דברי השודדים, קרבה אל ישבק,
ותתנפל לרגליו ותקרא:

— תדבר נא שפחתך דבר באזני אדני.

וַיַּעַן רֹאשׁ הַשּׁוֹדְרִים וַיֹּאמְרוּ:

— קוֹמִי, בְּשִׁמְתִּי, מִכָּרַע עַל בְּרִפְיָהּ, וּדְבָרִי אֶת דְּבָרֶיהָ.
— הָשִׁיבוּ חֲרִיבְכֶם אֶל תַּעֲרֹן וְאַל תִּשְׁפְּכוּ דָם, כִּי לֹא
תוּכַל אֶהְלִיבְמָהּ, הַנֶּעֱרָה הַיְּפָה, אֲשֶׁר מָצָא גַעְתָּם בַּיַּעַר,
לְהִיזֹת לְאִישׁ לְעוֹלָם.

— מַדּוּעַ?

— כֹּאֲשֶׁר הִשְׁקִיטִי אֶת הַנֶּעֱרָה סָמִי מִרְפָּא בִקְשָׁה סָמִי
מִרְפָּא אֲחֵרִים, אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ אֶת רוּחָהּ בְּרָנֶע, וּבִשְׂאֵלִי אוֹתָהּ
מֵאֵינִן הִיא יוֹדַעַת אֶת כָּל זֹאת, וְכִי תִגְלֶה גַם לִי אֶת הַסּוּד,
אֵיךְ לְהַכִּין סָמִי מִרְפָּא כְּאַלֶּה, אֲמַרְהָ, כִּי רַק הָאִשָּׁה אֲשֶׁר
לֹא יָדְעָה אִישׁ תוּכַל לְדַעַת זֹאת, וְרַק אֲחֵרֵי הַשְּׁבָעָה, כִּי
לֹא תִהְיֶה לְאִישׁ לְעוֹלָם, נִגְלָה לָהּ הַסּוּד הַזֶּה בְּדִבְרֵי הָאֱלֹהִים,
וּבַיּוֹם אֲשֶׁר יָדַע אוֹתָהּ אִישׁ, תִּשְׁכַּח אֶת חֲכָמָתָהּ. עַתָּה הִנֵּה
זִקְנָתִי וַיּוֹם מוֹתִי קָרוֹב לְבֹא, וְחֲכָמָתִי לְרַפָּא כָּל מְדוּתָהּ תִּרְדּוּ
אִתִּי קָבֵר, וְהִיְתָה לָכֶם הַנֶּעֱרָה הַזֹּאת מִתְּתִי, הִיא תִרְפָּא
מִחֲלֹתְכֶם וּתְחַבֵּשׁ פְּצַעֵיכֶם בְּרָנֶע.

וּבְשִׁמְתִּי בְדָאָה אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה מִלְּפָהּ, לְמַעַן לֹא
תִהְיֶה אֶהְלִיבְמָהּ לְאִשָּׁה לְגַעְתָּם, אֲשֶׁר הִרְבָּה לְהִתְעַמֵּר בָּהּ
וּלְעַנּוֹתָהּ.

וַיֹּאמִינוּ כָּל הַשּׁוֹדְרִים וְכָל אֲנָשֵׁי הַחִיל לְדְבָרֵי הַזִּקְנָה.
בְּשׁוֹב אֶהְלִיבְמָה לְאִיתָנָה, הִלְכָה אִתָּהּ בְּשִׁמְתִּי הַזִּקְנָה
הַיַּעֲרָה, וּתְלַמְּדֶנָּה אֶת סִגְלֹת כָּל הַצְּמָחִים וּלְרַפָּא בָהֶם כָּל
מִחֲלָה. וַיַּכְבְּדוּ כָּל הַשּׁוֹדְרִים אֶת אֶהְלִיבְמָה. וַתֵּשֶׁב אֶהְלִיבְמָה
בְּמַעֲרַת הַשּׁוֹדְרִים יָמִים רַבִּים.

ועגלון מלך מואב ידע כי ברחה קציעה וגם הרגה את
עבבור השומר עליה, וישלח את אשכנ, אחד משלישיו
הגבורים, לדרך אחריה ולתפשה, ויצו על אשכנ לבלתי שוב
אליו אם אין קציעה אתו.

ויקח אשכנ אתו שלשים איש, ויבקש את קציעה בכל
גבול מואב, ולא מצאה.

ותבער חמת עגלון מאד על אשכנ, אשר לא הביא לו
את קציעה, וישפך עגלון את חמתו על עבדיו ושריו, ויכבד
עליו על בני עמו, ותתקד עבדתו גם על אהביו ורעיו, וינהרג
מהם רב.

וזהר קציעה לא מש מקרב לב עגלון כל הימים, ולא
חדל מחשב מחשבות על אדותיה ומבקש את עקבותיה.

וישב עגלון כלוא בביתו כל הימים, ולא יצא אנה ואנה,
ויאכל נחשת, וישמן ויבריא ויעש פומה עלי כסל.

ודברי ירמות, אשר אמר בטרם מותו, כי יפל עגלון
בחרב בן האשה אשר אהב, הרגיו את מנוחת עגלון; כי
נתעה להאמין, כי דברים אשר ידבר איש בטרם ימות, בא
יבאו, ותגדל תשוקתו למצא את קציעה, ויוסף לשלח אנשים
לחפשה; אך כל עמלו היה לשוא.

ואשכנ, אשר שלחו עגלון לבקש את קציעה, בראותו
כי אך לשוא כל עמלו, ידע כי לא יוכל לשוב אל עגלון
באין קציעה אתו, לקח את האנשים אשר אתו, ויסתר באחד

הַיְעָרוֹת, וַיַּעַל פַּעַם בְּפַעַם עַל הָעָרִים אֲשֶׁר עַל יַד הַיַּעַר,
וַיִּשְׁלַל שָׁלַל וַיָּבֹז בּוֹ, וַיַּחֲלַק אֶת הַשָּׁלַל אֲשֶׁר אִתּוֹ בֵּין
אֲנָשָׁיו חֶלֶק בְּחֶלֶק.

וַיְהִי הַיּוֹם וַיֵּלֶךְ אֲשָׁבֶן וַחֲמִיל אֲשֶׁר אִתּוֹ אֶל הָעִיר
הַקְּרוֹבָה, וַיִּפְגַּשׁ בְּדַרְכּוֹ אֶת יִשְׁבָּק, וַעֲקֹן וַנְּעֻתָם, אֲשֶׁר עָלוּ
גַם הֵם עִם יֵתֶר הַשּׁוֹדְדִים עַל הָעִיר הַהִיא. וַתִּתְּלַקַּח
מִלְחָמָה עִזָּה בֵּין אֲשָׁבֶן וְאֲנָשָׁיו וּבֵין יִשְׁבָּק וְאֲנָשָׁיו, וַיִּפְּלוּ
חֲלָלִים רַבִּים מִשְׁנֵי הַמַּחְנֹת, וְרַק בְּאֲשֶׁר רַב הָיָה מִסֵּפֶר
הַחֲמִיל אֲשֶׁר אֶת יִשְׁבָּק גָּבַר הַמַּחְנֶה אֲשֶׁר אִתּוֹ עַל מַחְנֶה
אֲשָׁבֶן, וַיִּפְּלוּ כָּלֶם חֲלָלִים, וְרַק אֲשָׁבֶן לָבֹדוֹ גִּשְׂאָר בַּחַיִּים,
כִּי גִלְחָם כְּאָרִי בַּחֲרָבוֹ הַשְּׁלוּפָה בְּחִיל יִשְׁבָּק, וַיַּעַשׂ בָּהֶם
שְׁמוֹת, עַד אֲשֶׁר נִפְצַע בַּחַיִּית וַעֲקֹן.

וַיָּבִיאוּ יִשְׁבָּק וַעֲקֹן אֶת אֲשָׁבֶן אֶל הַמַּעְרָה אֲשֶׁר לָהֶם.
וַתַּחֲבֹשׁ אֶהֱלִיבָמָה אֶת פָּצְעֵי אֲשָׁבֶן, וַתִּשְׁקְהוּ סָמִי מֶרְפֵּא,
וַתְּכַלְכֵּל מַחֲלָתוֹ עַד שׁוּבוֹ לְאִיתָנוּ. וַיֵּאָהֵב אֲשָׁבֶן אֶת אֶהֱלִיבָמָה,
וַיְהִי כְּמַחְרִישׁ.

וַיִּשְׁבָּק רֹאשׁ הַשּׁוֹדְדִים, אֲשֶׁר יָדַע אֶת גְּבוּרַת אֲשָׁבֶן
וַיִּכְבְּדֶהוּ, קָרָא אֵלָיו אַחֲרֵי שׁוּבוֹ לְאִיתָנוּ וַיֹּאמֶר:

— רֵא, הִנֵּה נִפְלְמָה שְׂבִי בְּיָדֵנוּ, וַיְכַל נֹכַח לְהַמִּית אוֹתָךְ
עַל הָרְבוּתְךָ חֲלָלִים בְּקֶרֶב מַחְנֵנוּ, אוּלָם כִּבְדֹּ אֶכְבְּדֶךָ עַל
גְּבוּרָתְךָ וְאִמָּץ רוּחְךָ, לָכֵן תִּהְיֶה לְךָ נִפְשָׁךְ לְשָׁלַל, אַךְ
הַשְׁבָּעָה לִּי, כִּי תִסָּפַח אֶל מַחְנֵנוּ וְנִגְאָמֶן תִּהְיֶה לִּי כָּל יְמֶיךָ.
וַיִּשְׁבַּע אֲשָׁבֶן לְיִשְׁבָּק כַּדְּבָרִיו.

וועקן, אָשר חמד אַת אַהליבֿמה וְלֹא חֲדַל מִחֶשֶׁב
מחשבות לקנות אַת לְבָה, שְׂמַח מֵאֵד לְאַשְׁבֵּן, כִּי אָמַר בְּלִבּוֹ:
הִנֵּה שְׁנַיִם עֵתָה אֲנִיחֵנוּ, אָשֶׁר לִקְחָנוּ שְׂבִי בְיָדִי יִשְׁבֵּק, עֵתָה
יִקַּל לִי לְהַפִּיךְ חֲפָצִי, לְשֵׁלֶם רָעָה לְיִשְׁבֵּק, עַל מִנְעִי מִמֶּנִּי
אַת אַהליבֿמה; אַדְבָּרָה עַל לֵב אֲשֶׁבֶן לְחַלֵּל אֶת שְׁבוּעָתוֹ
וְלִשְׁמִי יֵד בְּיִשְׁבֵּק וּבְאַנְשֵׁי בְרִיתוֹ. וַיָּבֹא וַעֲקֹן בְּלֹאֵם אֶל חֲדָר
אַשְׁבֵּן וַיִּקְרָא אֵלָיו לֵאמֹר:

— יָדַע חֲדָע, אֲשֶׁבֶן, כִּי לֹא בְּחֲפָצִי נִסְפַּחְתִּי אֶל מַחֲנֵה
יִשְׁבֵּק חֲשׂוֹדָד, וְרַק בְּאָשֶׁר נִבְרָה תְּשׁוּקָתִי אֶל אַהליבֿמה
הֵייתִי לְשׂוֹדָד, וְעֵתָה נִבְרָתָה בִּינֵינוּ בְרִית שְׁלוֹם וְנִשְׁלַח יָד
בְּיִשְׁבֵּק וּבְאַנְשָׁיו, וְנִקַּח אֶת כָּל אוֹצְרוֹת הַזָּהָב וְהַבָּסֶף אֲשֶׁר
בְּמַעְרָה, וְגַם אֶת אַהליבֿמה נִקַּח אִתָּנוּ, וְנִמְלֹט מִמַּעְרַת
פְּרִיצִים וְאֵת אָשֶׁר וְתִנְגְּלוּ עָלֶיהָ תְּמִיד חֵיל הַעָרִים הַקְּרוֹבוֹת.
— לֹא יְהִי כְדַבְּרֶיהָ, — עָנָה אֲשֶׁבֶן, אֵדָה הַשָּׁמַר לָהּ לִבָּל
וְיָדַע דָּבָר לֹא־יֵשׁ, עָלֵינוּ לְהִרְאוֹת עֵתָה לְיִשְׁבֵּק אֲמִין רוּחַ
וְלִמְלָאוֹת אֶת פְּקֻדּוֹתָיו, לְמַעַן יַחֲשֹׁב אוֹתָנוּ לְאוֹתָהֶם נֶאֱמָנִים,
וְאִזְּ נַעֲשֶׂה אֶת חֲפֵץ לְבַבְנוּ בְּאֵין מַפְרִיעַ.

— צִדְקָתִי, אֲשֶׁבֶן, צִדְקָתִי, — עָנָה וַעֲקֹן וַיֵּצֵא.

יָמִים רַבִּים עָבַד אֲשֶׁבֶן בְּאַמּוֹנָה אֶת יִשְׁבֵּק, וַיִּרְאֶהוּ אֶת
אֲמִץ רוּחוֹ בְּמִלְחָמוֹת הַרְבּוֹת, וַיֵּאֱמֶן בּוֹ יִשְׁבֵּק, וַיִּשְׁמְחוּ
לְמִשְׁנֵה לֹא, וְכָל אֲשֶׁר יֵשׁ לֹא נָתַן בְּיָדוֹ.

וַיְהִי בְּעָרֵב אַחֵד, בְּשׁוּב כָּל מַחֲנֵה הַשִּׁזְדֻּדִּים וַיָּבִיאוּ אִתָּם
שָׁלַל רַב וַיִּשְׁתּוּ וַיִּשְׁכְּרוּ, וַיָּבֹא וַעֲקֹן כִּד גֵּן חֲדָשׁ, אֲשֶׁר שֵׁם
בָּהּ רֶשֶׁת, וַיִּמְלֹא אֶת הַגְּבִיעִים וַיַּגִּישֵׁם אֶל הַשִּׁזְדֻּדִּים; וְאֲשֶׁבֶן

אֲשֶׁר הִתְנַבֵּר וַיִּשָּׂם לֹא פָנִים בְּשֹׁכֵר אֲשֶׁר עָבְרוּ יוֹן, לָקַח אֶת
הַגִּבִּיעַ אֲשֶׁר הִגִּישׁ וַעֲקַן לִפְנָיו, וַיִּשְׁפֹּךְ עַל בִּגְדֵי וַעֲקַן בְּגָעָרוֹ
בוֹ, אֲשֶׁר לֹא מָלֵא אֶת הַגִּבִּיעַ עַל גְּדוּזָתוֹ, וַוַעֲקַן הָרִים אֶת
יָדוֹ לַהֲפֹת אֶת אֲשָׁכָן, וַיִּתֵּר הַשּׁוֹדָדִים, אֲשֶׁר הִרְיוּ אֶת
גִּבְעֵיהֶם, קָמוּ לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם בֵּין אֲשָׁכָן וַוַעֲקָנוֹ. כַּעֲבָר זְמַן מָה
חָשׂוּ הַשּׁוֹדָדִים בָּאֵב נֹרָא בְּמַעֲיָהֶם, וַיִּמְאוּ בְּיוֹסֻרִים קָשִׁים.
וַיֵּאָסְרוּ אֲשָׁכָן וַוַעֲקָנוֹ עֲגָלוֹת אֲתֻדּוֹת לְסוּסִים אֲבִירִים,
וַיִּשְׂמֻוּ בְּעֲגָלוֹת אֶת כָּל אוֹצְרוֹת הַכֶּסֶף וְהַזָּהָב וְאֲבָנֵי הַחֵן
אֲשֶׁר בְּמַעְרָה; וְאֶת אֶהֱלִיבְמָה אָסְרוּ בַּחֲבָלִים, וַיִּשְׂמֻוּ גַם
אוֹתָהּ עַל הָעֲגָלָה, וַיִּסְעוּ דֶּרֶךְ הַיַּעַר לִבְקֹשׁ לָהֶם מְקוֹם נִסְתָּר
מֵעֵין אָדָם, אֲשֶׁר יֵשְׁבוּ שָׁמָּה בְּטַח בְּאֵין מַחֲרִיד.

וּבְיָמִים הֵהֶם וַחִיל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים מִדֵּי פַעַם בְּפַעַם
הַמִּדְבָּרָה לַעֲרֹךְ שָׁמָּה מַעֲרָכָה וּלְלַמֵּד וַיְדַהֵם לִקְרָב, לְדַעַת
לְהִדָּף אַחֵר אֶת חֵיל הָאוֹיֵב, וַיַּעֲמֵדוּ מַעֲרָכָה מוֹל מַעֲרָכָה.
בְּרֹאשׁ הַמַּעֲרָכָה הָאֶחָת עָמַד גֵּרָא וּבְרֹאשׁ הַמַּעֲרָכָה הַשֵּׁנִית
עָמַד פֶּרָאם, וַתֵּאָרֶךְ הַמִּלְחָמָה עַד הָעֶרֶב. וַתִּנְחָנָה שְׁתֵּי
הַמַּעֲרָכוֹת בְּאַהֲלִים אֲשֶׁר נָמוּ לָהֶם בַּמִּדְבָּר.

וַגֵּרָא הַשּׁוֹכֵן לְבֵדוֹ בְּאַחַד הָאֲהָלִים, וַרְק מִשְׁרָתוֹ אֶלְיֹסָף
עוֹמֵד לִפְנָיו, שָׁמַע קוֹל שַׁעֲמַת פֶּרָסוֹת סוּסִים הוֹלֵךְ וְקָרַב
אֵלָיו. וַיָּקָם גֵּרָא בְּלֹאט, וַיִּשָּׂם חֲרָבּוֹ עַל יָרְכוֹ, וַיַּעֲזֹר אֶת
אֶלְיֹסָף מִשְׁרָתוֹ, וַיִּקְרָאוּ וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם אֶל הַמְּקוֹם הַהוּא. וַיְהִי
בְּקִרְבָּם, וַיֵּרָא גֵּרָא וַהֲנִה שְׁתֵּי עֲגָלוֹת מַעֲנוֹת מִשָּׂא עוֹמְדוֹת
לִפְנָיו, וַעֲלִיָּהֶן יוֹשְׁבִים שְׁנֵי אֲנָשִׁים מְזֻנִּים סָבֵף רִגְלָם וְעַד
קִדְקֹדָם. וַיִּקְרָא גֵּרָא לֵאמֹר:

— עמדו על מקומכם ואל תגיעו יד או רגל, ואם אין
דמכם בראשכם.

אשכנ וועקן, שגיי הנזסעים בעגלות, הסירו כרגע את
קשתותם מעל שכמם, ויכווננו למול גרא ואליסף משרתו,
אולם גם הם עשו כמעשה השודדים, וימשכו בקשתם ויזרו
בהן, ויפלו ועקן ואליסף מתים. וגרא בזנן את קשתו שנית
אל אשכנ ויזר ברגלו ויפצענה.

ויקרב גרא אל העגלות, וירא את אשכנ שזכב פצוע,
ואת אהליבמה יושבת אסורה בתבלים על העגלה. ותספר
אהליבמה לגרא את כל קורותיה, ויסר גרא את התבלים
מעליה, וישבב את אשכנ הפצוע בעגלה אשר ישב בה, ואת
אהליבמה צוה למשך בפוסים הרתומים לעגלה השניה, ולנסע
אחריו עד בואם אל מחנה ישראל.

ויבא גרא את אשכנ ואת כל השלל והרכוש אשר
בעגלות לפני עתניאל.

והפצע אשר נפצע אשכנ קל היה מאד, ותחבש אהליבמה
את פצעו, ויעמד על רגליו.

ובבוא אשכנ לפני עתניאל התנפל לרגליו וינשקו ויאמר:

— אל נא תמיתני, גבור החיל, תנה לי את נפשי לשלל
ואהיה לך עבד נאמן כל הימים, ואלחם את מלחמות עמך.

ויפן עתניאל אל גרא העומד לפניו ויאמר:

— אתה לקחת שבי את האיש הזה ולך המשפט לחרין
דבר עליו אם לחיים ואם למות.

וַגֵּרָא, אֲשֶׁר לְבֹט מִזֵּב כָּלֵב יֶלֶד תָּמִים, חָמַל עַל אֲשֶׁרֶן
וַיֹּאמֶר:

— הַשֹּׁבְעָה לִּי, כִּי עֶבֶד נֶאֱמָן תִּהְיֶה לִּי כָל הַיָּמִים, וְאֶפְדָּה
אֶת נַפְשְׁךָ מִמּוֹת.
וַיִּשָּׁבַע אֲשֶׁרֶן לַגֵּרָא לִהְיוֹת לוֹ עֶבֶד נֶאֱמָן כָּל הַיָּמִים.

וְאַהוּד בֶּן גֵּרָא גָדַל וַיְהִי יֶלֶד יָפֵה עַד מָאָה, וְרַק אִסּוּר
יָד יָמִינוֹ הָיָה. וַתְּמוּנַת הַנֶּחֱשׁ אֲשֶׁר בְּבָשָׁר וְרוּעוֹ הַיְמָנִית,
לֹא סָרָה מִבָּשָׂרוֹ, וַיְהִי כָל מְרָאֵה הַנֶּחֱשׁ בְּשִׁלְל צָבָעָיו, קִשְׁקִשׁוֹתָיו
וּמַבְעוֹזָתָיו, גָּלוּיִם וְנִרְאִים לְעֵין.

וְלֵב קִצְיָעָה מָרָה עָלֶיהָ עַל אֲשֶׁר נָחֲתָם מְרָאֵה הַנֶּחֱשׁ
בְּבָשָׁר אַהוּד בֶּנָּה, וַיִּגְדַּל קִצְפָּה עַד לְהִשְׁחִית עַל עֲגִלּוֹן עוֹכֵר
נַפְשָׁהּ, וַתִּמְלֹא מִחֲשָׁבָה אַחַת אֶת כָּל נַפְשָׁהּ לֵאמֹר: וַיִּגְדַּל
אַהוּד בְּנִי וַיִּנְקֹם אֶת נַקְמָתִי בְּעֲגִלּוֹן שְׂנוֹא נַפְשִׁי, וַתְּהִי לָהּ
הַמִּחְשָׁבָה הַזֹּאת לְמִקּוֹר נִחְמָה.

וְאוּלָם בְּהִבְיטָהּ אֶל אַהוּד וַתֵּרָא, כִּי אִסּוּר יָד יָמִינוֹ הוּא,
יָדָעָה כִּי אֵךְ לִשְׂנוֹא תִנְחַם נַפְשָׁהּ בְּנַקְמָה אֲשֶׁר יִנְקֹם אַהוּד
בֶּנָּה בְּעֲגִלּוֹן, כִּי לֹא יוּכַל אַהוּד לְשַׁלֵּף חֶרֶב אוֹ לְמַשֵּׁךְ בִּקְשָׁת;
וַתְּהִי קִצְיָעָה סָרָה וּזוֹעָפָת כָּל הַיָּמִים, וְגַם בְּלִילָה לֹא סָר
הַיָּגוֹן מִמֶּנָּה, וַתִּדַּד שְׁנֵתָהּ מֵעִינֶיהָ.

וּבְחִפְצָהּ לַגֵּרָשׁ אֶת מִחְשָׁבוֹת הַתּוֹנֶה מִקְרֵב לְבָהּ הַעֲלָתָהּ
מִמַּעַמְקֵי נַפְשָׁהּ זְכֵרֹנוֹת יָמֵי נְעוּרֶיהָ, וַתִּזְכֹּר אֶת יָמֵי שְׁבִתָּהּ
בְּבֵית תַּמְנֵעַ הַזִּקְנָה, וַתַּעַל זְכֵרֹן אֶהְלִיכָמָה, אֲשֶׁר אֶהְבַּתָּהּ
כְּאַחֹת, וַיִּגְבְּרוּ רָגָשֵׁי הַנַּעֲנוּעִים בְּקִרְבָּהּ, וַתִּכַּל נַפְשָׁהּ לִרְאוֹת

את אהליבמה עוד פעם, כי אמרה: בהתרפק בת על אם
רחמניה אתרפק עליה, אשפך לפניך מרי שיחי וירוח לי.
ובחשבה מחשבותיה אלו נסגרו עפעפיה ותישן שנת
נרדדים ורגו.

כאשר פקחה קציעה ביום המחרת את עיניה עמדו גרא
ואהליבמה על יד מטתה.

וגרא אמר אל קציעה:

— הנה הבאתי לך את האשה הזאת, אשר לקחתי
בשביה, לעמוד לפניך לשרתך.

וקציעה הפירה את אהליבמה, ותשמת בה מאד. ואהליבמה
לא הפירתה.

ותשאל קציעה את אהליבמה:

— מה שלומך, אהליבמה, ומה שלום תמנע הזקנה?

— מאין תדעי, גברתי, את שמי ואת תמנע אמי הזקנה?

— האם לא תכירי, אהליבמה, את קציעה, אשר גדלת
ואשר רחמתי באהל תמנע הזקנה?

— רק בקולך הפרתיך, כי קציעה אתי, ואולם מראה
פניך שנה מאד; הזאת קציעה הרבה והענגה, האת היא בת
מטרד, אשר שפע את כבשתך רחמתי לעיניך, התזכרי את
הדמעות אשר שפכת אז?

— כמעט ששכחתי מצוקות לבבי אלה, — ענתה קציעה
ותאנח, — כי באו הצרות והרעות הרבות, אשר מצאוני אחרי

צאתי מביתכן, וישפיתוני את הצרה ההיא. הו! רבת צרונני
מטרד ועגלון, וימחו את הרך והתמלה מעל פני, וישימו לי
פנים מלאים חמה ומרי, ורק עתה, בראותי את פניך,
אהליבמה החמודה, אשר באחות מבטן היית לי ותרומיני,
עתה יסור קשי רוחי ממני וירוח לי. אדני אלהים הפיל לי
חבל בגעימים, וישלח לי את גרא נדיב הלב אלוף לראשי
והוא טוב לי, וכל אשר תשאלנה עיני לא ימנע ממני, אך
המצוקות והתלאות אשר הביאו עלי בני האדם באכזריות
לבם, הפכו את לבי הטוב, וימלאו רוחי שנאה וחמת נקם.
אודך אדני על אשר שלחת לי את אהליבמה, אשר תהיה
לי רעה נאמנה ובחיקה אשיחה את מר רוחי.
ואהליבמה אמרה:

— אודה לעשתרת אלהי, כי הביאתני לחסות בצלה, עתה
אנוח מעצבי ומרגזי, אשר שבעתי עד עתה.
ותספר אהליבמה באוני קציעה את כל התלאות אשר
עברו עליה, מיום צאתה מאהל תמנע.
וקציעה ספרה גם היא באוני אהליבמה את כל אשר
עבר עליה.

ואהוד בראותו את אהליבמה העומדת על יד קציעה
אמו ומביטה אליו ברחמים, האיר את פניו אליה ועל
שפתותיו גרזה צחוק חן. ותשפט קציעה את קשי רוחה,
ורוח צהלה האיר פניה בבמים הראשונים, בהיותה עוד
נערה קטנה, רועה את עדרי הצאן. ובעיני אהליבמה נדמה
מראה פני קציעה המאירים, כמראה השמש השבה לזרוע

אחרי הסתתרה ימים רבים תחת ערפל קודר, ולקציעה גדמה,
פי סרו מעל לבה כל האבנים הכבדות, אשר העיקו עליו,
וכל מריה ורוחה הקשה סרו, ויהיו כלא היו.
— ומה אהוד בעיניך? — שאלה קציעה את אהליבמה.
— פניו מאירים בפני אמו, אך גם עז ואמץ גבר
נשקפים מעיניו.

— הוא יתנה לגבור חיל וינקום את נקמת אמו מעגלון
מלך מואב, — קראה קציעה, וכדברה בגשה אל אהוד,
השוכב בערשו, ותגל את זרועו הימנית, ותרא אהליבמה
את דמות הנחש אשר על זרועו, — וקציעה הוציאה קול
אנחה מפיה, ותוסף לדבר וענן העצב שב להקדיר את
יפעת פניה:

— כל אשרי ואשרי הרב לא ישוה בעיני, בראותי את
המראה הנורא הזה על זרוע בני.
— ומה כל התרדה הגדולה הזאת אשר תחרדי, קציעה
התמודה? — שאלה אהליבמה בתמהון.
— נסתרו ממך דברי תורתנו, — ענתה קציעה, — כי
תועבת ישראל כל בתבת קצקע.
ותשב קציעה אל עצבונה ואל יגונה.

ואשבון, אשר לקח שבי ידי גרא ואשר נשבע להיות
לו עבד נאמן כל הימים, לא שמר את שבועתו, ויתרש
מזמות בלבו; ואולם שם לו סתר פנים, וידע לקנות את לב
גרא אדוניו לאהבה אותו, במרמתו וערמתו.

וכראות אֲשֶׁבֶן את קַצִּיעָה הַפִּירָה, כִּי רָאָה אוֹתָהּ בְּבֵית
עֶגְלוֹן, אֵד הַתִּנְכַּר אֵלֶיהָ, וַיִּשְׁמַר אֶת הַדָּבָר בְּלִבּוֹ בְּאָמְרוֹ:
— עֵתָּה אוֹכֵל לָשׁוּב אֶל עֶגְלוֹן מִלְכִּי וּלְגִלּוֹת אֶת אֲזִנּוֹ עַל
דָּבָר קַצִּיעָה אֲהוּבַת נַפְשׁוֹ, וְהוּא יַעֲשִׂירָנִי עֹשֶׂר גָּדוֹל, וְגַם
יִוְשִׁיבֵנִי עַל כִּסֵּא כְבוֹד בֵּין שָׂרֵי הַמְּלוּכָה הַגְּדוֹלִים, וְאוֹלָם
עָלִי לַחֲכוֹת עוֹד לַעֲת מְצוּא, עָלִי לָרְכֹז גַּם אֶת אֲמוֹן רוּחַ
קַצִּיעָה הַנִּבְרָת, כַּאֲשֶׁר רִכְשָׁתִי אֶת אֲמוֹן רוּחַ גֵּרָא, וְאִזּוּ יִתְנוּנִי
לְלָכֶת אֶל כָּל אֲשֶׁר תֵּאֵנָה נַפְשִׁי.

וְאִהְיֶה אֲשֶׁבֶן לְאַהֲלִיבְמָה גְּבֵרָה מִיּוֹם, וַיִּגַּל לַפְּנִיָּה
אֶת כָּל לִבּוֹ, וְגַם אֶת מַחֲשַׁבְתּוֹ הִרְעָה אֲשֶׁר חָשַׁב לִבְנֹד בְּגֵרָא
אֲדוֹנּוֹ, לֹא הִסְתִּיר מִמֶּנָּה; וְאַהֲלִיבְמָה שָׁמְעָה אֶת כָּל דְּבָרָיו
וְרוּחָהּ בְּקִרְבָּהּ סָעָר, אוֹלָם הִיא הִבְלִיגָה עַל סַעֲרַת נַפְשָׁהּ,
וַתִּבְקַשׁ מִמֶּנּוּ, כִּי יִתֵּן לָהּ אֶרְכָּה שְׁלֹשֶׁת יָמִים, לַחֲשַׁב עִם
נַפְשָׁהּ, אִם לִשְׁמוֹעַ אֶל דְּבָרָיו וְאִם לַחֲדַל.

וּבַעֲרָב, בְּשׁוּב גֵּרָא מִפֶּקֶד אֶת צְבָאוֹתָיו, גִּלְתָּה אַהֲלִיבְמָה
בְּאֲזִנּוֹ אֶת כָּל מַחֲשַׁבוֹת אֲשֶׁבֶן.

וַיִּשְׁלַח גֵּרָא אֶחָד מֵעַבְדָּיו לִקְרֹא אֵלָיו אֶת אֲשֶׁבֶן, וַיַּדְבֵּר
גֵּרָא אֵלָיו לֵאמֹר:

— אֲמַרְתִּי אֲכַנְסֶךָ תַּחַת כַּנְפֵי דָתְנוּ, וְאוֹלָם אַחֲרֵי רְאוֹתִי,
כִּי אֵין בְּקִרְבְּךָ נִכּוֹנָה, וַתַּחֲלַל אֶת שְׁבוּעָתְךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ
לְהִיזֹת לִי לַעֲבֹד נְאֻמָּן, נַחֲמַתִּי עַל מַחֲשַׁבְתִּי הַטּוֹבָה, וְעֵתָּה:
בָּרַח לְךָ מִזֶּה וּלְךָ אֶל אֲשֶׁר תִּשְׁאַנָּה אוֹתְךָ רִגְלִיךָ. יִשְׁלַם לְךָ
אֱלֹהִים כְּמַעֲלָלֶיךָ הָרָעִים, וַיְדִי אֵל תְּהִי בָּךְ.
וַיֵּצֵא אֲשֶׁבֶן מֵאֵת פָּנָיו גֵּרָא בְּחָרִי אָף.

וַיֵּשֶׁב אֲשָׁכֵן אֶרְצָה מוֹאָב לְבֹאֵל לִפְנֵי עֲגִלֹן. וְלֹא נִתְּנוּהוּ
שׁוּמְרֵי הַסֶּף לְבֹאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ. וַיִּפְצַר אֲשָׁכֵן בְּשׁוּמְרִים מְאֹד,
וַיֹּסֶפֶר לָהֶם, כִּי פָלִיט מוֹאָב הוּא, אֲשֶׁר נָפַל שָׁבִי בְיַדִּי הָעֲבָרִים,
וְכִי הוּא אֶחָד מֵעֲבְדֵי הַמֶּלֶךְ הַנְּאֻמָּנִים, אוֹלָם אֵת דְּבַר קְצִיעָה
הַסְתִּיר מֵהֶם.

וַיָּבֹא רֹאשׁ הַשׁוּמְרִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, וַיַּגִּד לוֹ אֵת דְּבָרֵי אֲשָׁכֵן.
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל הַשׁוּמֵר:
— לָךְ שָׂאֵל אֵת שְׁמוֹ.

וַיִּשְׂאֵל לְשִׁמוֹ, וַיַּגִּד לוֹ אֲשָׁכֵן. וַיָּבֹא הַשׁוּמֵר וַיַּגִּד לַמֶּלֶךְ.
וַיִּקָּם הַמֶּלֶךְ בַּחֲמָתוֹ מֵעַל כִּסְאוֹ וַיִּקְרָא בְּקֶצֶף גְּדוֹל:

— הֵן זֶה הוּא אֲשָׁכֵן אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיו לְבַקֵּשׁ אֵת קְצִיעָה,
וְגַם הָעִידֹתִי בּוֹ לְבַל יוֹסִיף רְאוֹת פָּנָי, אִם אֵין קְצִיעָה אִתּוֹ,
וְאִיךָ מָצָא הָעֶבֶד הַנִּקְלָה הַזֶּה אֵת לְבֹו לְבֹא לִפְנֵי; מִזֹּת יוֹמַת
כֵּן מָסַר זֶה, אֲנֹכִי אֲמִיתָנּוּ בַּחֲרֹב, מִחֲרָה וְהִבִּיאָהוּ אֵלַי.
וַיָּבֹא אֲשָׁכֵן עַד לִפְנֵי כִסֵּא עֲגִלֹן הַמֶּלֶךְ.

וַיֹּאמֶר עֲגִלֹן לְשַׁלֵּף חֲרָבּוֹ מִתַּעֲרָה לְהָמִית אֵת אֲשָׁכֵן.
אֵךְ מִשְׁמֵן בָּשָׂרוֹ לֹא נִתְּנָהוּ לַעֲשׂוֹת מַחְשָׁבָתוֹ מִחֲרָה, וְאֲשָׁכֵן
נָפַל לְרַגְלֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא:

— שָׂא נָא אֲדוֹנִי וּמִלְכִּי רַב הַחֶסֶד. מַה בָּצַע בְּדָמִי
בְּרִדְתִּי קִבְּרִי, וְאִתִּי יַחַד יִרְדְּ גַם דְּבַר קְצִיעָה אֲשֶׁר אִמַּרְתִּי
לְגַלּוֹת בְּאֲזְנֵי הַמֶּלֶךְ.

בְּשִׁמְעַע עֲגִלֹן אֵת הַשֵּׁם קְצִיעָה נִשְׂאָה עַל שִׁפְתֵי אֲשָׁכֵן,
וַיֵּשֶׁב אֵת יָדוֹ מִן הַחֲרָב אֲשֶׁר אָמַר לְהוֹצִיאָהּ מִתַּעֲרָה וַיֹּאמֶר:

— הַיּוֹדֵעַ אֶתָּה דָּבָר עַל אֲדוֹת קָצִיעָה?

— יָדַעְתִּי, אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ, גַּם יָדַעְתִּי. יֵצוּה נָא אֲדוֹנֵי
הַמֶּלֶךְ וְאֶסְפֵּר, וְאַחֲרֵי כֵן יַעֲשֶׂה כִּי כְּטוֹב בְּעֵינָיו.

— סֵפֶר נָא לִי אֵת כָּל אֲשֶׁר יָדַעְתָּ, אֵל תִּכְחַד דָּבָר.
וַיִּסְפֹּר אֲשַׁבֵּן לַמֶּלֶךְ אֵת כָּל אֲשֶׁר יָדַע עַל דָּבָר קָצִיעָה.
וַיְצִו עֲגִלּוֹן אֵת אֶחָד מִשָּׂרֵי הַמְּלוּכָה לִכְתֹּב סֵפֶר אֵל
עֲתַנְיָאל וְלַחֲתֹם אוֹתוֹ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ.

וַיִּשְׁלַח עֲגִלּוֹן אֵת הַסֵּפֶר בְּיַד אֶחָד הַמַּלְאָכִים.

וַיָּבֹא הַמַּלְאָךְ אֶל עֲתַנְיָאל בֶּן קֶנֶז וַיִּתֵּן אֵת הַסֵּפֶר עַל
יָדוֹ, וּבִסְפֹּר כְּתוּב לֵאמֹר:

”שָׁמַע שְׁמַעְתִּי, כִּי קָצִיעָה בַּת מִטְרָד אֲשֶׁר לְקַחְתִּיהָ
בְּשִׁבְיָה בְּיוֹם הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר גָּלַחַם מִטְרָד עַל מִידְבָּא, וְאֲשֶׁר
הִרְגָה אֵת עַכְבּוֹר שְׁלִישִׁי וַתִּכְרַח, גִּמְצָאָה כְּגִבּוֹל אֶרְצָכֶם.
וַעֲתָה הִשִּׁיבוּ אוֹתָהּ לִי בְּשָׁלוֹם, וְאִם אֵין אָבִיא אֵל גְּבוּלְכֶם,
וְאֵתִי חֵיל עֲמֹזָן וְעַמְלָק בְּעָלֵי בְרִיתִי, וְאַחֲרֵיב אֵת אֶרְצָכֶם,
וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי לְעַבְדִּים.

וַעֲתַנְיָעַל זָקֵן מְאֹד וְלֹא יָכֹל עוֹד לָצֵאת וְלָבֹא לִפְנֵי
הַמֶּלֶךְ.

וַיַּחֲרֹד עֲתַנְיָאל חֲרָדָה גְּדוֹלָה, כִּי יָדַע, כִּי רַב מִסְפֵּר הַחֵיל
אֲשֶׁר לְעֲגִלּוֹן, הִרְבֵּה מְאֹד עַל חֵיל יִשְׂרָאֵל.

וַיִּקְרָא עֲתַנְיָאל אֵלָיו אֵת עֶבְסָה אִשְׁתּוֹ, וַיִּקְרָא בְּאָזְנוֹהָ
אֵת דְּבָרֵי הַסֵּפֶר אֲשֶׁר שָׁלַח עֲגִלּוֹן.

וַתַּעַן עֶבְסָה וַתֹּאמֶר:

— חלילה לנו מהשיב את קציעה בת עמינדב לעגלון
מלך מואב, אשר הרבה לענותה. אנכי אלהים, אשר הציל
אותנו מיד פושן רשעתים, הוא יצילנו גם מיד עגלון מלך מואב.
ויפן עתניאל אל המלאך אשר שלח עגלון ויקרא אליו
לאמר:

— כה תאמר לאדוניך לעגלון: חלילה לנו מהשיב את
קציעה אליו, כי לא בת מטריד היא, כי אם בת עמינדב,
אשר ילדה לו אביגיל אשתו בהיותה בשביה בידי מטריד,
אשר לקחה בשביה, בהלחם מלך ערד עם ישראל, בעלותם
מארץ מצרים. וגם לא חטאה קציעה בהרגה את עכבור,
אשר קם עליה לרצחה נפש.

ויבא המלאך וישב לעגלון בדברים אשר דבר אליו עתניאל.
ויאסף אליו עגלון את בני עמון ועמלק, ויעלו וירשו
את עיר התמרים.

ויעבדו בני ישראל את עגלון מלך מואב שמונה עשרה
שנה.

ואהבת קציעה ואהליבמה גדלה למן היום אשר גרש
גרא את אשכנז מביתו, וגם בעיני גרא גדל ערך אהליבמה.
ואהליבמה אשר ראתה את כל הטוב והחסד, אשר עשה
עמה גרא, ותתבונן אל כל דרכי בני ישראל וחקותיהם,
דבקה לבמה לאהבה את ישראל ואת משפטיו, ותבקש את
קציעה להכניסה תחת כנפי אמונת העברים, וקציעה לא
אחרה למלאות את בקשתה.

וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר מָלְאָה אֶהְלִיבָמָה אַחֲרֵי מִצּוֹת אֲדוֹנָי לְכָל
מִשְׁפָּטֶיהֶן, קָרָאָה קָצִיעָה אֵלֶיהָ לֵאמֹר:

— הֲלֹא נִבְקַשׁ לְךָ, אֶהְלִיבָמָה, מְנוּחַ אֲשֶׁר יִיטֵב לְךָ.
הִנֵּה נִמְצָא בְּמִתְנָנוּ אִישׁ יִשְׂרָאֵל, גִּבּוֹר חֵיל, פָּרָאִם שְׂמוֹ, אֶחָד
מֵרָאשֵׁי שְׂרָי הַצָּבָא אֲשֶׁר לַעֲמֻנּוֹ, אוֹתוֹ בְּחִרְתִּי לַהֲיוֹת לְךָ
לְאֵלוֹף נְעוּרֶיךָ. הִנֵּה הוּא קְרוֹא מְחַר לְאַכֹּל אֶתְנִי לָחֶם, וְרָאִית
אֶת פָּנָיו, וְאִם יִיטֵב בְּעֵינֶיךָ נִשְׁאֵל אֶת פִּיו, וְהִנֵּה כַּאֲשֶׁר יֵאוֹת
לְדַבְּרִינוּ וְהָיִית לִי לְאִשָּׁה.

וְהָיִי אֶהְלִיבָמָה לְפָרָאִם לְאִשָּׁה, וְתִלְדַּ אֶהְלִיבָמָה לִּי בֵּין
וְתִקְרָא שְׁמוֹ אֲבִינָעִם, לֵאמֹר: בְּנִי זֶה יִהְיֶה לִּי לְאֵב נָעִים
תַּחַת אָבִי אֲשֶׁר לֹא יִדְעָתִיו.

וַעֲגֹלֹן הַכְּבִיד אֶת עֲלוֹ עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲנֵם, וַיִּשֶׁם עֲלֵיהֶם
מִם כְּבִד מִנְשָׂא. וַעֲתָנִיָּאל רָאָה אֶת כָּל הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מִצָּאָה
אֶת עַמּוֹ וְלֹא יָכַל לְהוֹשִׁיעַ לָהֶם, כִּי סָר כַּחוֹ לַעֲת וּקְנָתוֹ,
וַיֵּצֵר לִּי הַדְּבָר מְאֹד, וַיַּפֵּל לְמִשְׁכָּב וַיָּמִים רַבִּים, עַד אֲשֶׁר הִשְׁיֵב
רוּחוֹ אֶל הָאֱלֹהִים וְכָל יִשְׂרָאֵל בָּכוּ וַיִּסְפְּדוּ לִּי וַיַּעֲשׂוּ לִּי אֵכֶל
גָּדוֹל שְׁלֹשִׁים יוֹם וַיִּקְבְּרוּהוּ בְּקֶבֶר כָּלֵב בֶּן יִפְתָּה אֲשֶׁר בְּחֶבְרֹן.
וְהַשְׁמוּעָה עַל מִזַּת עֲתָנִיָּאל הִגִּיעָה עַד לְאֲזָנֵי עֲגֹלֹן מֶלֶךְ
מִזָּאֵב, וַיִּוֹסֶף לְשַׁלַּח מַלְאָכִים אֶל גֵּרָא, לְהִשְׁיֵב לִּי אֶת קָצִיעָה,
כֵּן יִכְבִּיד עֲלוֹ עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל אַחַת שָׁבַע.

וַיִּתְעַצֵּב גֵּרָא מְאֹד אֶל לְבָבוֹ, וְלֹא יָדַע לִשְׁתִּי עֲצוֹת בְּנִפְשׁוֹ,
וַיִּלְךָ קוֹדֵר וְזוֹעֵף כָּל הַיּוֹם.

וקציעה התבוננה אל פני גרא פי רעים הם, ותשאלהו
לאמר:

— מדוע פניך רעים, גרא מחמל נפשי? הלא תגיד לי.

— אין דבר, קציעה תמתי, אין דבר.

אולם קציעה לא האמינה הפעם לדברי גרא, ותוסף לשאל
אותו. ויצר לגרא מאד, וקציעה לא הרפתה ממנו, ויגל
גרא לפניה את כל לבו, ויספר לה את כל הדברים, אשר
שלח לו עגלון ביד המלאכים.

ותען קציעה ותאמר:

— מסרני נא ביד עגלון לעשות בי כטוב בעיניו, פי
לא אוכל לראות ברעה אשר ימצא את עמי בגללי.

ולא אבה גרא לשמע בקול קציעה, ויקרא לפראם לשמע
את אשר בפיו.

ויפראם אמר:

— נאספה נא את כל ראשי העם, ונקניו ושופטיו ונשאלה
את פיהם, וככל אשר יזוננו נעשה.

ויעש גרא כדברי פרעם.

ויענו ראשי העם, ונקניו ושופטיו פה אחד ויאמרו:

— חלילה לנו למסר את קציעה החמודה בידי עגלון
לענותה נפש. בלנו נחליץ ונעלה למלחמה על עגלון, אולי
יהיה אלהי מעמנו ויכל נוכל לפרק את על עגלון מעל שכמנו,
והיינו לעם חפשי כאשר היינו בימי עתניאל.

ואהוד אז בן שש עשרה שנה, וישמע גם הוא את דברי
הזקנים אשר אמרו להלחם בעגלון מלך מזאב, ויגש אל
אביו ויקרא:

— ספחני נא, אבי, גם אני ואת רעי אבינעם בן פראם
אל חיל צבא המתנדבים לעזרת אדני בגבורים.

— לא תוכל, בני, לצאת למלחמה, כי צעיר אתה.

— יד אדני לא תקצר מהושיע את עמו ישראל ביד כל
אשר יבחר. הן גם בהוציא אדני את ישראל מיד מצרים
בחר במשה איש האלהים ערל השפתיים לדבר באזני פרעה
ובאזני עבדיו את דבריו. אולי יבחר אדני גם בי להושיע
את עמו מיד לוחציו ונוגשיו, כי אתה תראה, אבי, כי כחי
עמי, ובדברז פנה אל אחד העבדים הנצבים על המשמר,
ויסר את קשתו מעל שכמו, וידרךנה ויכוננה אל מול העורב
בעופו למרח יונה וכה, ויזר בו חץ, וימיתחו. אחרי כן הוציא
בידו השמאלית חרב קטנה מפתח למדיו, גמד ארבה, ויאמר:
— יצוה נא, אבי, את אחד ממבחר גבוריו להלחם בי,
ונראה מי יגבר.

ויאמר גרא אל יחלאל, אחד מראשי גבורי החיל, קח
לך קסם ושום אותו על חרבך, לבל תפצע את בשר אהוד
בני, וצא אתו למלחמה. ויעשו יחלאל ואהוד כדבר גרא.
ויאמר גרא אל אהוד:

— הן הראיתי, בני, כי רב כחך לקלע בקשת, עתה
הראני נא את תנופת חרבך, אף לאט לך בני, פן תפח
את יחלאל.

דְּבָרֵי גֵרָא הַנֶּאֱמָרִים בְּלַעַג קָל, הָעִיבוּ אֶת פְּנֵי אַהוּד מַעַט,
אֵךְ הוּא הִתְאַוָּשׁשׁ וַיִּקְרָא לְגֵרָא אָבִיב:

— צוּה נָא עַל יַחְלָאֵל גְּבוּר הַחִיל, לְבַל תַּחֲזוּס עֵינֵי עָלִי,
וַיִּתְאַוֵּר נָא בְּכָל מַאֲמָצִי כַחַז לְהַכְרִיעַנִי תַחְתָּיו.

וַיִּתֵּן גֵּרָא אוֹת, וַיִּקְוִמוּ אַהוּד וַיַּחְלָאֵל אִישׁ עַל רַעְהוּ,
וַיִּנְזַפּוּ מַרְבוּתָם אִישׁ אֶל מוֹל רַעְהוּ. וַיִּלַּחֲמוּ בְּגִבּוּרָה גְדוּלָּה,
עַד כִּי גִלָּאָה יַחְלָאֵל גְּבוּר הַחִיל, וְלֹא עָצַר כַּח לַעֲמֹד גָּגֵד
הַגְּבוּר מִמָּנוּ.

וַיִּמְתְּאוּ כָּל הַנֶּאֱסָפִים בָּךְ וַיִּקְרָאוּ:

— יַחֲי אַהוּד בֶּן גֵּרָא גְבוּר הַחִיל!

— עֲתָה הֵן תִּסְפָּחֵנִי אָבִי אֶל צָבָא הַמְּלַחְמָה! — קָרָא
אַהוּד בְּפָנָיו צוֹהֲלִים.

— אָמֵנָם הָרֵאִיתִי, אַהוּד בְּנִי, כִּי גְבוּר חֵיל אַתָּה, כִּי
שָׂרִיתָ עִם אֶחָד מֵרָאשֵׁי הַגְּבוּרִים אֲשֶׁר בְּמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַתּוּכַל
לֹא, אָפֶס כִּי לֹא אוּכַל לְמַלְאוֹת בְּקִשְׁתְּךָ, כִּי רַךְ וַיַּחֲדִיד אַתָּה
לְקַצִּיעָה אִמְךָ, וְאִם יִקְרָךְ אֶסּוֹן בְּמִלְחָמָה, וְהוֹרֶדְתָּ אֶת אִמְךָ
בְּגִזּוֹן שְׂאוּלָה.

וְלֵב אַהוּד הִתְחַמֵּץ בְּקִרְבּוֹ בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי גֵרָא אָבִיו,
וַיַּחֲנֹן קוֹלוֹ וַיֹּאמֶר:

— נִשְׂאָלָה אֶת פִּי אִמִּי.

— לוֹ יְהִי כְּדְבָרֶיךָ, בְּנִי, עֲנֵה גֵרָא.

וַיִּקְרַב אַהוּד אֶל קַצִּיעָה אִמּוֹ וַיֹּאמֶר:

— הִנֵּה יָדַעְתִּי, אִמִּי, כִּי עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִכּוֹן לַצָּאֵת
לְמִלְחָמָה גָּגֵד חֵיל עֲגָלוֹן מֶלֶךְ מוֹאָב וְאֲנֹכִי יָכֹל אוּכַל לְנוֹפֵף

חֶרֶב וְלָדְרוֹךְ קָשֶׁת בְּאֶחָד מִגִּבּוֹרֵי יִשְׂרָאֵל; כִּי לְמַדְנֹו אָנֹכִי
וְאֶבְינְעֶם בֶּן אֶהְלִיבְמָה אֶת יָדֵינוּ לְמִשּׁוֹךְ בִּקְשֶׁת וְלִזְרוֹק חֲנִית.
אוּלָם אָבִי יִמְנְעֵנִי מִלִּכְתּוֹת אִתּוֹ יַחַד לְמַלְחָמָה בְּאַמְרוֹ, כִּי אִתִּי
לֹא תֵאבִי לְתֵת אוֹתִי לְלָכֶת לְעֹזֶרֶת אֲדוֹנִי בַּגִּבּוֹרִים.

וַתַּעַן קִצִּיעָה וַתֹּאמֶר:

— רֵאָה הַשְׁבַּעְתִּיךָ בְּנִי, כִּי לֹא תִשְׁקַט וְלֹא תִנּוּחַ עַד
שֶׁפָּקַדְךָ אֶת דָּם עִגְלוֹן מֶלֶךְ מִזָּאֵב.

וַיְבַרְכֶּהָ חֲשִׁפָה קִצִּיעָה אֶת זְרוּעָהּ וַתַּגֵּל אֶת הַמּוֹנֵת
הַנִּחַשׁ בְּשִׁלָּל צִבְעִיו, בַּת־מוֹנֶה אֲשֶׁר רָאָה אֶהוּד עַל זְרוּעֵ יָדוֹ
הַיְמָנִית.

— וְלָמָּה תִּרְאִינִי אֶת הַתְּמוּנָה הַנּוֹרָאָה, אִמִּי?

— אֶת הַתְּמוּנָה הַנּוֹרָאָה הַזֹּאת חֲרַת עִגְלוֹן מֶלֶךְ מִזָּאֵב
בְּבִשְׂרִי, עַל אֲשֶׁר מֵאַנְתִּי לְשִׁמּוֹעַ בְּקוֹלוֹ לְהִיזֹת לוֹ לְאִשָּׁה,
וַעֲתָה שְׁלַח מִלְּאָכִים לְבַקֵּשְׁנִי וְלְהַשִּׁיבֵנִי אֵלָיו, לְמַעַן יוֹסִיף
לְעַנּוֹת אוֹתִי.

וַתִּסְפֹּר קִצִּיעָה בְּאָזְנוֹ אֶהוּד בְּנָה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָהּ
עִגְלוֹן, וְגַם אֶת דְּבַר אֲשֶׁבֶן סִפְרָה לוֹ.

— לֹא טוֹב עָשָׂה אָבִי, כִּי קָרָא דְרוֹר לְעֶבֶד הַנִּקְלָה הַזֶּה
כִּי עַל בֶּן בָּאֲתָנוּ כָּל הַרְעָה הַזֹּאת. לֵב תָּמִים לְאָבִי וְלֹא
יָדַע מִזְמוֹת רִשְׁעֵי בְנֵי הָאָדָם. וְאוּלָם לֹא בֶן אֲנֹכִי, כִּי רַק
עִם אֲנָשִׁים תְּמִימִים אֶתְמָם, וְעִם עֲקָשִׁים וְגִלְזִי דֶרֶךְ אֶתְפָּל;
וַעֲתָה בְּשִׁמְעִי אֶת כָּל קוֹרוֹתֶיךָ גִּשְׁבַּעְתִּי בִשְׁם אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל
כִּי כָל עוֹד עִגְלוֹן מֶלֶךְ מִזָּאֵב חַי לֹא אֶתֵּן מְנוּחָה לְגַפְשִׁי;

מזת יומת הנָּבֵל הָיָה אֲשֶׁר עָנָה אֶת נִפְשָׁךְ, בַּחֶרֶב הַזֹּאת
יפול וְדָמִיו יִגְרוּ אֶרֶץ־הָאָדָמָה.

— אוֹדֶךָ בְּנִי, עַל אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְנִקְזֹם אֶת נַקְמָתִי בְּעוֹכֵר
חַיִּי, וְאוֹלָם עָתָה לֹא אוֹכֵל לְתַתֶּךָ לְצֹאֵת לְמַלְחָמָה, כִּי
עוֹד לֹא מָלְאוּ לְךָ שָׁנוֹת גָּבֶר. שָׁבָה נָא עִתָּה עִמָּדִי, וְהָיָה אִם
יִגְבֶּר גֶּרָא אֲבִיךָ עַל חֵיל עֲגֻלּוֹן וְנִכְנִיעֵהוּ הֲלֹא תוֹכֵל לַעֲשׂוֹת
נִקְמָה בְּעֲגֻלּוֹן בְּהִיזָתוֹ שְׁבוּי חֶרֶב, וְאִם יִגְבֶּר חֵיל עֲגֻלּוֹן גַּם
הַפַּעַם עַל חֵילָנוּ אֲנִי נִכְנָע לְפָנָיו לְמַרְאִית עֵינַי, וּבָךְ בְּטַחְתִּי,
כִּי כְּאֲשֶׁר תִּגְדֹּל וְהָיִיתָ לְאִישׁ תִּנְקֹזִם בְּעֲגֻלּוֹן אֶת נַקְמַת עַמָּנוּ
וְאֶת נַקְמָתִי אֲנִי.

— כִּדְבָרֶיךָ אֶעֱשֶׂה!

וַתִּחַבֵּק קִצִּיעָה אֶת אֶהוֹד בְּנָהּ וַתִּשְׁקָהוּ וַתֹּאמֶר:

— יְהִי אֱלֹהִים עִמָּךְ, אֶהוֹד מִחֲמַל נַפְשִׁי!

וַיֵּצֵא אֶהוֹד מֵאֵת פָּנָיו אִמּוֹ וְלִבּוֹ מֵלֹא עֹז וּגְבוּרָה.

וְחֵיל יִשְׂרָאֵל גִּנָּף לְפָנָיו חֵיל עֲגֻלּוֹן. וַיִּשְׁלַח עֲגֻלּוֹן מַלְאָכִים
אֶל גֶּרָא וְאֶל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: הָשִׁיבוּ לִי אֶת קִצִּיעָה
וְאֶסִּירָה אֶת יָדֵי מַכֶּם.

וַיַּעַן גֶּרָא וְזִקְנֵי הָעָם אֶת עֲגֻלּוֹן לֵאמֹר: תָּנוּ לָנוּ שְׁבַעַת
יָמִים עַד אֲשֶׁר נִחְרָץ דְּבָרְךָ.

וַיָּאוֹז עֲגֻלּוֹן לְדַבְּרֵי גֶרָא וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל.

וְלֵב אֶהוֹד לֹא נָפַל עָלָיו בְּהִנָּגֵף חֵיל יִשְׂרָאֵל לְפָנָיו חֵיל
עֲגֻלּוֹן, וַיֵּאָסֶף הוּא וְאֲבִינָעִם בֶּן אֶהֱלִיבָמָה אֶת כָּל בַּחוּרֵי

יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר לָבָם כָּלֻבוֹ, וַיִּסְתְּרוּ בְּאַחַת הַמְּעָרוֹת, וַיִּתְּנֵצוּ
בְּמָה לְהוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל.

וּמִדֵּי הַתְּאֵסָף בַּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל בַּמְּעָרָה, וְעַמֵּד אֱהוּד בֶּן
גֵּרָא עַל יַד פֶּתַח הַמְּעָרָה, לִשְׁמֹר עָלֶיהָ מִפְּנֵי חֵיל עֲגִלּוֹן;
וְאַבְינֵעַם בֶּן אֶהֱלִיבָמָה לִפִּיד אֵשׁ בְּיָדוֹ לְהָאִיר אֶת חֹשֶׁכֶת
הַמְּעָרָה, וּבָשׁוּב אֱהוּד אֶל הַמְּעָרָה, וַיָּצֵא אֶבְינֵעַם וְעַמֵּד הוּא
עַל הַמִּשְׁמֶר, וְאֱהוּד יָבֹא אֶל תּוֹךְ הַמְּעָרָה וְדָבָר אֶת דְּבָרָיו
בְּאָזְנֵי הַנָּאֻסִּים.

הַחֹשֶׁךְ כָּסָה אֶת הָאָרֶץ, וְשׁוֹמְרֵי הַחֶרֶשׁ, אֲשֶׁר הָעַמִּיד
עֲגִלּוֹן בְּכָל עָרֵי יִשְׂרָאֵל, לִבְעֹבֹר וַיָּבִיאוּ אֶת בַּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל
מִהַתְּאֵסָף יָחַד וּמִהַפִּיחַ רוּחַ מֶרֶד נִגְדּוּ, שׁוֹטְטִים בַּחוּצוֹת וַיִּרְאוּ
אֶת הַמְּעָרָה אֲשֶׁר עַמֵּד אֱהוּד עַל פֶּתַחָהּ; אוֹלָם אֱהוּד הִתְבּוֹנֵן
אֲלֵיהֶם, וַיֵּרָא כִּי הוֹלְכִים הֵם וְקָרְבִּים אֶל הַמְּעָרָה, וּבְטָרֵם יָגִשׁוּ
אֶל הַפֶּתַח הוֹצִיא אֶת חֶרְבּוֹ אֲשֶׁר מִמַּחַת לְמִדְּיוֹ, וַיַּךְ בָּהּ
אֶת שְׁנֵי הַשׁוֹמְרִים וַיְמִיתֵם וְאֱהוּד נָתַן אוֹת לַיּוֹשְׁבִים בַּמְּעָרָה,
כִּי יַחֲיִשׁוּ אֵלָיו לְעֹזְרָה. וַיָּצֵאוּ שְׁנַיִם מִבַּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל אֶל
אֱהוּד, וַיִּצְּוּם לְהִבִּיאַת אֶת פְּגָרֵי שְׁנֵי הַחֲלָלִים אֶל הַמְּעָרָה כְּגִימָה
וְאֶת אֶבְינֵעַם צִוָּה לַעֲמֹד עַל הַמִּשְׁמֶר. וַיָּבֹא אֱהוּד אֶל הַמְּעָרָה,
וַיֵּצֵא לְהוֹקִיעַ אֶת רִאשֵׁי שׁוֹמְרֵי הַחֶרֶשׁ עַל קִירוֹת הַמְּעָרָה,
וְכָל בָּחוּר אֲשֶׁר נָדְבוּ לָבוֹ לָבֹא לְעֹזְרַת אֱהוּד בֶּן גֵּרָא וְאַנְשָׁיו
לִפְרֹק אֶת עֲגִלּוֹן מֵעַל צִוְּאָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁם אֶת יָדוֹ עַל
רֹאשׁ שְׁנֵי הַמוֹקְעִים וַיִּשָּׁבַע לֵאמֹר: כֹּה יַעֲשֶׂה לְרֹאשֵׁי אִם
אֲחַלֵּל אֶת שְׁבוּעָתִי אֲשֶׁר גִּשְׁבַּעְתִּי לַעֲמִי וּלְאַלְהֵי.

וַיֵּצֵאוּ אֹהֶד לְהַאֲסֹף כָּל הַיּוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת כְּלִי נְחֹשֶׁת וּבְרָזָל
וּלְתַת עַל יָדָם בַּסֵּתֶר אֶת הָאֲתִים וְהַמְזֻמְרוֹת, לַעֲשׂוֹת מֵהֶם
חֲרֻבוֹת קִצְרוֹת, וּבַחֲזֹרֵי יִשְׂרָאֵל חָגְרוּ גִשְׁקָם מִתַּחַת לְמַדִּיָּהֶם
לְמַעַן לֹא יָדַע אִישׁ כִּי חָרַב עַל יָרֵכָם, וַיְהִיו עָרוּכִים לְהַתְנַפֵּל
עַל חֵיל עֲגֻלּוֹן וּלְהַנָּקֶם בָּהֶם עַל כָּל הָרָעָה אֲשֶׁר הֵם עוֹשִׂים
לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל. כָּכָה יַעֲשׂוּ אֹהֶד וּבַחֲזֹרֵי יִשְׂרָאֵל כָּל הַלִּילּוֹת.

וַיִּקְרָא אֶסָף אֶת כָּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לְהַתְיַעֵץ עַל צְפוֹנוֹתֵיהֶם
לְדַעַת מַה לַּעֲשׂוֹת אֶת עֲגֻלּוֹן מֶלֶךְ מִזְרָב.
וַיָּקָם אֶחָד הַזִּקְנִים וַיִּקְרָא לֵאמֹר:

זֶה שְׂמוֹנֶה עֶשְׂרֵה שָׁנָה גָּשָׂא וְנִסְבּוֹל כָּל יַד עָמַל וּתְלָאָה,
בְּגִבּוֹרִים גִּלְחַמְנוּ בַּחֵיל עֲגֻלּוֹן, שִׁפְכְנוּ דַמְנוּ כַּמִּים, אוֹלָם לֹא
יִכְלָנוּ לַעֲמֹד בַּמַּעֲרָכָה נֶגֶד חֵיל עֲגֻלּוֹן הָרַב וְהָעֲצוֹם. מִבְּחֵר
בְּנֵינוּ הוֹצֵאוּ לְהוֹרֵג וּבְנוֹתֵינוּ גִמְּכָרוּ לְשִׁפְחוֹת וּלְטַבָּחוֹת,
רוֹשְׁשָׁנוּ וְדִלְזָנוּ, אֵין לָנוּ בְּמָה לְהַחֲיוֹת אֶת גִּפְשָׁנוּ וְאֶת גִּפְשׁ
עוֹלָלֵינוּ וְטַפָּנוּ, כָּל חֲלָקָה טוֹבָה נִשְׁחַתָּה, וְכָל מַקְנֵנוּ אֲשֶׁר
גִּשְׁאָרוֹ לְפָלִיטָה עוֹד מַעֲט בְּרָעַב יִגְוְעוּ, כִּי אֵין מַרְעָה לָהֶם,
וְעַתָּה לָמָּה נִכְלָה כְּחַנּוּ לְרִיק, הִבָּה נּוֹצִיא לַעֲגֻלּוֹן אֶת קִצִּיעָה
וְלֹא יוֹסִיף עוֹד לְהַכְפִּיד אֶת עַלּוֹ הַקִּשָּׁה עָלֵינוּ.

וְכָל הַזִּקְנִים הִתְרִישׁוּ וְלֹא עָנוּ דָּבָר, כִּי לֹא קָם רוּחַ
בְּאִישׁ, וַיֵּשֶׂא גֵרָא אֶת קוֹלוֹ וַיִּקְרָא:

— אָכֵן גִּמְרַתֶּם אִמֵּר לְמִסֵּר אֶת קִצִּיעָה לַעֲגֻלּוֹן מֶלֶךְ מִזְרָב,
לְהַתְעַלֵּל בּוֹ, וְאַנְכִי חֲלִילָה לִי מִהַמְרוֹת פִּיכֶם, וְגַם קִצִּיעָה רַעֲיָתִי
נִכְוֶנָה לְהַקְרִיב מִיָּה קֶרֶן לַעֲמָה, וְאוֹלָם מִי זֶה יָבִיא אֶת

קציעה לעגלון? הגידו נא וקני עמי, מי מכם אשר יאות
לקחת את קציעה מעם ורועות אלוף געוריה ולתתה בחיק בן
עם נכר, מי האיש אשר יעשה כדבר הזה יקום ויעמד על רגליו.
ולא קם איש מכל העדה ולא וע איש ממקומו.
ויקם אבישוע הכהן הגדול אשר נמשח תחת פינחס
אביו ויאמר:

— הנה עיניך הרואות, גרא בן צוריאל, כי לא נמצא
איש מכל ראשי בני ישראל וזקניו אשר ימלאהו לבו לקחת
את רעיתך מבין ורעותיך ולתתה בידי המציק לעמנו, לכן
אמרתי נפילה נא גורל בין כלנו, והיה האיש אשר ילכד
בגורל הוא יעשה את הדבר הזה ואדוני המושב יכפר בעדנו.
ויקומו כל זקני ישראל ויאמרו:
— בן יקום!

ויפילו גורל וילכד גרא בן צוריאל.
ויקם גרא ויקרא:

— הנני ואמלא את רצון אלהינו וחספזו.
כל הנאספים שבו איש לאהליו בלב נשבר ורוח נכאזה.
וגרא אמר להקריב מנחה לעגלון מלך מואב, כי אמר
אכפרה פניו במנחה. אולי ירד לבבו ולא יענה את קציעה.
ניצו את אהוד לשאת את המנחה לפניו והוא וקציעה יבאו
אתריו.

וגרא בא אל אהל קציעה רעיתו, אחרי אשר עלה עליו
הגורל להביאה אל הער הצורר אותם; ולא מצא את לבו

לְהַגִּיד לָהּ אֵת דְּבַר בּוֹאוֹ, וַיַּעֲמֵד קוֹדֶר, שְׁחוֹת, כִּי שָׁחָה
לְעַפְר נַפְשׁוֹ.

וּקְצִיעָה הִבִּינָה אֵת חֲרָדַת נַפְשׁוֹ וַתַּדַּע כִּי בְשׁוֹרָה רָעָה
בְּכִיּוֹ וַתֹּאמֶר:

— אֵל נָא תִכְחַד מִמֶּנִּי דְבַר, אָמַר נָא כָּל אֲשֶׁר בְּלִבְכֶּךָ.

וַיִּגַּד גֵּרָא לְקְצִיעָה אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה.

וַתַּעַן קְצִיעָה וַתֹּאמֶר:

— עֲשֵׂה כִּי, גֵרָא, כְּאֲשֶׁר אָמְרוּ זִקְנֵי עַמִּנוּ. אֵלֶכָה וְאֶתְעַנֶּה

תַּחַת יָד עֲגֻלּוֹן אַחֲרֵי אֲשֶׁר אָבִיא בָּזָה תְּשׁוּעָה לְעַמִּנוּ, וְרַק
אַחַת אֲשָׂאֵל מִמֶּךָ, יִלְךְ נָא גַם אֶהוּד בְּגִנּוֹ אֶתְנוּ וְהוּא יִקְרִיב
אֵת הַמִּנְחָה לְעֲגֻלּוֹן בְּטָרָם נִבְא אֲנַחְנוּ אֵלָיו וְרַק בְּשׁוּבוֹ אֵלֵינוּ
תִּבְיֹאֲנִי אֵל עֲגֻלּוֹן לַעֲשׂוֹת בִּי שְׁפָטִים, כִּי נַפְשִׁי כָלְתָה לְרֹאוֹת
אֵת בְּגִנּוֹ כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר לֹא נִמְסַרְתִּי עוֹד בְּיַדִּי מֵעַנִּי, וְכָכָל
אֲשֶׁר אוֹסִיף לְהַשְׁבִּיעַ עֵינֵי מַנְעִם פָּגִי אֶהוּד, בֶּן אוֹסִיף כַּחַ
וַעֲצָמָה לִסְבֹּל כָּל יְסוּרֵי מוֹת וּמַצּוֹקוֹת שְׂאוֹל בְּאִמְץ רֹחַ
וּבְנִפְשׁ נִכְוָנָה.

— גַּם בְּטָרָם בְּקִשְׁתִּנִּי גִמְרַתִּי כִּי יִלְךְ אֶהוּד אֶתְנוּ וְהוּא
יִשָּׂא אֵת הַמִּנְחָה לְעֲגֻלּוֹן.

וַיִּשְׁלַח גֵּרָא לְקֹרֵא אֵת אֶהוּד בֶּנּוּ וַיַּדְבֵּר בְּאָזְנוֹ לֵאמֹר:

— בְּעוֹד שְׁלֹשֶׁת יָמִים הִזְלִכִּים אֲנַחְנוּ שְׁלֹשְׁתָּנוּ: אֲנִי, קְצִיעָה

אִמְךָ וְאַתָּה אֵל עִיר מַמְלַכַת מִזֹּאֵב לְמַסַּר אֵת קְצִיעָה בִּיד
עֲגֻלּוֹן אוֹיְבֵנוּ לְמַעַן יִסִּיר אֵת עַלּוֹ הַקָּשָׁה מֵעַלֵּינוּ.

וַיִּשְׁמַע אֶהוּד אֵת דְּבָרֵי גֵרָא אָבִיו וַיַּחְרֹשׁ.

— עתה אפיק זממי, — אמר אהוד אל לבו, — עתה
אקם את נקמת עמי ואת נקמת אמי מיד עגלון מחריב
ארצנו.

בלילה ההוא התאספו בחורי ישראל במערה ואהוד
בראשם ואחריו אשר שמו כלי נשקם עליהם קם אהוד על
רגליו ויקרא:

— הלא שמעתם, אחי ורעי, את אשר יעצו זקני ישראל
ויפל הגורל על גרא אבי להביא את קציעה אמי אל עגלון
מלך מואב, ובי בחר אבי לבא ראשונה אל עגלון ולהקריב
לו מנחה, ואולם הדבר הזה לא יקום ולא יהיה, כי לא
נשמע עוד בדבר הזה מיום עלות ישראל מארץ מצרים אשר
ימסר איש מישראל את אשת חיקו בידי איש זר להתעלל
בה ולענותה נפש. בכם בחורי ישראל וגבוריו אשים מבטחי,
כי תעמדו על יד ימיני. בשם אדני אלהי ישראל נשבעתי,
כי לא אשוב אל המקום הזה בלתי אם אתרי עשותי נקמות
בעגלון ובעמו, ועתה מי מכם אשר ילֹוה אלי לשאת את
המנחה אשר ישלח אבי בידי אל עגלון מלך מואב ולהתנפל
על חיל מואב הקמים עלינו?

ויקומו כל הנאספים ויקראו קול אחד:

— פלנו נבונים!

— יהי אלהים עמכם, גבורי החיל! — קרא אהוד ואולם
אך בשלשים איש נושאי המנחה יעלו אתו; כל כלי נשק
לא תשימו עליכם ורק חרבותיכם הקצרות מתגורו ממתת

למדִיכֶם. אַתֶּם תֵּשְׂאוּ אֶת הַמִּנְחָה וְאַחֲרֵי אֲשֶׁר תָּשׁוּב וְנִבֵּא
עַד הַפְּסִילִים אֲשֶׁר אֶת הַגִּלְגָּל, אֵלֶּךְ מִשָּׁם לְבִדִּי אֶל עֵגְלוֹן
וּבְשׁוּבִי אֵלֵיכֶם וִידַעְתֶּם כִּי עָשָׂה אֲדֹנִי תְּשׁוּעָה לַעַמִּי בְּיָדִי, אֲזו
אָבֹא עַד הָרֹאשׁ אֲפָרִים אֲשֶׁר שָׁם יִתְאַסֵּף כָּל הַמִּנְחָה אֲשֶׁר לָנוּ,
וְכִשְׁמַעְכֶּם אֶת קוֹל הַשּׁוֹפָר תֵּלְכוּ אַחֲרַי אֶל כָּל אֲשֶׁר אֲצִוְכֶם.
וַיַּעַן כָּל הָעָם וַיֹּאמְרוּ:

— עָשָׂה כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ וַיְהִי אֱלֹהִים עִמָּךְ, וַאֲנַחְנוּ נִשְׁמַע
בְּקוֹלְךָ לְכָל אֲשֶׁר תִּצְוֵנוּ, וְכָל אֲשֶׁר יִמְרָה אֶת פִּיךָ נַעֲשֶׂה לוֹ
כְּאֲשֶׁר עָשִׂינוּ לְשָׁנֵי שׁוֹמְרֵי הַחֶרֶשׁ הַמוֹקְעִים פֹּה לְפָנֵינוּ.
וַיָּקָם אַהֲדוֹר וַיֹּאמֶר:

— עָתָה לָכוּ, אֲחִים יְקָרִים, אִישׁ לְאַהֲלוֹ. אֵל תֵּלְכוּ
שָׁנִים יַחַד, כִּי הָאֲזָרֵב מִתְחַקֶּה עַל כָּל עֲקֹבוֹת רִגְלֵינוּ, וְהַדָּבָר
אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ בִּינֵינוּ אֵל יִדָּע לְאִישׁ, גַּם לְאַבִּיכֶם, גַּם לְאַחֵיכֶם
גַּם לְנָשִׁיכֶם אֵל תִּגְלוּ דְבָר, וַיִּשְׁוּעַת אֲדֹנִי בָּא תִבֹּא.
וַיֵּצְאוּ בַּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל אֶחָד אֶחָד לְבִדּוֹ עַד תֵּם כָּל הַמִּנְחָה
לְצֹאתָ, וְלָבֶם נָכוֹן וּבְמוֹתָ, כִּי יִשְׁלַח אֲדֹנִי בְיָדָם אֶת תְּשׁוּעַת
עַמּוֹ וַיִּחְלְצֵם מִיַּד צָר.

בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בַּהֲיוֹת הַבִּקְרָר קָמוּ גֵרָא, קָצִיעָה וְאַהֲדוֹר
לָלֶכֶת אֶל גִּבּוֹל אֶרֶץ מִזְרָב, וְכָל רֵאשֵׁי הָעָם, וְקָנוּ וְנִכְבְּדוּ
הֵלְכוּ לְלוֹתָם וְאִין הִזְכֵּר דְּבָר, כִּי גִדּוּלָה הַפְּלִמָּה מָאָד. הַשָּׁמַיִם
הִתְעַפְּפוּ עֲנָנֵי תוֹגָה וְהָאֶרֶץ עָטְתָה אֲבָל, וְרַק אֶחָד הָיָה גֵרָא
אֲשֶׁר פָּנָיו הִפִּיקוּ עֹז וְאַמִּין, כִּי בִטַח בְּאֲדֹנִי אֲשֶׁר יִגְבִּיר אֶת
שְׂמָאלוֹ עַל הָאוֹיֵב.

בִּהְרָחִיקָם כְּדֶרֶךְ חֲצִי שָׁעָה מִן הָעִיר הִחֲלוּ הַמְּלֻזִּים לָשׁוּב
אִישׁ אִישׁ אֶל אֶהְלוֹ בְּרִגְלָיִם כּוֹשְׁלוֹת וּבְרוּחַ בִּהְהָ, וְרַק שְׁלֹשִׁים
אִישׁ נִזְשָׁאִי הַמִּנְחָה נִשְׁאָרוּ אֶת אֶהְדוּ וְאֶת קִצִּיעָהּ, וּבִכְבָּאִם
אֶל גְּבוּל מִזְאֵב פָּנָה גֵּרָא אֶל אֶהְדוּ וַיֹּאמֶר:

— אֶנְחֲנוּ גִבָּא אֶתְךָ עַד הַפְּסִילִים וּמִשָּׁם תֵּלֶךְ אֶתְהָ
וּשְׁלֹשִׁים הָאֲנָשִׁים נִזְשָׁאִי הַמִּנְחָה אֶל עֵגְלוֹן מֶלֶךְ מִזְאֵב וְאֶנִּי
וּקִצִּיעָהּ גִּשְׁב פֹּה עַד שׁוּבְךָ, אוּלַי תִּכְפֹּר אֶת פָּנָיו בַּמִּנְחָה
וַיֵּרָךְ מֵאֲמָדָּה, וְאִם יִשְׁגָּה בָּהּ עוֹד אֲזִי תָשׁוּב אֲלֵינוּ וְנִבָּא אֶנִּי
וּקִצִּיעָהּ אֶל הַמֶּלֶךְ וְאֶתְהָ וּשְׁלֹשִׁים הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אֶתְךָ תִּשְׁבּוּ
פֹה עַד שׁוּבִי אֲלֵיכֶם.

וַיַּעַשׂ אֶהְדוּ כְּדִבְרֵי גֵּרָא.

וְאֶהְדוּ בָּא אֶל עֵגְלוֹן מֶלֶךְ מִזְאֵב וְהוּא יוֹשֵׁב בַּעֲלִית
הַמִּקְרָה אֲשֶׁר לוֹ לְבִדּוֹ, כִּי לֹא יָכַל עֵגְלוֹן שְׂאֵת אֶת הַחֶם
אֲשֶׁר בְּחִדְרֵי הָאֲרָמּוֹן, וַיָּבֹאוּ שְׁלֹשִׁים הָאֲנָשִׁים נִזְשָׁאִי הַמִּנְחָה
לְפָנָיו עֵגְלוֹן וַיֵּרָא אֶת הַמִּנְחָה וַתִּמָּצֵא חֵן בְּעֵינָיו וַיִּדְבֹּר
מִזִּבְזֹת אֶל אֶהְדוּ, וְלֹא קָם עֵגְלוֹן מִכִּסְאוֹ אֲשֶׁר יָשָׁב עָלָיו,
כִּי כִבֵּד מִמֶּנּוּ, וְלֹא רָאָה עֵגְלוֹן, אֲשֶׁר עֵינָיו כְּהוּ מִזְקֵן, אֶת
פָּנָיו אֶהְדוּ, הַדּוֹמִים לְפָנָיו קִצִּיעָה אֲמֹ, וְרַק אֶת קוֹלוֹ שָׁמַע,
הֶרֶךְ וְהַנָּעִים בְּקוֹל גֵּרָא אָבִיו. וַיְהִי אַחֲרֵי קַחַת עֵגְלוֹן אֶת
הַמִּנְחָה מִיַּדִּי אֶהְדוּ וַיִּשְׁלַח אֶהְדוּ אֶת נִזְשָׁאִי הַמִּנְחָה לְבֹא
אֶל הַמִּקְדָּשׁ אֲשֶׁר הוֹעִיד לָהֶם, וַיִּשְׁאָר אַךְ הוּא לְבִדּוֹ עִם עֵגְלוֹן
בְּחִדְרֵי הַמִּקְרָה אֲשֶׁר לוֹ.

וַיִּבְצָאֵת הָאֲנָשִׁים מֵאֵת פָּנָיו עֵגְלוֹן וַיֹּאמֶר עֵגְלוֹן אֶל אֶהְדוּ:

— אַמֶּנֶם מִצָּאָה הַמִּנְחָה אֲשֶׁר הֵבֵאתְ אֹתָהּ וְאֶנְשֵׁיךְ
אֵלַי חֵן בְּעֵינַי, אֵדָּךְ הֵן שְׁלַחְתִּי לְגֵרָא רֹאשׁ זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל
לֵאמֹר: לֹא אָשִׁיב אֶת יָדִי הַקָּשָׁה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּטָרֶם
וְיָבִיאוּ אֶת קְצִיעָה בֵּת מִטָּרֶד אֲהוּבַת נַפְשִׁי אֵלַי.

— אָמַר אֶמְרָנִי, כִּי תִרְצֶה אֶת פְּנֵי בְּרֹאזְתְּךָ אֶת הַמִּנְחָה
הַשְּׁלוּחָה אֵלֶיךָ מֵאֵת גֵּרָא, — עָנָה אֶהוּד בְּעֵנָה, — וְתַתְּנֶחֱם
עַל מַהֲשִׁבְתְּךָ בְּדַבֵּר קְצִיעָה.

— אַחַת דִּבַּרְתִּי וְלֹא אֲשַׁנֶּה! — קָרָא עֶגְלוֹן בְּקֶצֶף.
וַיֵּךְ עֶגְלוֹן בְּשֶׁרְבִיט הַזֶּהָב אֲשֶׁר בְּיָדוֹ עַל הַכֶּסֶּא אֲשֶׁר
יֹשֵׁב עָלָיו, וַיַּחְרְדוּ שְׁנַיִם מֵעַבְדָּיו הָעוֹמְדִים עַל הַסֵּף לְשׁוֹמֵר
עַל הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרְבוּ אֵלָיו.

וַיֵּצֵא עֶגְלוֹן לְאַחַד הָעַבְדִּים לְצֹאת וּלְהֵבִיא אֲנָשִׁים אֲשֶׁר
יֹצִיאוּ אֶת הַמִּנְחָה מֵאֵת פְּנֵיו.

וַיַּעַשׂ הָעַבֵּד כְּדִבְרֵיו.
וְאֶהוּד אָמַר אֶל עֶגְלוֹן: הִנֵּה קְצִיעָה יּוֹשֶׁבֶת בַּפְּסִילִים, אֵלֶכָה
וְאֶבִּיאָנָה אֵלֶיךָ. וַיֹּאמֶר עֶגְלוֹן: עֲשֵׂה כְּדִבְרֶיךָ. וַיֵּלֶךְ אֶהוּד אֶל
הַפְּסִילִים וַיֵּשֶׁב לְבִדּוֹ אֶל עֶגְלוֹן וַיֹּאמֶר:

— דִּבֵּר סֵתֶר לִי אֵלֶיךָ, הַמֶּלֶךְ.

וַיֹּאמֶר עֶגְלוֹן: הִס! וַיֵּצֵאוּ מֵעָלָיו כָּל הָעוֹמְדִים עָלָיו.
וַיּוֹסֶף אֶהוּד לְדַבֵּר:

— דִּבֵּר אֱלֹהִים לִי, הַמֶּלֶךְ.
וַיִּקָּם עֶגְלוֹן עַל רִגְלָיו.

וַיִּקְרַב אֶהוּד אֶל עֶגְלוֹן, וַיַּבֵּט עֶגְלוֹן אֵלָיו וַיִּקְרָא:
— הֵן פָּנֶיךָ דּוֹמִים בְּפָנֵי קְצִיעָה אֲהוּבַת נַפְשִׁי:

או יגלה אהוד את זרעו הימנית ויקרא:
 — הנה עיניך הרואות את תמונת הנחש אשר על זרעי
 הימנית, הוא הנחש אשר שרטת בחרבך בזרוע קציעה אמי,
 ועתה מות תמות נבל, נקם אנקם בך, עזר עמי ואמי.
 ובדבר אהוד את הדברים האלה הוציא את חרב סמחת
 למדיו ויתקענה בבטן עגלון, ויבא גם הנצב אחר הלהב,
 ויסגר החלב בעד הנצב, כי לא שלף החרב מבטנו. ועגלון
 קרא בשארית כחו: הנה באו דברי אבי אשר הרגתי, הנה
 קם בן האשה אשר אהבתי וירצחני נפשי. — ובדברו את
 הדברים האלה נפח רוחו וימת.

ואהוד לא שמע את דברי עגלון האחרונים, כי יצא
 המסדרונה, ובצאתו סגר דלתות העליה בעדו ונעל, וימלט
 עד התמהמה עבדי עגלון לשוב, ויעבר את הפסילים, ויקח
 משם את גרא ואת קציעה ואת שלשים האנשים נושאי
 המנחה אשר חכו אליו, וימלט השעירטה. ויהי בבואו
 ויתקע בשופר בחר אפרים, ויגדו עמו בני ישראל מן החר
 והוא לפניהם, ויאמר אליהם: רדפו אחרי כי נתן אדני את
 אויביכם בידיכם, ויגדו אחרי וילכדו את מעבדות הירדן
 למזאב ולא נתנו איש לעבר. ויכו את מזאב ביזם והוא
 כעשרת אלפים איש, כל שמן וכל איש חיל ולא גמלט איש.
 ותבגע מזאב ביזם והוא תחת יד ישראל ותשקט הארץ
 שמונים שנה.

